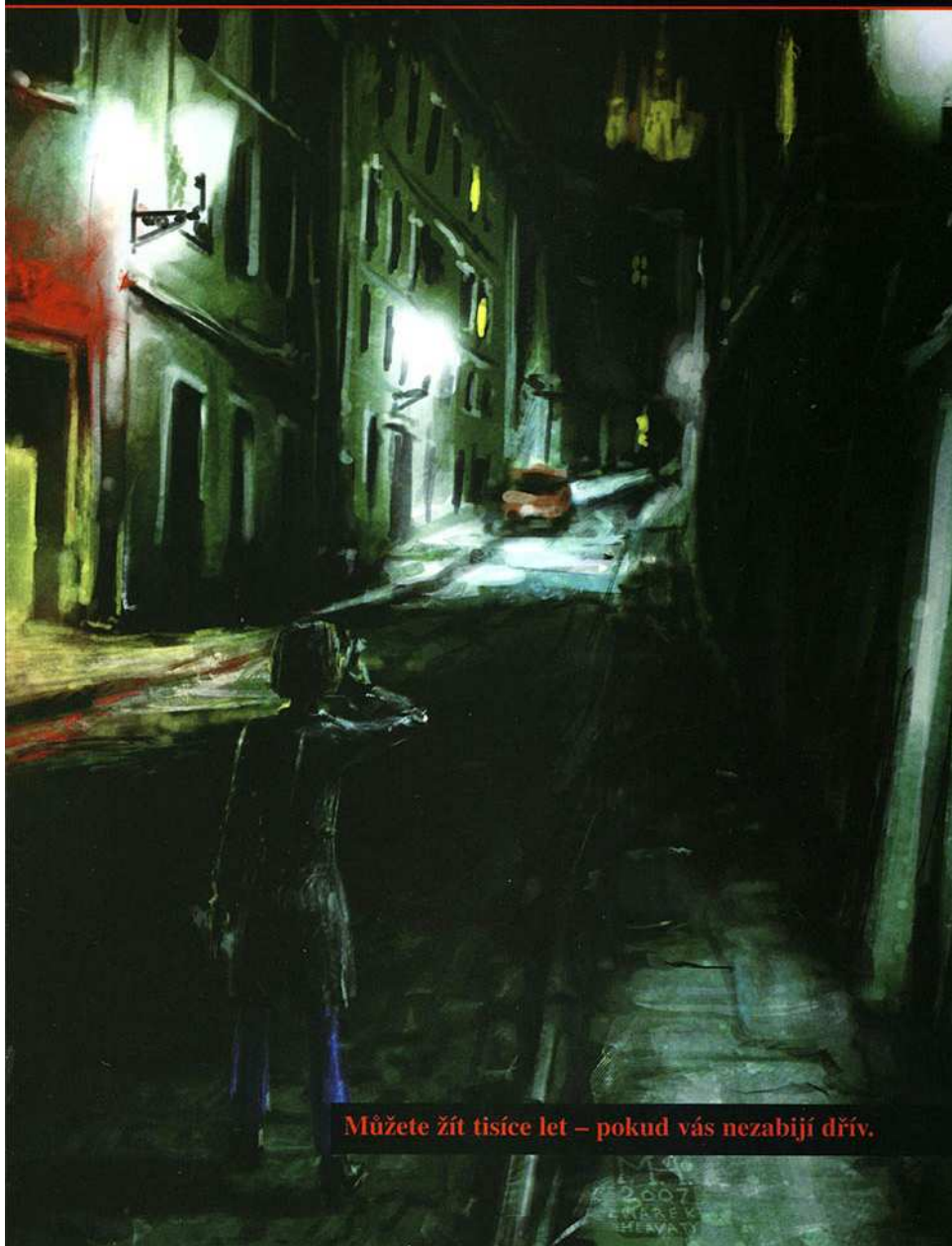

SLADKÁ JAK KREV

PETRA NEOMILLNEROVÁ

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

Petra Neomillnerová
Sladká jak krev

Copyright © Petra Neomillnerová, 2007
Cover © Marek Hlavatý, 2007
©TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-066-9

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

SLADKÁ JAK KREV

PETRA NEOMILLNEROVÁ

TRITON

I.

Drnčení zvonku mě vyděsí ještě před tím, než se stačím probudit. Vyzáblý chlápek v mé posteli se mátožně převálí.

„Lež,“ syкну a vymotám se z přikrývky. Má včerejší trofej si přetáhne peřinu přes hlavu a odebere se zas do říše snů. Doufám, že ne definitivně.

„Policie.“

Ohrnu rty.

Zvonek znovu zadrnčí.

„Policie.“

To už definitivně vzbudí i nešťastníka v mém lůžku.

„Kdo to je, kotě?“

„Fízlové,“ zachraptím ze sevřeného hrdla a otevřu.

Konrád Bér stojí ve dveřích a jako obvykle je vyplňuje úplně celé.

„Máš společnost?“ Dlouhý cvik mu nedovolil přehlédnout mužské boty, odkopnuté v předsíni.

„Po tom ti nic není.“

„Vyhoď ho, Tino.“ Je to žádost pronesená tónem slušnějším než ten, na jaký jsem od něj zvyklá.

„Ne.“

„Prosím.“

Zvednu oči k jeho tváři.

„Prosím?“

Kývne.

Doklopýtám ke dveřím do ložnice.

„Pakuj se.“

Můj pokyn je zbytečný. Vyzáblý právě sbírá ze země svůj batoh.

„Máš problém?“ ptá se spíš z povinnosti.

„Ne. Boty jsou v předsíni.“

Prosmýkne se kolem mě a ošlapané konverze shrábne rukou.

„Čau.“

Neodpovím a zaklapnu za ním dveře. Pak se obrátím k Bérovi.

„Tak povídej.“

„Pila jsi z něj?“ Konrád zvědavě vytahuje knihy z mé knihovny. „Je to feťák.“

„Tím líp. Je s nimi míň problémů.“
 Jazykem si přejedu po zubech a vzpomínka na chuť krve mnou zachvěje jako orgasmus. Povzdychnu si.
 „Však víš, Bére. Musím občas jíst.“
 Dosedne do křesla z Ikey a to pod ním zapraská.
 „Záruka je jen do sto kilo, zvedej se,“ kopnu ho do kotníku.
 „Nemám o moc víc než 140, kotě,“ napodobí intonaci mého spolunocležníka, ale vstane a přesune se na postel a do křesla se složím já. Ani nevzdychne, ostatně, vážím třetinu toho co Konrád.
 „Nemám nic proti tomu, že občas jíš, Tino.“ Otřesu se, v Konrádově hlase zní policajtská úlisnost, nasbíraná za dlouhý čas v branži. Všechno chápu, ale to, že byl u gestapa, snáším dodnes těžko. Ovšem, je to dlouho, ale ne dost dlouho.
 „Tak?“ pozvednu obočí.
 „Nemám nic proti tomu, když se našinec rozumně nají, ale...“
 „Někteří našinci jedí nerozumně, tos chtěl říct?“
 Dívá se na mě a ruce, pokryté hustými rezavými chlupy, má poklidně složené na mohutných stehnech.
 „Možná.“
 „Vypadni.“
 „Buď rozumná.“
 „Vypadni, nemám náladu po ránu poslouchat tvoje policajtský bajky. Zastav se večer, třeba budu doma.“
 „A třeba taky ne, co? Nehraj si se mnou, Tino.“
 Vstanu. Špičáky mě bolestivě tlačí do rtu. „Ještě jsem si nezačala hrát.“
 „Já taky ne.“ Konrádův hlas zní trochu nezřetelně a chlupů na hřebech rukou je najednou víc, pak ještě víc a potom...
 „Přestaň blbnout,“ okřiknu ho. Bér je medvědodlak.
 Sedíme u mne v ložnici, Bér už ochlupený tak, jak se na člověka sluší, a já bez ohrnutých pysků. Přistrčím mu hrnek.
 „Co to je?“
 „Chryzantémovej čaj. Jedla jsem v noci, nic jiného tu nemám.“
 Nedůvěřivě usrkne bledé tekutiny a odkašle si.
 „Podívej,“ začne. Dívám se. „Našli jsme dvě rumunské štětky, vykrvené. Pak jednoho bezdomovce, ten byl bez hlavy, ale krev taky nikde. Nemá tu někdo žízeň?“
 „Já,“ olíznu si pusku a pak se zamyslím.

„Museli by to být mlad'oshi, Konráde, nikdo ze starých by to nedělal takhle.“

Proplete prsty, silné jako nohy klobásy. „Je mi jedno, kdo to je. Musí to přestat.“

„Zahraješ to do autu?“ zeptám se lhostejně.

„Jako vždycky, ale jen když už bude klid. A to je na tobě,“ klepne mě svou tlapou do hrudi.

Otřesu se. „Na mně? Poptám se, podívám, ale víc...“

Položí mi dlaň na nahé stehno. „Uděláš mnohem víc, Tino. Zjistíš, kdo to udělal, a když, tak...“

„Konráde, nezabývám.“

Zasměje se. „To od upírky slyším obzvlášť rád.“

„Nejsem upírka.“

Hlučně se vysmrká do papírového kapesníku. „Tak to slyším od upírky ještě radši.“

„Nedělám zadarmo,“ vynesu svůj poslední triumf.

„Že by ti staří nezaplatili za trochu klidu?“

Složím ruce do klína.

„Nechce se mi do toho.“

Konrád se zvedne z postele a natáhne ruku po klobouku. Nosí ještě klobouk, svět se pro něj mění příliš rychle.

„Až přijdeš, že potřebuješ nové papíry, taky se mi třeba nebude chtít. Až ti tu najdou koks, nebudu mít čas, a až přijde za policajty nějaký pokousaný narkoman, už ho nepošlu na záchytka, holčičko. Rozmysli si to.“

Zvrátím se do polštářů.

„Hm.“

„Tak jak?“

„Přineseš mi k tomu nějaký papíry?“

Kývne.

„Ke dveřím trefíš sám?“

Kývne znova.

„A nechod' dřív než v osm, budu spát.“

Nasadí si klobouk na ryšavý trávník a pokyne mi rukou.

„Ten piercing v pupku je stříbro?“ zeptá se ještě společensky.

„Platina.“

Ležím na zádech a netečně sleduju, jak se rozložitý muž valí ke dveřím.

„Dobrou,“ zavolám za ním. „Dobrou, Tino.“

Dveře zapadnou a já líně vstanu a zatáhnu závěsy. Denní světlo mi přece jen trochu vadí.

II.

Tesáky mi rvou hrdlo, kostnatá tvář blízko mé a světlé oči září stejně jako měsíc na obloze.

„Pojď ke mně, dítě,“ šeptá. Probudím se s křikem.

Konrád mi trochu křivdí. Nejsem upír, nebo se alespoň vymykám obecné představě upíra. Den mi nevadí, dokonce mohu jíst a pít lidské jídlo. Trochu, přiměřeně. Spíš syrové. Ne moc a ne často. Vlastně ani moc ne, ale pořád víc než *našinci*. Staří, se kterými jsem o tom mluvila, soudí, že to je „nedokončeným polibkem“. Tak mi to alespoň řekli, a pokud náhodou mají i jiné hypotézy, neobtěžovali se mi je sdělit. Typické, upíři jsou neupřímná sebranka.

Dobrá, lhala jsem trochu Konrádovi. Zabíjím, někdy. Ale v těch dobách, kdy jsem se narodila, zabíjel každý, kdo chtěl přežít. Nevraždím kvůli jídlu, to ne. Tu trochu krve většina z dárců nepohřeší a nepotřebuju ji tak často. Ano, byly doby, kdy jsem pila hodně, pak doby, kdy jsem pila jen ze zvířat, a dokonce i doby, kdy jsem se snažila nepít vůbec. Nešlo to. Luna mi nelítostně připomene, kdy je čas, a stejně jako pravidelně krvácím, pravidelně i piju. Z lidí jen jednou za měsíc, ze zvířat častěji. Upřímně řečeno, dnes je pro mě snadnější sbalit nějakou smažku než si do bytu na Starém městě nosit králíky či krysy. Obluzení je sice věc trochu otravná, ale nutná. Pití krve jako sexuální praktiku by snad i pochopili, ale ty zuby nezakryju a krmící se upír, a že jsem jich viděla, nevypadá nic moc. Přiznejme si, že zuby mám při sání dost děsné, ale co nadělám.

Dobrá, mohla bych si taky krev kupovat z nemocnice, jak to někteří dělají, ale pro mne je studená už o ničem. Pro každého našince je studená už o ničem, proto se mi ten Konrádův případ tolik nezdá.

Vypít někomu všechnu krev z těla, to by znamenalo hodně žíznivých, tolik se jich v Praze určitě nenajde, zvláště ne takových, kteří by to byli ochotni udělat. Mlad'oshi, nikdo ze starých by se takového mecheche nezúčastnil. Mají svůj styl, svůj klid a své zdroje.

Nelíbí se mi to. Vůbec.

Překulím se na břicho a sklouznu z postele. V koupelně je nalito a na zemi kaluž červené. Ach jo. Bezvýsledně se snažím setřít ji toaletním papírem, pak dojdu pro mop. Rozhlédnu se po zastříkaných dlaždičkách kolem vany a nakrčím nos. Jsem prase. Drbačka ve vaně je ta nejomletější klasika na světě, na druhou stranu, z dlaždic jde krev líp než z parket. Dokonce i sperma z nich jde líp.

Melancholicky si oblékám kalhotky a uvažuji, koho dnes navštívím. Práce, tahle nebo jiná. Peníze se hodí, ale hlavně je práce dobrá k tomu, aby vás udržela v realitě. Nepracovat znamená pít a lovit a... Ne, nechci na to myslet. Přes hlavu si přetáhnu černé triko s lesklou lebkou na hrudi. Zašklebím se. Tahle doba mi umožňuje chodit s velkým nápisem „upír“ na zádech naprosto beztrestně. No, i to má něco do sebe. Džínové šortky, žabky a brýle. Sluneční brýle jsou další požehnání, maska, kterou téměř nesnímám. Zapáchnu si je do vlasů a napatlám na sebe make-up barvy „ivory“, pak obtáhnu oči černou tužkou. Zírám do zrcadla a jsem v něm, naštěstí, vidět, jinak bych si řasenkou vypíchla oko. Vlasy mám světlé, snad po otci, po kterém mi zbylo také jméno - Kristina Salo. Nejspíš je to to jediné, co mi dal, ale má matka prý na tom velmi lpěla. Těžko říct, zemřela při porodu na shnilé slámě roku 1646.

* * *

Nějaká ruka mi cpe leták. Podívám se na jejího majitele dostatečně zhnuseně a pokračuju v chůzi. V Karlovce ječí nedospělé italské holčičky s taškami z New Yorkeru v rukou. Mám na rtech italskou nadávku, ale spolknou ji. Taký jsem byla mladá, v dobách, kdy holčičky i New Yorker byli ještě snem v mysli ptáka stvoření. Snažím se nezakopnout o psa na vypouštěcím vodítku, když mě kdosi vezme za loket.

„Necháš se pozvat do Duplexu, zlato?“

Klukovi může být nejvýš dvaadvacet, kalhoty má od Diesela a tričko od Dolce a spol. Tuctový typ.

„Ne,“ pomalu vyprostím ruku. Dlouhý cvik mi přitom zabrání, abych zlomila tu jeho. Našinec musí být ve styku s lidmi opatrný.

„Všechno platím, maličká.“

Sundám si brýle. S nimi vypadám na sedmnáct po flámu, bez nich jako to, co jsem. Vím, jaké jsou moje oči doopravdy, a stejně jako ty hadí dokážou ukončit diskusi.

„Tak nic,“ obrátí se ten cápek ke kamarádům a rychle vykročí pryč. Něco jim povídá, smějí se, ale on ne. Dnes večer se už moc smát nebude, předpokládám.

„Timo,“ absolvovala jsem schody do podzemí a teď se rozhlížím po naleštěném plechu regálů se šperky. „Timo, kde jsi?“

„Dělám,“ ozve se z vedlejší místnosti, a když odhrnu závěs, vidím ho, jak se sklání nad holení jakéhosi děvčete.

„Máš novou pistoli? Nebzučí.“

„Nebzučí, no.“ Drobný prošedivělý muž soustředěně tetuje děvče se slámovými dredy. „Bzučení už mi šlo na nervy.“

Posadím se na vysokou stoličku.

„Máš to ještě na dlouho?“ Se zájmem sleduju, jak se kolem dívčina kotníku obtáčí had. Pěkná práce, ostatně Timotej málokdy dělá blbě.

„Ne. Barvy doděláme příště, děvče,“ obrátí se k dredaté, přelepuje jí kéro igelitem, pak stáhne rukavice a vede ji vedle. S úšklebkem zaslechnu, jak si říká o pět tisíc. Timo by nepochybně taky mohl dělat zadarmo, ale to by působilo zvláště. Příliš zvláště a našinec nechce být nápadný.

„Tak co?“ kývnu na něj, když se vrátí.

„Nic,“ uklízí své nářadí a vlasy mu po tom, co si rozpustil culík, padají do obličeje, „co bys ráda?“

Vezme mě kolem pasu a ze stoličky přesadí na lehátko. Bez námahy, stejně jako by mi bez námahy utrhl hlavu. Timotej je opravdu hodně starý, a dokonce se neobtěžuje mladě ani vypadat. Dědek.

Uvelebím se na lehátku. „Co kdybys mi obtáhl ty runy na krku?“

Zamračí se. „Teď jsem dodělal.“

„Tak ne.“

Obrátí mě na břicho. „Ale ano. To já jen tak nadávám.“

V ostrém světle zářivek nasazuje do pistole novou jehlu a jeho pohyby odráží zrcadlová stěna.

Jehla začne bodat do kůže, šimrá to a já si líně podpírám bradu rukama.

„Nepřišlas kvůli tetování, Tino. Svěř se starému příteli, děvenko.“

Teď se nepřetvařuje a jeho hlas duní podzemní prostorou.

„Mám práci, Timoteji.“ Jehla mi přejíždí zátylkem takřka konejšivě.

„Jakou?“

„Byl za mnou Konrád. Našli prý jakési vykrvené štetky a on si myslí...“

„Že si někdo udělal dobře, co? Konrád si pořád něco myslí.“

„Jistě, ale chce, abych zjistila, kdo to dělá, jinak prý to nezemete.“

Timotej zívne a v ústech se mu blýsknou špičáky.

„Jednou s ním zemetu já. A nemel se.“

Snažím se nemlít. Kdysi jsem sama měla tendence zacházet s Bérem drsněji, zvláště po tom, co jsem odhalila některé detaily z jeho pestré profesní kariéry, ale už je to pryč. Začal jako biřic a v podstatě ho dělá dodnes. Dodnes dokáže podezřelému pěstí zatlouct nos do obličejce, zpřelámat prsty a rozdrtit varlata, když na to přijde, ale nedělá to zdaleka tak často jako dřív. A navíc, pomohl mi, za války, za té poslední války, kdy mě pach krve trochu pobláznil. Nerada na to vzpomínám a on o tom nemluví. Dokáže o věcech mlčet a to je jeho další klad.

„Co s tím budeš dělat?“ Timotej pustil hudbu a z reproduktorů se teď line jakési kvílení. Není to zrovna podle mého vkusu.

„Udělám to. Znáš to, laskavost za laskavost.“

„To znám dobře. A od nás budeš chtít peníze, co?“ Přitlačí na jehlu, až zatnu zuby.

„Jistě.“

„Kolik peněz?“ zeptá se.

„Podle toho, jak dlouho na tom budu dělat. Proč vůbec smlouváš, pár stovek není pro staré nic.“

„Pár stovek tisíc, o tom mluvíme.“

„No však.“

„Jsi rozmazlená, Tino. Zhýčkanej spratek.“

Směju se a můj smích zní jako kašel. Mazlení bylo to poslední, co provázelo mé dětství u trénu, pokud si ovšem pod tímhle

pojmem nepředstavujete znásilnění smečkou opilců. Pak by to sedělo.

„Ale Timo.“

„Vím, všechno vím, děvečko. Ale na nás si stěžovat nemůžeš, staráme se.“

Raději mlčím. Timotejova představa péče je od mé trochu vzdálená, ale nemá smysl se s ním hádat. Žil už dávno a také už dávno zemřel. Najednou si uvědomím, jak studené má ruce. Studenější než já, a to je co říct.

Timo, nepiplej se s tím tak. Stejně to pod vlasama není vidět.“

Vydá zvuk tak pohrdavý, že už se s ním nepřu.

„Pomůžeš mi s tou Konrádovou věcí?“

„Uhr.“ Cele se teď věnuje nějakému stínování a na košerované poběhlíce kašle.

„Jo, nebo ne?“

„Uvidím.“

Brouká si při práci a já klímám. Pak se Timotejova ruka zastaví, zvednu hlavu a nakrčím nos. Tenhle parfém znám, vlastně znám oba.

„Drby se šíří rychle,“ ušklíbnu se.

„Mlč a drž.“

Timo mi přitlačí hlavu k lehátku, jehla znovu vnikne do mé kůže, a tak nemám z celé scény žádné potěšení.

„A vy dva se posaďte.“

Božidara Saborová a Nikolas Derer vypadají dokonale. Vždycky. Myslím, že péče o šatstvo je činnost, kterou tráví celé noci. Ve dne spí, takže zřídka kdy stihnou i něco jiného. Ze stereotypu je dokáže vytrhnout jen zcela výjimečná situace a zdá se, že ta právě nastala.

„Timoteji,“ Božidara pohne hlavou a její dokonale sestříhané plavé vlasy jí efektně zahalí tvář, „prosím...“

„Tetuju, nevidíš?“

Timo nepochybně může dělat a mluvit, ale zdá se, že Božidaře není nakloněn. No, já taky ne.

„Situace je napjatá.“

„Nepovídej,“ zavrčí, „vypila's snad ty štětky ty?“

„No dovol!“

„Tak vidíš, neděje se vůbec nic.“

„Timoteji,“ Nikolasův hlas teče jako teplá čokoláda, „je to riziko. Praha je rozkošné hnízdo, ale cením si tu hlavně klid. Jinak bych už dávno přesídlil do Říma.“

„Dobrý nápad, co se tam na chvíli přestěhovat?“ Timotej je na můj vkus podrážděný až příliš.

„Ach,“ udělá Božidara a Nikolas stáhne obličej do bolestné grimasy.

„Timoteji, uvědom si míru, ehm, rizika.“

Pohodlně ležím na břiše a pokouším se odhadnout, co je žere.

Timo sveřepě tetuje a Božidara se kroutí. „Ano, míru rizika a naši pověst ve světě.“

„Víš, tvá pověst není moje pověst, zlato.“

Timotej mě plácne po zadku. „Hotovo.“

Posadím se na lehátko a změřím si návštěvníky.

„Zdravíčko,“ zašklebím se na ně.

Nikolas se usměje takřka nesměle, zato Božidara nabude tvárnosti Medúzy.

„Timoteji,“ zašveholí, „navštívili jsme tě proto, že máme pochybnosti o osobě, ehm, vyšetřovatele.“

Takže je žeru já. Zašklebím se na upírku, jak nepohrdlivěji dovedu.

Timo si ze hřbetu ruky olízne kapku mé krve. „Proč?“

„Víš, ne, že bych si Tininy odbornosti nevážila, ale tak delikátní věc vyžaduje podle mne někoho zkušenějšího.“

Povyťáhnou obočí. Tuhle práci dělám víc než čtyři sta let, jistě, jsou upíři mnohem starší než já, ale už nejsem dítě ani z upírského hlediska. Co na tom, že tak vypadám.

„Koho zkušenějšího?“ Timotej otevře ledničku a vyndá z ní umělohmotný sáček s rudou tekutinou. „Dáte si taky?“

„Studenou nepiju,“ odřeknu se svého dílu pohostinnosti.

Obrátí oči v sloup a rozleje krev do sklenek. Nikolas způsobně usrkne.

„Koho zkušenějšího?“ Timo balancuje se sklenkou na prstě.

„Kaye,“ vrkne Božidara a mě zaskočí.

„To má být odborník na delikátní práci?“ vyhrknu. „Kay je zabiják.“

Nikolas si odkašle. „To jsou silná slova. Je to, no prostě...“

„Hrdlořez,“ dopovím za něj.

„Specialista.“

Obrátím se na Timoteje. „Konrád s ním nebude spolupracovat.“

„To ani nemusí,“ tatér zamyšleně usrkne krve a zahledí se kamsi za mou hlavu. „Vyšetřování povedeš ty, a když bude třeba, udělá za tebe Kay špinavou práci.“

Polknu. „Myslíš jako...“

„Myslím jako zabít našince, odervat mu hlavu, spálit vnitřnosti. Opravdu stojíš o takovýhle kšeft?“

Pevně stisknu dlaně k sobě. Nestojím, jednou jsem to dělala a víckrát nechci, ale pracovat s berlínským Kayem taky ne. Lidé si možná myslí, že jsme všichni bez emocí, ale není to pravda. Jen Kay je takový. Chladný i na upíra, puntičkářský, mlčenlivý, cizí. Všude cizí.

„Nestojím o tuhle práci už od začátku. Pokud to udělá Kay, budiž, ale beze mne.“

Seskočím z lehátka. „Už musím.“

Božidara se vítězoslavně usmívá a Nikolas mi kyne dokonale upravenou rukou.

„Nikam.“ Timotejův hlas zaduněl místností a jedno ze zrcadel prasklo.

Obrátím k němu hlavu. „Proč?“

„Protože tohle je moje město a já rozhoduju, kdo a co tu bude dělat.“

Mlčky se posadím a zvednu oči k Timotejově tváři. Nevím, jak je starý, nikdy mi o tom neřekl, nikomu o tom neřekl. Má na sobě tričko s nápisem „My Body is my Temple“ a oprané levisky, i s podpatky ne víc než metr pětasedmdesát, ale Božidara s Nikolasem se teď před ním hrbí jako nevolníci. Snad je to zvyk, spousta upírů o svém původu lže, smrt zdaleka nesmaže ješitnost a většinou je mnohem příjemnější vystupovat jako oslnivá šlechtična než přiznat, že jí hrdlo prokousl zupířený souseď, zrovna když došla krávu. No nic. Nehrbím se, ale mlčím. Zdá se, že to Timotej ocenil, protože už zase vypadá skoro normálně.

„Budeš s Kayem pracovat,“ oznámí mi mile. „Nebude to první vrah, se kterým budeš mít cosi společného, nemám pravdu?“

Pokrčím rameny. „Když chceš.“

Božidara, Boža, jak jí soukromě říkám, se k Timovi takřka kočkovitě lísá.

„Ty víš, že bychom bez tvého souhlasu nic nepodnikli.“

„Ne?“ Timotej se mile usmívá a rovná náradí na svém stolku.
„Zdá se, že k pozvání Kaye jste můj souhlas nepotřebovali.“

Timotej si pohrává s peánem, pak do něj pozorně vezme jednu z piercingových náušnic a prohlíží si ji.

„Co bys řekla, že to je, holčičko, ocel, nebo stříbro?“

Božidara couvne tak prudce, že se jí vyzuje lodička od Balhniky.

„Pane,“ zablábolí a mně naskočí husí kůže.

„Je to ocel,“ řeknu chraptivě.

Timotej se na mě usměje. „To víš, že jo. Ze stříbra se piercingové ringle nedělají. Ty se stříbra nebojíš, Tino?“

„Nenosím ho,“ odseknu, „mám z něj ekzémy.“

Upír se směje, snad má z téhle scény nakonec potěšení. Využiju toho a zaútočím na vyděšenou Božu.

„Tak v čem je problém, sestřičko?“

Za normálních okolností by se ostře ohradila, ale teď má zřejmě pocit, že je lepší hrát oběť.

„Nejsi upírka.“

„Cože?“

Timotej si nás měří a tuším, že se dobře baví.

„Nikdy jsi nezemřela.“

A už je to tady zase. Minimálně jednou za padesát let někdo vytáhne pikantní podrobnosti mého přerodu.

„Umřela jsem, jen mě nepohřbili,“ artikuluju zřetelně, jako bych mluvila s debilním dítětem.

„Nezemřela.“

Překvapeně se obrátím k Timotejovi. Od něj jsem útok nečekala.

„Ano, nezemřela.“ Pohodlně se uvelebil v černém koženém křesle. „Někdy se to stává, zvláště když je tvůrce hodně starý.“

„Myslíš, že se z člověka může stát upír bez toho, aby zemřel. Ale já...“

„Bylas v bezvědomí, nic víc. Míváš ještě pořád ty sny?“

Otřesu se. „Pořád.“

„Nedivím se, kdybys byla moje dcera, taky bych tě nenechal jen tak jít. Někdo na tobě odvedl dobrou práci, Tino, to se musí nechat.“

„Jak to myslíš?“ Pomalu mě přechází nálada, Božidara a Nikolas naslouchají uctivě předkloněni a Timotej srká krev. Jeho

tesáky teď nezakryje ani plnovous, derou se z úst hladově a zlověstně.

„Sneseš slunce, sneseš stříbro, dobře se hojíš, dokonce můžeš i jíst...“

„Zas nemám takovou sílu, neumím to, co umíš ty.“

„A chtěla bys mít?“ Snažím se nedívat na Timovi špičáky, ale cítím neodbytnou touhu vycenit zuby a... No nic, je to pitomost.

„Ani ne... Otravovalo by mě žít jen v noci.“

Nikolas vzlykne či zakňučí, něco mezi tím. Možná je můj denní život důvod, proč mě nemají rádi. Je mi to jedno.

„Timoteji, řekni mi upřímně, co si myslíš o mém otci? Tušíš, kdo by to mohl být?“

Timo odloží sklenici a vezme mě na zápěstí.

„Ne. Ale vím, že je velice starý a přitom k nerozeznání od lidí. Živí se krví, ale chodí v slunci. Závidím mu.“

Pustí mou ruku a narovná se. „Samozřejmě nezemřela,“ jeho pohled práskne Božidaru jako bič, „ale to ji nedělá slabou. Až Kay přijede, pošlete ho za mnou, a ty, Tino, vytáhni, vymlat' nebo kup od Konráda všechny informace. Nejspíš je to celé pitomost, ale...“

Nenechám ho domluvit. „Je tu ještě otázka peněz. Neudělám to zadarmo.“

„Vystav fakturu, holčičko. Božidara ti zaplatí za sledování nevěrného milence.“

Já kývnu s úsměvem, Božidara bez. Vyskočím ze židle.

„A teď jdu doopravdy,“ skloním se k Timovi a rty se dotknu jeho tváře. Studí.

„Jen běž. A, Tino, nepřeháněj to s pitím.“

„Budu hodná holčička, slibuju,“ ukloním se ve dveřích a pak беру schody po dvou. Nikolas a Božidara dosud nehybně sedí v křeslech. Že by tam Timotej přece jen nějaký stříbrný cingrlátka měl?

III.

Můj stav má jednu velkou nevýhodu. Neopiju se. Na rohu Jakubské nabízejí dealeri koks, ani ten moc nezabírá, má to cosi společného s metabolismem, ale pořád lepší něco než nic. Kývnu na jednoho z tmavých mužů a vklouznu do baru. Transakce proběhne rychle a tiše, koneckonců ne poprvé. Zamířím k záchodu. Bar hučí, narvaný těly až k prasknutí. Navlhčím si jazykem rty. Mám zase žízeň, poslední dobou příliš často na můj vkus. S úlevou za sebou přirazím dveře, na vrch držáku toaletního papíru nasypu lajnu a pak si důkladně protáhnu nos. Doufám, že je to zboží dost dobré, aby mě udrželo alespoň na úrovni hopsajícího davu. Být střízlivá mezi opilými je skoro tak zlé jako být žízňivá. Vypotácím se ven a mrknu na barmana. Roztržitě mi mrknutí oplátí a přistrčí mochito s černým brčkem. Způsobně ucucnu. Některé věci má našinec mnohem těžší.

„Jak to jde, Týno?“

„Na hovno,“ odpovím po pravdě a barman si to vyloží po svém.

„Tady taky. Prachy žádný, spousta íček...“

Přikývnu. Ječícím dívenkám sice dobře rozumím, ale tolerance mi to nepřidá. Bolí mě hlava. Přicházejí známí, padají bezobsažné věty jako každý večer, jako každý z těch večerů, které jsem ve svém životě strávila po hospodách. Jedna z Italek začne zvracet, její ječící kamarádky pobíhají kolem, utírají jí pusy, vlečou ji sem a hned zas tam, barman nadává. Uvelebím se na barové stoličce s kolenem pod bradou. Hudba a hlasy lidí se splétají v neprostupnou zeď, která mě obklopuje, chrání a posléze i uspává. Kokain jako obvykle prohrál svůj boj a já jsem vyhodila peníze z okna. No co.

Šedý šum náhle protne křik. Šokovaný křik někoho, kdo právě jednu schytl a vůbec na to není zvyklý. Usměju se a pak natáhnu krk. Ze stoličky neslézám, jsem příliš malá a nemám ráda, když do mě někdo strká. Ve vzduchu náhle visí pach krve a já mám problém.

Už vím, kdo krvácí. Jakýsi přivandrovalec dostal jednu do nosu, krev se řine, krev, krev... Touha mi nejen újí hrdlo, ale také

povážlivě čechrá horní ret. Vyklouznu od baru, deru se všeobecným zmatkem, horkými těly, tolik masa, tolik horečně tepající krve, před očima se mi dělají mžitky, tisíce vlasečnic mi zpívají svou píseň... A pak stojím před barem, pokrytá studeným potem. Pryč. Instinkty na mne dotírají jako na divoké zvíře, chce se mi lámat vazy, toho jídla, tolik, tolik... Zběsile polykám. I v noci jsou ulice rozpálené Prahy plné lidí, lidí, jejichž krev je horká. Schody, které mě dělí od mého bytu, беру po třech. Třesoucíma se rukama otevřu dveře, na chodbě ze sebe strhám šaty a v koupelně pustím vodu tak ledovou, jak jen to lze. Chladný proud mi bičuje tvář a odplavuje kus po kuse vzrušení. Nezavřu vodu dřív, než se začnu klepat zimou. Černý župan čeká na věšáku, kam ho pečlivá Oksana pověsila. Oksana... dopoledne tu nebyla. To teď chodí uklízet v úterý?

Zamyšleně se štrachám po schodech na střechu. Byt není mezonetový, jen jsem ho, za hříšné peníze, nechala vybudovat z půdy jednoho ze staroměstských domů, a tak mi připadla i malá, původně snad ozdobná terasa na střeše domu. Stoupnu si k nízkému zábradlí a pozoruju město. Pulzuje, dýchá, stejně jako krev v lidských žilách, září, ale všechna světla jsou nevýrazná proti úplňku. Oddechnu si. Tím to je, žízeň se nezhoršila sama od sebe, to mě jen pobláznil měsíc. Svléknu i župan a nahá sedím pod měsícem. Po zábradlí se vine břečťan, připomene mi hřbitov. Připomene mi spoustu hřbitovů, které znám.

Hřbitovy, to je pořádný kus mého života. Tam odvezli matku, sotva jsem se narodila, tam odvezli i Brigitu, která mě jaksi pudově vzala pod svá křídla, respektive do houfu svých špinavých, věčně ukudlaných potomků. Být jedním z parchantů od trénu je zlé, naštěstí jsem nikdy nepotřebovala moc jídla. Přežila jsem jediná a jen díky tomu, že jeden z maršálů byl na holčičky. Poznala jsem zubatou tak zblízka, jak to jen lze, a pak... Dodnes si pamatuju na ten večer. Bylo už po válce, ale komu by se chtělo přestat zabíjet? Vlastně ani nevím, kde jsme tenkrát vlastně byli. Snad kdesi v Německu, les za zády byl hustý a mrtvoly původních majitelů usedlosti ještě nevychladly. Procházela jsem domem a připadala si stará jako svět, vždyť už mi bylo patnáct a zkušeností jsem měla na deset životů. Tolik lidí zabili před mýma očima, tolik jsem jich okradla, tolik se jich

zvedalo z mého klína, tolik z nich mě uhodilo. Statek byl tichý, když dozněl křik vražděných, a pak se to stalo. Neviděla jsem ho, tenkrát ani nikdy po tom, ale byl mi podivuhodně blízký. Vzal mě za ramena a všechno ohluchlo. Špičáky pak už ani nezpůsobovaly bolest, jen trochu nepohodlí, když se draly k tepně. Zalilo mě teplo a všechno zčernalo. Všechno zčernalo na dlouho, ale ne navždy. Božidara měla pravdu. Nejspíš jsem nezemřela a zcela určitě mě nepohřbili. Nechali mě ležet tam, kde jsem padla, s hrdlem pokrytým zaschlou krví, jenže já se probudila. Probudila jsem se a žila jsem skoro stejně jako před tím. Ne úplně stejně. Potřebovala jsem krev a pak, měla jsem ty sny. Dodnes je mám.

Zvedla jsem se, protože se do mě dala zima. Kurva, měla jsem v tom baru někoho ulovit, sjet, ojet a vypít. Cítím se sama, ale to bych se cítila i s ním. Mám hlad, uvědomím si a seběhnu po schodech. Do mixéru pak hodím kus hovězího, a když ho bříty rozsekají, poliju ho kečupem rudým jako krev. Naneštěstí nemá její chuť ani sílu.

* * *

Konrád tentokrát zvoní diskrétněji než včera, ale stejně mi zkazí den.

„Musíš sem lézt tak brzo?“ nadávám mu, když ho pouštím dovnitř.

„Není brzo, jsou dvě odpoledne.“

„Je brzo.“ Pro našince určitě, pomyslím si a kývnu ke stolku.

„Chceš něco k pití?“

„Však víš, že já...“

„Myslela jsem čaj nebo rum, nebo minerálku...“

Stojím nad ním a vyzývavě se šklebím. Konrád polkne. Řeči o náruživosti dlaků jsou sice vesměs pověry, ale můj nahý klín mu klidu nepřidává.

„Přinesl jsi mi ty papíry?“ slituju se nad ním.

Natáhne se po aktovce.

„Jo. Okopíroval jsem všechno, co k případu máme.“

Sáhnou po tlustém fasciklu a Bér mě na chvíli přidrží za zápěstí.

„Bud' opatrná, Tino. Neraď bych, aby se to dostalo ven, zkomplikovalo by to celou věc.“

„Nejsem idiot, Bére.“

„Já vím,“ vypadá v mém bytě, zařízeném pro člověka mnohem drobnějšího, obrovský. Koneckonců, obrovský i je.

„Takže to bereš?“

„Timotej si to přeje. Někteří jiní zas ne, tak už to chodí.“

„Takže se o peníze nemám zajímat.“

Zavrtím hlavou. „Ne, to nemusíš. To, o co by ses měl starat, je, že sem přijede Kay.“

„Kay Schaefer? Ten váš *narážec*?“

„Není zas tak moc náš. Sama nejsem moc nadšená, že ho budu mít za zadkem.“

Konrád zapraská klouby prstů. „Kdo ho pozval? Timo?“

„Houby, Božidara a Nikolas a možná ještě jiní staří. Protože já jsem neumřela, víš.“

„Jak, neumřela?“ Evidentně mu to není jasné.

„Prostě neumřela, to neřeš. Prostě tu budeme mít Kaye, o kterém se říká, že křikem smete barák jen proto, že někdo někde možná vypil děvku. Nemuseli to být upíři, že ne?“

„Nemuseli,“ potřese ryšavou hlavou. „Chci mít jistotu, nic víc.“

„Pokusím se.“

„Dej na sebe pozor...“

„Cože?“ zarazím se. Takovou péči jsem nečekala.

„Pozor, abys nic neproflákla,“ zchladí mě Konrád.

„Jo tak. No, dám,“ odbudu ho už podruhé. „Za Kaye neslibuju nic,“ vymezím ještě mantinely, ve kterých se má záruka pohybuje.

Konrád vypadá ustaraně, policajtsky ustaraně.

„Ten chlap je chodící průser. Není tu potřeba.“

„Mně to neříkej.“

Fantazie konstruuje katastrofické scénáře. Nejen má fantazie, zdá se.

„Už půjdu.“ Konrád se zvedne z křesla a projde bytem.

„Vypadáš unaveně,“ řekne mi na rozloučenou a pak dusá ze schodů dolů.

„Jsem unavená,“ pomyslím si, unavená už minimálně tři sta let. Furt.

Oknem se do bytu prodírá soumrak, má pracovní doba právě začíná. Převalím se na břicho, ztiším kvílení Mortise a prohrábnu protokoly. Fotografie ukazují zubožená těla těch, kteří nikomu nechybí. Dívky jsou podle dokladů dost mladé, ale smrt nikomu krásy nepřidá. Bezdomovec mladý nebyl a našli ho až za tři dny. Hm. Tady už se věru nedá poznat, jak vypadal. Listuju složkou, podivně šroubovaný jazyk úředních záznamů mě unavuje. Ve všech třech případech stejná písnička. Rána na krku, tělo bez krve pohozené v houští. Jednou Šárka, jednou Hostivař, jednou Suchdol. Kdepak asi ty holky šlapaly, napadne mě.

Nazuju si žabky. Zjistit, kam chodily na štrych, musím, jakkoli se mi ven nechce. A taky vidět těla, možná jen jedno tělo. Vytáhnu ze zásuvky další z desítek černých tílek, která vlastním, přetáhnu ho přes hlavu a pak nepřiměřeně dlouho hledám kalhoty a zamýšlím se nad žabkami. Nakonec zvolím pevnější obuv, koneckonců, někdy je pravdu třeba z lidí vykopat. Na opasek s láskou připevním desperada. Móda dlouhých triček mi přeje. Ještě černou na řasy, něco nevýrazného na rty (na rozdíl od některých dívek nechci vypadat jako upír) a jdu. Kabelka, kterou jsem přehodila přes rameno, je od Diora. Ty prostitutky z Václaváku moc nenosí, alespoň doufám.

„Sloupe,“ hvízdnu, „Sloupe.“

Opálený světlovlasý chlápek se ke mně obrátí. Seriózně nevypadá na první ani na druhý pohled.

„Týno, vypadáš bezva.“

„Nepokoušej se plácnout mě po zadku,“ varuju ho.

Cudně se odtáhne. „Nechtěl jsem.“

„Hovno. Ale to teď řešit nechci. Mám kšeft.“

Zavětrí. „Pro mne?“

„Taky. Hledám tyhle holky,“ vyložím na stůl okopírované fotky z pasů, „lépe řečeno, snažím se zjistit, kde šlapaly.“

„Tady?“

„Koukni na fotky a nežvaň. Když zjistíš, kdo je pásal a kde, dostaneš pět litrů.“

„Deset,“ licituje.

„Sedm a už ani tuk. Nemám čas si hrát. Vrtají se v tom i policajti.“

„O co jde?“ Sloup je zvláštní stvoření, něco jako dispečer. Vždycky ví, kde mají čerstvou dodávku koksu, kde nové baby, kde hašiš, kde klučíky, a za přiměřenou částku je to ochoten důvěryhodně osobě sdělit. Užitečná síla, bohužel občas propadá záchvatům zpitřarství a pak jeho informace nestojí za nic. Od té doby, co jsem mu domluvila ručně, už mi bajky neprodává, ví, že to není v zájmu jeho zdraví. Vlastně máme idylický vztah.

„Kdy budeš něco vědět?“

„Týnko, nevím. Takovejch holek je... a všechny držej hubu.“

„Tyhle ji budou držet už napořád. Snaž se.“

Vyšle ke mně pátravý pohled. „Vraždy jen za sedmičku? Za koho mě máš?“

„Za neschopného vykalence. Pohni zadkem, Sloupe. Potřebuju to.“

„Je to trochu...“

„O hubu, ale co není. Podívej, když to vyjde, máš u mě cílovou prémii.“

„A když ne, tak pugét na rakev, co? Zlato, rumunský pasáci můžou bejt nepříjemný.“

„To můžou, jenže tady je minimální pravděpodobnost, že jim to udělali oni.“

„Hm.“

„Budou prachy.“

„Hm.“

„Už musím.“

Sloup se konečně probere z letargie. „Zálohu mi nedáš.“

Zalovím v kapse.

„Dva litry a snaž se. Jde jen o to zeptat se pár lidí.“

Pochybovačně na mě zírám.

„A kam jdeš ty?“ zeptá se pak zvědavě.

„Na nádraží,“ ušklíbnu se a zmizím z šenku dřív, než stačí zastrčit peníze do košile.

Nádraží smrdí. Vždycky, ale když člověk hledá bezdomovce, smrdí o to víc.

„Nemáš cigáro?“ ptá se chlap s monoklem pod okem a strupem přes půl tváře.

„Mám a dám ti klidně celou krabičku, když se koukneš na jednu fotku.“

„Hele, já nikoho do maléru nenavezu.“

„O malér fakt nejde. Je to můj strejda,“ fabuluju.

„Jo strejda,“ zazáří. „Já mám taky neteř. Takhle velká už bude,“ ukazuje tak metr od země, „no, možná víc, ono už je jí dneska...“ zamyslí se a já toho využiju.

„Podíváš se na tu fotku?“

„Jasně. Já ti strejdu najdu,“ chce mě vzít kolem ramen, ale vyklouznu. Jak člověk změkne, pomyslím si. Před lety jsem smrděla úplně stejně.

Vytáhnu kopii a cpu mu ji do ruky.

„Budeš tu zejtra?“

„Já jsem tu každý den,“ odpoví po pravdě.

„Stavím se.“

„Na vínko by nebylo?“

Povytáhnu obočí a dám mu stovku.

„Užívej,“ popřeju a konečně se narovná. Pachu jsem trochu přivykla, ale zdá se mi horší než dřív. Hm, civilizační špína.

Sourám se nádražím mezi skupinkami punkerů obklopených psy, opilými zarostlými muži a ženskými, které vypadají na šedesát a bude jim nejspíš ke čtyřicítce. Ztracené vzpomínky, bezdomovkyně mi nepříjemně připomínají ty, které mě vychovaly. Bité, hladové, rezignované. Zlomené. Polknu. Byly doby, kdy jsem jim chtěla pomáhat, ale nejspíš na to nejsem. Příliš brzo mě vždycky rozzuří pasivita a má vlastní neschopnost vdechnout jim svůj vztek.

S úlevou vypadnu z prosklené budovy a zamířím rovnou do Barakudy.

„Zdar, Pajdo,“ pozdravím barmana, na kterém se podepsalo náruživé skejtvání.

„Rum?“

„S kolou.“ Mohla bych si ji klidně dát i bez rumu, ale abstinenti jsou podezřelí a já lidi potřebuju minimálně k tomu, aby mě přidržovali v mém denním světě.

Posune ke mně sklenici.

„Ondra se žení. Nepřijdeš na grilovačku?“

Nepamatuju si, kdo je Ondra, ale to nevadí. Na grilovačky nechodím, zavrtím hlavou.

„Něco mám. Kšeft.“

Pajda se dál nevyptává a lifruje pití k bandě huličů, sedících u vedlejšího stolu. Tatérka ze studia odvedle zasmušile překresluje vikinga a já se začínám těšit domů. Nemám nač, ale najednou je toho všeho na mě trochu moc. Možná že jsem moc dlouho neměla chlapa, tedy, nejen v posteli. Je to těžké, jakmile s někým sdílíte život i byt, nakonec si vždycky všimne, že jíte málo, zato králíky potřebujete živé. Jistě, potkala jsem už pár takových, kteří mi králíky sami nosili, ale je těžké takového najít, a když ho najdete, za pár let je vám k ničemu. Čas je nemilosrdný. Rozhlédnu se kolem sebe a představím si osazenstvo starší o padesát let. Pokusím se představit si osazenstvo starší i o sto let, ale pak usoudím, že je to příliš dekadentní zábava, a zvednu se.

„Platíš, nebo ti to mám napsat?“

„Napiš,“ najednou se mi nechce hledat peníze, nechce se mi vůbec nic.

„Tak jo,“ huhlá Pajda s cigaretou v koutku. Noc je dusná a páchne spáleným olejem.

Po schodech vyklíšu bez zadýchání, ale už když strkám klíč do zámku, vím, že něco není v pořádku. Cítím to.

Za dveřmi odhodím tašku na stolek a sáhnu si na záda. Nůž tam pořád je, na svém místě a připravený. Strčím do dveří a pak se ozve jeho hlas. Vztek ve mně zvedne hlavu a vaří se a vaří.

„Dobrý večer,“ mluví korektně, a navíc německy.

„Fakt? Co tu děláš, Kayi?“ Skrz vztek prorážejí šlahouny paniky. Je možné, aby to celé byla past? Je možné, že teď Kay vstane a vrazí mi do hrudi osikový kůl nebo smete křikem celé patro domu.

„Timotej mi řekl, že budu bydlet tady, Kristino.“

„Tak Timotej?“ Pořád jsem obezřetná, ale horké prsty strachu už mě pustily.

„Ano. Je tu přece, ehm, rezidentem, ne?“

„V mém bytě rezidentem není. Zavolám mu.“

Vztekle mačkám tlačítka mobilu a koutkem oka přitom pozoruju nevídaného hosta, který se udomácnil v mém černém koženém křesle. Je to zabiják a vypadá tak. Hlava trojkou, vojenská vesta a kapsáče. Na míru šité boty vysoké do půli lýtek. Pouzdro s nožem a na krku Delta Dart. Návštěva k pomilování. Ne, ani na to ne.

„Timoteji,“ syčím do telefonu, „co tu děláš?“
 „Kdo?“ Timo zní, jako bych ho vyrušila při joggingu nebo při souložích. Tipuju to druhé.
 „Ten parchant.“
 Zasměje se a pak přejde do němčiny.
 „Bude u tebe bydlet.“
 „Timo, na tohle nemáš právo,“ vrčím a cítím tlak v dásních.
 „Možná ne, ale připadá mi to tak ideální. Navzájem se ohlídáte, řeknete si všechno podstatné, seznámíte se.“
 „Posílám ho k tobě,“ přeruším ho ledově.
 „To nedělej. Mám tu teď návštěvu a možná se zdrží.“
 „Ta, cos jí dělal holeň?“
 „Přesně tak.“
 „Dobrá, tak ať táhne k Bože.“
 „Ne.“ Tentokrát cítím v jeho hlase hrozbu. „Ne k nim.“
 „Chápu.“
 Pak vynesu poslední kartu.
 „Timoteji, byt není zatemněný. Já to nepotřebuju a...“
 „S tím ať si poradí sám,“ upír je už zjevně netrpělivý.
 „Bezva. Jo, mimochodem, nezab ji při tom.“
 „Pokusím se, dítě.“
 Telefon ohluchne a já se pomalu obrátím k hostovi.
 „Slyšels?“
 Přisvědčí nepatrným pohybem hlavy.
 „Můžeš bydlet tady, použít koupelnou, lednici, záchod. Do ložnice nechod’ a tady si to zatemni, jak chceš. Já chodím v slunci,“ schválně použiju upířský opis své zvláštnosti, „nezatemňuju.“
 Znovu kývne, ale je uklidňující vidět, že při zmínce o slunci znejistěl.
 „Budeš se účastnit vyšetřování?“
 Pokrčí rameny. „Pokud bude třeba.“
 Ukážu na stůl. „Podklady jsou tady, ale jsou, eh, česky.“
 „Umím česky,“ odpoví způsobně a natáhne se po fasciklu.
 „Víš už něco?“
 „Rozhodila jsem sítě, je ještě brzo.“
 Jeho oči mají barvu severního moře a jsou stejně studené.
 „Můžu mít dotaz?“

„Hm.“ Celý den nestál za nic a noc to nevylepšila. Čekám, nač se zeptá.

„Je obvyklé mluvit s Timotejem takhle?“

Ušklíbnu se. „Nedoporučuju ti to.“

„Chápu. Taky bych ti nedoporučil mluvit takhle s Gothel.“

Šklebím se ještě víc. Gothel znám a ať z ní má Kay nahnáno z jakéhokoli důvodu, já jeho respekt nesdílím. Je hodně stará, to je pravda, a dostatečně rázná, aby udržela na uzdě smečku ve velkém městě, ale na můj vkus se příliš stylizuje do role dámy. Obvyklá nemoc upírek, co naplat.

„Nechystám se do Berlína, Kayi. Zatáhni si, za chvíli bude svítat.“

Svlékám se v ložnici, pak si čistím zuby. Tatarákem se dneska nezdržuju, stačí, když vidím v lednici metodicky vyrovnané sáčky s krví, a zvedne se mi žaludek. Studená. Je vidět, že se tu Kay miní chvíli zdržet, když se tak zásobil. Linka je umytá. Bud' ji polil, nebo, a to je horší možnost, patří k těm patologicky čistotným. Vejdu do obýváku, kde se Kay dosud zaobírá protokolem. Svítí. Nejspíš by viděl i potmě, ale svítí. Zvedne ke mně hlavu.

„Potřebuješ něco?“

„Nemusíš tu uklízet, chodí sem Ukrajinka.“

„To je poznat,“ broukne škrobeně a přinutí mě uvažovat o tom, jestli je rasista, šovinista nebo blbec.

„Dobrou,“ řeknu spíš ze zvyku a natáhnou ruku ke klice. V tu chvíli je u mě.

„Dobrou noc,“ stojí tak blízko, že cítím závan jeho voňavky, je v ní čaj a cedr.

„Kristino, nebudeš se ráno snažit roztáhnout závěsy, že ne?“ Vezme mě za předloktí, čekám, že stiskne, ale neudělá to.

„Nechci tě tu, Kayi, ale nezabiju tě kvůli tomu.“

Starosvětsky se ukloní. „To je od tebe laskavé. V opačném případě bych musel...“ očima ukáže na sportovní tašku, která leží vedle gauče. Přivřu oči.

„Máš rád stříbro?“ zeptám se pak konverzačně a sundám jeho dlaň ze svého zápěstí. Nerada nosím stříbrné prsteny, ale tentokrát jsem se přemohla. Kay syčí, špičáky jsou náhle velmi zřetelné. Zvednu k němu hlavu.

„To aby mezi námi bylo jasno, kolego.“

„Vzal jsem to na vědomí,“ odpoví ledově.
Pak ležím v posteli a nemůžu usnout. Někdo tu je, uvědomuju si, cítím jeho přítomnost celým tělem, kůží, chutí, čichem.
Někdo tu je.

Celkem vzato, neměla jsem v úmyslu vytáhnout rolety a dopřát Kayovi rozkoše grilování, ale probudil se, už když jsem se zastavila na prahu.

„Děje se něco?“

„Co bys tak myslel? Bydlím tu, zapomněls?“

Náměsíčně se hrabu v zásuvkách, koneckonců je teprve poledne. Kay mě nedůvěřivě pozoruje.

„Spíš nahý?“ zeptá se pak.

„To je snad evidentní. Ty ne?“

Zavrtí hlavou a vstane z lůžka. Kriticky si ho prohlédnu. Ušel by, ušel by, kdyby nebyl to, co je. Ploché břicho, dlouhé, úhledné svaly pod snědou kůží. Pousměju se při pohledu na jeho volné kalhoty. Ráno každý vstává s erekcí.

Kay se nasměje.

„Kde všude není zatemněno?“ ptá se.

„Kromě téhle místnosti nikde. V předsíni je okno na pavlač, u mě taky, koupelna má okno do světlíku a záchod je tam taky.“

„Jak se dostanu přes předsíň?“

„To nevím, chlapče, ale močení do květináčů si odpusť, buď té lásky.“

Pak se přece jen slituju. „Kayi, to není naschvál, já prostě tmu nepotřebuju, a proto to neřeším.“

„Chápu,“ zavrčí. „Vyřeším to sám.“

„Jestli polámeš kytky, tak tě osobně vykastruju,“ připomenu mu dovádivě a jdu si vařit svůj chryzantémový utrejch.

„Kristino,“ ozve se odvedle, „nemohla bys mi přinést trochu krve?“

Otevřu lednici, nahmátnu jeden ze sáčků, které mi trapně připomenou mléko v socialistické samoobsluze, a přivřenými dveřmi ho hodím po upírovi.

„Studená krev je hnusná,“ přidám ještě přání dobré chuti a zapadnu k počítači, kde se přiměřeně pobavím u bloodfetishových fotek. Lidé jsou roztomilí.

IV.

Mobil hraje Tuva Rock, což značí, že volá Timotej. Dotazuje se na zdraví Kaye, zdá se, že i on sám je nad svým rozhodnutím trochu v rozpacích.

„Nemůže na záchod, protože se předsín nedá zatemnit,“ informuju ho škodolibě.

„Tino, určitě se to dá nějak řešit.“

„Dá. Může čůrat do PET flašek.“

Vím, že mě Kay slyší, ale do rozhovoru nijak nezasahuje, koneckonců, ani tady není zatemněno.

Když mi Timo s otcovskou radou, abych Kaye nezabila, položím telefon, využiju toho, že mám přístroj u ucha, a obšťastním hovorem Konráda.

„Potřebuju vidět tělo, Bére, alespoň jedno z nich.“

Konrád na druhém konci kašle. „Mám poradu.“

„To je mi jedno, bez těla se nehnu.“

„Ozvi se mi za půl hodiny.“

„To budu na cestě na nádraží.“

„Za půl hodiny.“

Zdá se, že dneska mi telefon pokládá každý.

Desperado je na svém místě, kolem očí mám napatláno bohatě stínů, a jak s bolestí zjišťuju, vypadám na špatně namalovaných šestnáct. Kolik století ještě kolem mě projde, abych vypadala na třicet? Smyju si rtěnku a trochu se upokojím. Sedmnáct a možná i víc.

Podle občanky je mi dvacet pět a nejpozději za dva roky bude muset Konrád znovu kejklovat. „Ten, kdo tě stvořil, odvedl dobrou práci,“ řekl Timotej. Má pravdu. Na rozdíl od ostatních upírů totiž stárnu. Tak rok dva za sto let, snad proto, že jsem nezemřela.

Je zvláštní odcházet z bytu, kde někoho zůstává. Strnu s klíči v ruce.

„Mám tě zamknout?“ houknu do předsíně.

„Spíš ne. Ale je to na tobě.“ Kay má hluboký hlas. Většina upírů má takový.

„No, stejně ven nepůjdeš,“ konstatuju zlomyslně.

„Ne.“ Možná Kay uvažuje, jakým způsobem mě zlikvidovat, alespoň tón, který použil, tomu nasvědčuje.

„Tak pa,“ rozloučím se koketně a zamířím vstříc mrtvolám, nádražím a bezdomovcům.

Samozřejmě tam není. Hlavák hostí různé existence, ale toho, koho hledám, nevidím, i když jsem si prohlédla všechny zbědované skupinky víc zblízka, než bych si přála.

„Cos čekala, holka?“ napomenu se. „Ožral se a někde hnípá. Snad se jen ožral.“

Otráveně se šourám k východu a právě se pokouším dovolat Konrádovi, když mě kdosi vezme za loket.

Otočím se a zvednu obočí.

Klukovi není o moc víc než patnáct a musela bych se moc plést, kdyby, navzdory pečlivě načesaným vlasům a zářivě bílé bundě, nežil na ulici. Leze mu z očí, nezatajitelná stejně jako hlad.

„Slečno...“

„Copak?“

„Nehledáte tady náhodou někoho?“

Změřím si blondáčka přísným pohledem.

„Někoho jo, tebe ne, kotě.“

Usměje se naučeným úsměvem, jako by ho klíčové slovo spínalo automaticky. Pak chtivě ohrne rty a už zdaleka nevypadá tak roztomile.

„No tak nic, kočko. Myslel jsem, že potřebuješ píchnout.“

„Co nabízíš?“ Ani na okamžik mě nenapadlo, že by pro mě chtěl cokoli udělat jen z dobroty srdce, ale co. Boža to zaplatí, buď ona, nebo někdo jiný.

„Mám vzkaz.“

„Kolik za něj chceš?“

Očima visí na mé kabele od Diora a v panenkách se mu točí čísla jako na forbesu.

„Pětikilo.“

„Tak to se s ním nech vyfotit,“ obrátím se k němu zády. Ne že by mi o tu pětistovku šlo, ale nerada se cítím jako kořen.

„Počkej. Stačilo by mi i sto pade. Na pizzu.“

Vytáhnu dvoustovku a držím ji v ruce. „Ten vzkaz.“

Kluk je evidentně zklamaný. Snad opravdu věřil té bajce o hledající neteři.

„Oťas vzkazuje, že je dneska na Vltavský, on tam má ženskou.“

„Aha... No, za dvě stovky to není moc,“ upustím bankovku do nastavené dlaně a obrátím se k vchodu do metra, „ale co.“

„Můžu jet s tebou. Najdu ho líp.“

Má oči mláděte, jenže plavou v péčku. Proto ta aktivita.

„No, když chceš.“ Možná se mě pokusí okrást, ale postřeh má našinec o dost lepší než člověk. Dívám se na chlapcovy hubené ruce a představuju si, jak by kost praskla, kdybych ji vzala do rukou. A kdyby ji vzal Kay... Potřesu hlavou.

„Ale pohni.“

Kluše za mnou k automatu na jízdenky a čeká, až mu taky jednu koupím. Nepřetržitě mele, a i když jeho řeči nemají hlavu ani patu, přece jen se dozvím, že se jmenuje Roman, že jeho táta je (údajně) velké zvíře v ČEZu, ale jeho matku si nevzal, ovšem jeho, tedy Romana, si k sobě určitě vezme, až se k němu Roman dostane. Zatím totiž neví, kde papínek bydlí. No a až ho k sobě vezme, dá ho na vysokou (Roman evidentně ještě nenastoupil ani na střední, ale s tím se nezatěžuje), koupí mu auto a byt a pak... Zavřela jsem uši, dokud se neobjevil narudlý obklad stanice Vltavská. Podobných příběhů jsem slyšela tisíce a je jedno, jestli byl údajný otec opatem, šafářem, továrníkem nebo manažerem. Všechny zněly stejně a všechny stejně dopadly. Otřesu se. Roman se přede mnou žene po schodech a něco mrmlá. Lidé na stimulantech jsou někdy únavní.

Na Vltavské se kromě podivných šamanů, zahalených i v horku do několika vrstev špínou nasáklých oteplovacích bund, shromažďuje i bezdomovecká smetánka, nocující na blízkém parníku, a tak má Oťasova dáma dokonce i nabarvené vlasy. Můj „kontakt“ se jí dvoří se šarmem mušketýra, takže si nás v první chvíli ani nevšimne a upozornit na vzácnou návštěvu ho musí jeho kolega. Roman hopkuje kolem mě a Oťas, povzbuzen vínem i dámskou pozorností, také propuká v projev. Cítím, jak ve mně roste vztek, a vím, že ho musím nechat vyvířt včas, aby neublížil těm, kteří jsou křehčí než já.

Oťas žvaní.

„Tady slečna mě poprosila, abych jí našel strejdu. No, býval jsem detektivem, a tak jsem si řekl...”

Stisknu rty.

„...ona je tu chudák jako ztracená, no jo, v tomhle věku. To chce chlapa, co se vyzná.”

Oťasova zrzka s odrostem nadšeně přikyvuje a přihýbá si z lahve piva. Na parník ji nevezmou, pomyslím si škodolibě a dám milencům ještě pět minut. Oťas výstrahu z mých očí ke své škodě není schopen přecíst.

„Já mám svoje metody...” blábolí a dýchá mi pivní výpary do tváře.

„Já taky,” přeruším ho. „Našels toho chlapa, nebo ne?”

Zarazí se. Víím proč. Lidé obvykle zmlknou, když slyší smrt, a já ji teď nechala promluvit. Cítím trnutí v dásních a usilovně polykám, abych je zahnala. Oťas polyká také. Strachy.

„Našel,” zakoktá a jeho společníci se opile zasměje.

„Opravdu?” Vložím do hlasu výhrůžku a ta spolehlivě zaúčinkuje.

„Vím, kdo ho viděl před tejdnem. Od té doby se neukázal, třeba jel někam do přírody. Říkal, že má někde chatu.”

Chatu, pomyslím si. No, i tak se dá říkat šuplíku na patologii.

„No a kdo ho tedy viděl?”

Roman si odkudsi přinesl neuvěřitelně masného langoše a teď se jím živí. Zvedne se mi žaludek, pizza by byla přece jen přijatelnější varianta.

„Dohodli jste se?” zajímá se.

„Jo,” odpovíme já i Oťas naráz. Oťas kroutí očima, zdá se, že se mu nechce vykládat před mlad'ochem karty.

„Přivedeš toho...” postrčím Oťase.

„No, podívám se, jestli tu Dědek je. Někdy bejvá i...”

„Podívej se.” Na výklady nejsem zvědavá, kolem zastávky je bohatě louží piva rozlitého i toho, které už prošlo močovým traktem, a mně se tu přestává líbit. Vlastně, nikdy se mi tu moc nelíbilo.

„Nebyla by nějaká pětka?” šeptá Oťas divadelním šepotem, který slyší celé nástupiště.

„Přived' ho a pak si můžeš hrát před dámou na šerloka, jak dlouho chceš. Tisícovku, ale najdi ho fofrem.”

Už neváhá, ba dokonce ani nechlácholí svou přítelkyni, která zjevně také poznala, že jde o kšeft, a tak se snaží diskrétně usmívat. V jejím provedení se však z vědoucného úsměvu stává rozmazaný úšklebek. Ještě že se nemůžu opít.

Roman se snaží být užitečný, ale jaksi neví jak. Je jasné, že by si i on rád vysloužil pár pěttek.

„Nechceš něco přinést, nebo tak?“

Zadívám se na něj. Pár hltů krve tohohle kluka, krve, ve které ještě je mládí, to by možná nebylo špatné, a jeho by to nebolelo o nic víc než čísla, která si odbývá na nádražních záchodcích. Přejedu si jazykem po zubech. Ne. Je moc mladý, ne.

Mé žízňivé úvahy přetrhne Oťas, který odkudsi přivléká stařečka, kterého bych ze života „bez střechy a bez zákona“ ani nepodezírala. Vymydlený mužik se přede mnou starosvětsky ukloní.

„Slečno,“ artikuluje pečlivě, „tady pan Ota říká, že hledáte pana Aloise, jenže já ho, moje milá, už týden neviděl. A to je,“ zahrozí prstem, „podezřelý, protože jsme byli smluveni, že vypijeme pár půllitrů u Prašivky, a on se neukázal.“

„A to se nestává, že?“ usměju se na něj a dbám, abych neukázala špičáky. I já už se dostávám do věku, kdy jsou mladí pokušením.

„Nestává,“ pohádkový stařeček se dvorně ukloní, „pozvání je u nás svaté.“

„To chápu. Takže...“ potřebovala bych vědět, kde se zdržoval, jestli neměl domluvenou nějakou práci, tedy, jestli se vám o tom nezmínil. No a tak...“

Stařec mě vezme za loket a jemně mě táhne ze skupinky.

„Zvolil bych trochu soukromí, slečno.“

„Chcete si jít někam sednout?“ nabídnu.

„To ne. Už jsem odvykl...“ vykračuje si vedle mě směrem k Vltavě. „Jen, vy nejste jeho příbuzná, že ne?“

Nadzvednu koutky. „Samozřejmě že ne. Je to podstatné?“

„Jen do jisté míry.“

Stařec mluví čím dál kultivovaněji, pouliční nátěr se z něj loupe jako špína z vzácné vázy. Podívám se mu do očí. Jsou staré a hledí vědoucně. Bezděčně si znovu olíznu rty. Nevím, kdo je.

„Je mrtvý?“

Přikývnu. „Ano, proto se ptám.“

„Neměl jsem mu dovolit, aby tu práci bral, ale někdy je těžké jim v tom zabránit.“

„Myslíte zabránit a neprozradit se?“ Sestupujeme po schodech do podchodu, na druhé straně je řeka, ale tady se těžký vzduch ani nehne.

„Taky s tím máte zkušenost?“ Narovná se v zádech a náhle je o půl hlavy vyšší než já.

„Mám.“ Napřáhnu k němu ruku. „Jsem Kristina Salo.“

Jemně stiskne mé prsty a pak zvedne ruku k ústům.

„Simeon, prostě jen Simeon,“ ukloní se. „Máte studené ruce, Kristino.“

Nejspíš tuší, kdo jsem, ale nepovažuji za nutné to řešit.

„Řeknete mi, o jakou práci šlo?“

Vltava pod námi líně nese loď do zdymadla, klidná a věčná.

„Měl jít na jakýsi večírek omladiny. Však víte, jak to chodí. Zaplatí někomu z nich,“ ukáže bradou ke stanici, „a mohou si s ním dělat, co se jim zlíbí. Ty nešťastníci si sami lámou ruce, vyrážejí zuby, opíjejí se do bezvědomí... Nejspíš to bylo něco takového. Zlá věc.“

„Hodně zlá,“ dotvrdím. „Někdo mu podřízl krk.“

„Proč to zajímá zrovna vás?“ zdůrazní poslední slovo.

„Nechceme chaos.“

„To je moudré.“

„Pomůžete mi, Simeone?“

„Rád, ale o tomhle víc nevím. Jen to, že se s těmi lidmi sešel kdesi na Příkopech, však víte, kde tuláci sedávají.“

„Vím a děkuju. Pokud byste se mnou chtěl mluvit, tak,“ sáhnu do kapsy pro vizitku.

„Tak vás najdu, Kristino. Je výjimečné a zvláštní potkat někoho z vás v plném slunci.“

„Nezemřela jsem, víte,“ dotknu se jeho předloktí.

Usměje se mírně a znovu se ukloní.

„Ani já ne, slečno Salo, ani já ne.“

Když se vrátím na zastávku, setkám se hned s třemi páry podezřívavých očí.

„Byl k něčemu?“ Očás si žárlivě střeží svůj zdroj možného příjmu.

„Byl.“ Z peněženky vytáhnu tisícovku a diskrétně mu ji vsunu do dlaně.

„Za námahu.“

Muž se nafoukne jako holub a zatočí se před kráskou, která už zřejmě absolvovala nával nevolnosti někde v křoví, protože její blůza není nejčistší.

„A já?“ hlásí se Roman.

„Tebe pozvu na tu pizzu.“ Setkání se Simeonem ve mně vyburcovalo zbytky šlechetnosti a potrvá tak hodinu dvě, než mě dobročinnost přejde.

Sedíme v pizzerii nedaleko kostela Svatého Antonína a Roman do sebe láduje i mou porci. Přenechala jsem mu ji bez obtíží, pizza zrovna nepatří k mým oblíbeným jídlům, ale můj host jí zjevně dává přednost.

„A pak mi ani nezaplatil, věřila bys tomu?“ Právě dopověděl jakousi truchlivou historku.

„Věřila. Máš si nechat platit předem a neskočit na nesmyslný sliby, štěně. V těchhle kšeftech žádná úmluva neplatí.“

„Co ty o tom můžeš vědět. Máš spoustu peněz.“

Pokrčím rameny. „Něco vím.“

„Ty jsi policajtku?“ zeptá se nedůvěřivě.

„Ne.“

„Detektiv?“

„Jo, detektiv.“ Vidím, že mu něco říct musím, a tohle je nejpříjemnější. I když, Roman by možná skousnul i upírku, kdybych mu zaplatila jednu dávku pika.

„To dělají i ženské?“

„Jak vidíš.“

Okamžitě se nadchne a bájí o tom, jak by se na podobnou práci hodil, jak by střílel a lapal zločince, pomáhal lidem v nesnázích a trestal nepravosti. Snažím se proud jeho výmluvnosti nevnímat, ale i tak mě nakonec dojde. Děcka by neměla prodávat svůj zadek za kus žvance, prostě neměla. Obsluha po nás nedůvěřivě pokukuje, ukonejším je bohatou diškrečí a šťastně prchnu na čerstvý vzduch.

„Nemohl bych ti pomáhat?“

Roman na mě upírá oči, které by lépe slušely štěněti německého ovčáka. Oddané, prosebné a hloupé.

„Snad, ale teď musím jít.“

„Máš případ?“ zatetelí se nadšením. „Někde na tebe počkám.“

Ještě to tak.

„Nepřipadá v úvahu. Budu pryč možná několik dní, a kdybych tě potřebovala, najdu tě.“

„Brzo budu mít i mobil,“ chlubí se a já kývám. Co jiného taky.

Po Romanovi je Konrád společník nad jiné vítaný. Mlčí. Mlčí a vede mě na Vinohrady.

„Jdem na patolku?“

Něco nesrozumitelně bručí.

„Tak jdeme?“

„Samozřejmě, Tino.“

„Potřebuju si ta těla v klidu prohlédnout, Konráde.“

„Snad to půjde. Řekl jsem, že jsi praktikantka ze Švédska, takže se snaž vypadat seriózně.“

Povytáhnu obočí. Seriózního na mně není a nebylo nikdy nic.

„No, pokusím se.“

Skepticky si mě prohlédne.

„Marná námaha.“

Mrtví mají svůj pach, který nezlikviduje moderní věda, dezinfekce, nic. Nahé tělo leží na kovovém stole, tiché, útlé, zubožené. Jen odhozená schránka. Ohlédnu se po Bérovi. Ruce má překřížené na hrudi a nějak víc teď připomínají tlapy. Jistě, na stole je mršina. Chápu ho, ale na náladě mi to nepřidává.

„Co s ní chceš dělat?“

Pokrčím rameny a nakloním se nad tělo.

„Je to proříznuté nožem, jak to bylo i ve zprávě.“

„Jistě.“

„Tak proč mě do toho vlastně vůbec taháš?“

Nakloní se nad mrtvou a hrotem tužky mi ukazuje na jejím krku mělké prohlubně.

„Je to proříznuté, ale někdo z ní pil.“

Nadechnu se. Ano, pil. Neprokousnul kůži, přišel k hotovému, ale špičáky se vtlačily do kůže.

„Člověk by takovéhle stopy nenechal.“

„Ne.“ Promnu si čelo. „Je v tom někdo z našich, a je v tom s lidmi, Konráde. Můžu se jí zeptat?“

Zachmuří se. „Půjdu ven. Nechci u toho být.“

„Jen běž.“ Já zas nechci, aby mě u toho někdo viděl, pomyslím si.

Sotva za Konrádem zapadnou dveře, vyhoupnu se na stůl a zkusmo se nakloním nad hrdlo mrtvé. Vyšlo by to. Mé zuby by skoro zapadly do prohlubní. Zavrtím hlavou, sklouznu ze stolu a přitisknu dlaně na spánky mrtvé.

„Doved mě k nim, holčičko. Poslední pomsta, dobrá nabídka...“

Zavřu oči a přestanu dýchat. Skoro přestanu. Obrazy se míhají před mýma očima jako špatně sestříhaný film.

Václavák, tváře opilých Angličanů, dlažba, vchod do Tridentu, usmívající se chlapecký obličej, přístrojová deska a pak tma, rozbitá blesky barevných světél. Tančící těla, pódium, potlesk a nůž... film se přetrhl a v kině rozsvěcují. V ústech mám hořko a v hlavě zmatek. Toho kluka jsem už jednou viděla, napadne mě. Bylo to letos, v tomhle století, nebo dřív? Zamyšleně vezmu za kliku.

„Bére, kde je ta druhá?“

Konrád obrací oči v sloup.

„Ty taky nevíš, co si naporoučet.“

„Ta druhá“ má i ve smrti výrazné rty, prsy se vzdouvají pod prostěradlem, snědá kůže už doslala šedý nádech, ale mrtvá pořád vypadá, že kdyby do ní člověk vrazil nůž, krvácela by v jednom tahu týden. Našince by mohla svést, pomyslím si a pokouším si ji představit živou a teplou, jen ji načít. No, načal ji už někdo přede mnou.

I tady jsou na hrdle mělké dolíky od zubů. Jen od jedné zubů... Dělá si někdo zásoby? Vypít člověka není otázka jedné večere, vypít tři lidi, z toho jednoho muže, během měsíce je skoro nemožné.

Dívám se na mrtvou a vím, co musím udělat, jen se mi do toho nechce. Dnes už podruhé ve mně zvedá hlavu soucit, a to není dobré, zvláště když má člověk za zadkem někoho, jako je Kay.

To všechno si uvědomuju, ale přesto přikládám ruce na spánky mrtvé jen váhavě.

Dlažba, osud šlapky, pak klobása u stánku, dvě decky v šenku (zdá se, že tahle se měla přece jen líp) a pak skrumáž před Tridentem. Mužský obličej a pak tvář dívky, opálené ze solária, výtah, tanec, jazyk v krku, auto a lajny bílého prachu na stole. Pak už nic.

Zamotá se mi hlava, opřu se o stůl a zhluboka dýchám. Krev, potřebuju ji, uvědomím si. I studenou.

Bušení na dveře mě probere.

„Jsi bílá,“ říká Konrád a v souvislosti s tím, kdo jsem, je to obzvlášť pikantní. „Co se stalo?“

„Nic,“ rozhodím rukama. „Je to těžká práce. Potřebovala bych...“

„Ne tady.“ Konrád mě bere za loket a nekompromisně mě vleče pryč.

„Copak?“ ptá se muž v bílém plášti, který nám otevírá dveře.

„Udělal se jí zle,“ Konrád se pohrdavě usměje. „To víte, ženská.“

Musím domů, uvědomuju si naléhavě, Kay má v lednici krev. Starou a bez chuti, ale co na tom. Nemůžu chodit po ulicích takhle, přistihnu se, že lidem hledím na hrdlo pod uchem.

Konrád mě podezíravě pozoruje.

„Co se stalo? Zjistila jsi vůbec něco?“

„Něco jo.“ Když se soustředím na něco jiného, je to lepší, a tak Béra celkem ochotně zasvěcuju do svých poznatků.

„Pil z nich upír, ale jen jeden. Spíš ženská, podle šířky kousnutí, ale to nemusí nic znamenat. Buď si dělá zásoby, nebo nevím. Tři lidi během měsíce... stačilo by to pro celou Prahu na čtvrt roku, chápeš? Tedy, k nasycení určitě.“

Přikyvuje velkou hlavou.

„Vím zhruba, kolik potřebujete. No a dál?“

„Dál je to jen v jejich mysli, ale vzhledem k tomu, že se to pěkně shoduje, něco na tom bude. Sbalili je před Tridentem, vzali nahoru, trochu potancovali, šup do auta, šup na privát...“

„A šup kudlou po krku. Dává to smysl. Ty holky byly dost ubohé, sbalit někoho, kdo je pozval do Tridentu, hostil, však víš, jak to chodí. Možná myslely, že narazily na prince.“

Zírám na něj. Holek, které myslely, že narazily na prince, jsem viděla hodně a všechny dopadly v zásadě stejně. Box v Ústavu soudního lékařství není o nic lepší než stoka, když se to tak vezme.

„Hm,“ zamručím. Nechce se mi na to myslet, a tak změním téma.

„Ty, Konráde, říká ti něco jméno Simeon?“

„Detektivky?“

Nespokojeně mlasknu. „Ne. Potkala jsem ho dneska na Vltavské. Je to... nevím, kdo to je. Je starej, hodně. Není to našinec, řekla bych, že to není ani dlak. Ví hodně.“

Konrád vypadá překvapeně. „Simeon? Jak vypadá?“

„Když jsem ho poprvé viděla, vypadal jako křehký starý děda, co se snaží uchovat si poslední zbytky sebeúcty při životě na ulici. Deset minut na to vypadal jako elegán a pak jako patriarcha, tak si vyber.“

„Proklepnu ho. Podezříváš ho?“

„Vůbec. Jen je mi divné, že jsem se s ním ještě nikdy nesetkala.“

„Proč se nezeptáš Timoteje?“

„Zeptám,“ slíbím a pak mávnu na taxíka.

„Pospíchám domů.“

Chápavě pokývne hlavou. „Nemysli, mně ty mrtvoly taky dávají zabrat.“ Chlupy se mu derou zpod košile. Zakřením se na něj a otevřu dveře od auta.

VI.

Nechtěla jsem Kaye zabít, opravdu ne, tedy pokud si se mnou nezahrálo podvědomí. Šero mi jde prostě na nervy, a tak jsem energicky vytáhla roletu v obýváku. Reflexy má dobré, všechna čest. Paprsky slunce ho sotva olízly a už se choulil ve stínu.

Místnost naplnil pach spáleného masa.

„Kurva,“ zakleju a strnu v proudu světla.

„Co tím sleduješ?“ syčí Kay a tesáky se mu derou z úst.

Ušklíbnu se. Dokud roletu zase nestáhnou, nemůže nic. Lépe řečeno, může po mně hodit Delta Dart, jenže to bych přežila. Osikový kůl po mně hodí jen stěží, žádný tam nemá.

Nechávám ho vycukat.

„Nic, kolego. Jsem unavená, jsem doma a nemám ráda tmu. To je všechno. Zapomněla jsem, že tu jsi. Však víš, že...“

„Ano, že chodíš ve slunci, to vím dobře. Jenže to neznamená, že jsi nesmrtelná, Kristino. Dokonce to ani neznamená, že tě nic nebolí, že?“

V první chvíli mě napadne sebrat se a utéct k Timotejovi, počkat, až se Kay uklidní, a pak... pak se rozhodnu jinak. Přece nebudu utíkat z vlastního bytu kvůli přismahlému krvesajovi.

„Zatáhnu roletu, Kayi, a pak tě spráskám jako psa,“ říkám rozhodně, i když si zdaleka tak suverénně nepřípadám. „Jsi tu host. Omluvila jsem se. Jestli chceš víc, můžeš to zkusit.“

„Málem jsi mě zabila, Salo. Ty víš, jakou bych měl smrt.“

„Vím. Právě proto bych to neudělala, smrdělo by to tu ještě půl roku a zadělal bys koberec.“

Vidím teď Kaye tak, jak ho možná nikdo neviděl už spoustu let. Rty stažené z vyceněných zubů, z očí jen úzké škvíry v sešklebeném obličejí, pěsti zaťaté vztekem a nejspíš i bolestí.

Dotknu se šňůry a místnost se znovu ponoří do šera. Čekám.

Pomalů se zvedne ze země a teď vidím, že mu slunce přiškvařilo kalhoty k boku. Nakrčím nos.

„Jak rychle se hojíš?“

„Rychle.“ Kay stojí naproti mně, hrud' na pěst od mé.

„Jestli tě teď nezabiju, bude to mé selhání, nebo zázrak.“

„Máš strach, Kayi. Smrdíš strachem. Nech si ty řeči.“ Mluví se mi těžko, i mně teď ční zuby z pod nalíčených rtů a cosi mě nutí

zaklonit hlavu a křičet. I když křičet ještě neumím. Jsem na to moc mladá.

Strhly barák, uvědomuju si dobře a Kay zřejmě také.

Obrátí se ode mne. „To není dobrý začátek spolupráce.“

„Nezvala jsem tě sem, dokonce ani Timotej ne. Tohle není byt pro upíra,“ dodám pak smířlivě. „Měls roletu přilepit tejpou, nejsem zvyklá dávat na světlo pozor.“

„Měl,“ souhlasí ledově. Vykročím ke kuchyni a jeho ruka mě zadrží skoro na prahu.

„Ty, Salo, jestli zjistím, že to byl úmysl, zlámu ti všechny kosti v těle, pomalu a jednu po druhé. Jsi jistě cenná a udělám si nepřítele, ale...“

Snažím se na něj podívat úplně lhostejně a dost se mi to daří.

„Nebyl to úmysl. Překážíš mi, nelovím tě,“ odstrčím ho a uvědomím si, že jsem ho chtěla poprosit o trochu krve. Teď se to moc nehodí, i když na druhou stranu... zvednu k němu hlavu.

„Ty, Kayi, dáš mi jedno balení krve?“

Taková změna tématu mu vyrazila dech.

„Krvě?“

„Jo. Prohlížela jsem dneska dvě mrtvé štetky. Zblízka. Někdo z nich pil, nezabil je, ale pil z nich. Byly blízko, chápeš? Ty rány.“

Polkne a jazykem si navlhčí rty. Chápe až moc dobře, jak je vidět.

„Takže něco máš?“ zeptá se potom.

„Mám.“

„Vem krev pro nás oba, Salo, a přines ji sem. Probereme to.“

Sedíme v ztemnělém pokoji naproti sobě a brčky sajeme krev ze sáček. Příšerný způsob krmení, horší než fastfood, ale Kayovi to zřejmě tak nepřípadá.

„Proč by našinec ty ženy nejdřív načal nožem, než se napije? To nedává smysl.“

„Dává, pokud v tom nejsou jen našinci, Kayi. Je i možnost, že v tom vůbec nejsou našinci.“

„Přání otcem myšlenky?“ odhodí dopitý sáček na stůl.

„Nejspíš. Děvky někdo sbalil na Václaváku a toho chlapa najali. Prý je to obvyklé.“

„Hrátky s bezdomovci a fetišáky? Jo, je, všude na světě.“ Kaye to, zdá se, nevzrušuje, rozhodně je dalek mých soucitných reminiscencí. „Každopádně to nevypadá, že by se česká komunita zbláznila hromadně. Bude tu jeden, možná dva problémoví jedinci. To vyřešíme.“

Představa jeho způsobu řešení mě nenadchne. Znáám tu všechny a není příjemné představit si je zmasakrované tak, jak žádá tradice.

Kay si přejede rukou po zarostlé bradě. Vousy má tmavé a dokážu si představit, že kdysi, před staletími, mu dokázaly narůst až na prsa. Ted' už by to bylo příliš výstřední, a to se mému zabijáckému kolegovi zřejmě z duše protiví.

„Salo,“ zdá se, že po tom, co jsem ho málem odpravila, odvrhnul konvence a rozhodl se mě oslovovat jako nemilovaného komplice, „musíme si ujasnit, jestli pracujeme spolu, nebo proti sobě.“

Zvednu hlavu. „Byla jsem proti tomu, aby tě zvali, Schaefer. Když bude potřeba někoho ze zdejších zabít, radši bych to udělala sama.“

„Civilizovaněji než já?“ zeptá se se zájmem.

„Možná ne. Možná jen ne tak neosobně.“

Kay se rozesměje. Směje se tak, až se ke slovu přihlásí popálenina.

„Scheisse.“

„Jak dlouho se to bude hojit?“

Zarazí se. „Nevím, je to od slunce.“

„Pojď,“ kývnu a Kay se na mě podívá značně nedůvěřivě.

„V koupelně je tma pořád. Poleju ti to krví a uvidíme.“

Krev na popáleniny tohoto typu pomáhá, ale jen do jisté míry. Zbytek musí zvládnout upírův organismus, čas a led, kterého jsem Kayovi darovala požehnaně. Tiskne si sáček k boku.

„Timotej mě dnes večer pozval na večírek,“ oznámí mi.

„Mě ne.“

„Tebe taky, mám ti to vyřídit.“

Pro upírské večírky obecně moc neplanu, jsou nudně stejné, co se pamatuju.

„Nechceš jít sám?“

Kay se se syknutím zvedne. „Timotej možná je demokrat, ale obávám se, že pokud nepřiđeš a já se doplazím popálený, přestane jím být.“

Zní to výhružně a já zvažuju důsledky. Nejsme s Kayem přátelé, to už je jasné, a pokud celou věc podá po svém, hm, snad je opravdu jednodušší jít.

„Kde se to koná?“

Kay hledá adresu.

„Troja. Je to možné? Máte tu takovou čtvrť?“ Znechuceně kývnu. „Máme. Bydlí tam Přibský.“ „Kdo je Přibský?“ dožaduje se Kay informací. „To uvidíš. Mimochodem, pokud je to u něj, tak se vyžaduje formální oděv.“ Vážně přisvědčí. Formální oděv zřejmě snáší bez obtíží. Já ne.

* * *

Nakonec jsem se k malým večerním nesnížila a natáhla jsem si přes leginy černé průhledné cosi, co se mi v butiku líbilo, ale v reálu mě to posouvá kamsi na internetové stránky o prostituci mladistvých. No co, patří jim to. Nabídla jsem ostatně Kayovi, že ho k Přibskému dopravím na skútru, ale odmítl. Nechápu proč, možná nevěří, že ho nechci zabít, vytáhla jsem tedy z garáže auto. To zatemněné je, pro všechny případy.

Přibský má procovskou vilu se vším, co k tomu patří. Vrata na fotobuňku, kolem pozemek v rozloze golfového hřiště a garáž pro deset aut. Teď je plná, dřímají v ní drahé vozy s tmavými skly, jen u zdi vartuje Timotejova motorka. Mám ho ráda, uvědomím si, mám Tima ráda za to, že se neschovává do tmy, i když nemusí.

Jdeme s Kayem po schodech, on v korektním tmavém obleku a stříbrné vázance, já ve svém úboru a la Roxy k ránu. Kam asi schoval Delta Dart, napadá mě. Já jsem desperáda nechala doma, mezi našinci je stejně k ničemu.

„Hele,“ napadne mě se zeptat, „máš někde malej osikovej kůl?“

Znechuceně se po mně podívá.

„Mám u sebe jen jeden kůl, Salo, a nejsem si jist, jestli jsi na něj zvědavá.“

Směju se ne proto, že by to byl dobrý vtip, ale proto, že je to jediný vtip, na který se zatím zmohl. Když se protáhnu dveřmi do haly, úsměv se ztratí sám. Večírek začíná a je to jeden z těch horších.

„Má drahá holčičko,“ žene se ke mně Božidara, Jaký jste s Kayem krásný pár. A ty šaty...”

„Šaty dobrý,“ obejmeme mě Timotej, „vypadáš jako ty mrňavý poběhlíček ze severu.“

„Díky,“ zapýřím se. Kay se Timotejovi ukloní a já se snažím připomenout si, co jsem slyšela o Gothel. Buď svého naražence drží hodně zkrátka, nebo má Kay prostě velký respekt z autorit.

„Jak to jde?“ Timotej má přese všechno vtipkování vážné oči.

„Opravdu to chceš slyšet zrovna tady?“

„Ne,“ sotva pohne rty. „To byla jen řečnická otázka.“

Kay si vzal z podnosu číši s rudou tekutinou a korzuje, terč zájmu všech dam. Stoleté pubertáčky se na něj lepí, jako by je možnost, že jim uřízne hlavu a vyplní ústa česnekem, bozi vědí jak rajcovala.

„Jak spolu vycházíte?“ Timotej se do mě zavěsil a vede mě do zahrady.

„Blbě. Dneska jsem ho popálila, omylem, ale na náladě nám to nepřidalo.“

Timotej mě vezme za bradu. „Tino, jestli ho podrazíš, Gothel sem vtrhne a já budu mít plné ruce práce s tím, abych tě zachoval při životě.“

„Nepodrazím ho.“ Neslibuju to Timovi, jen nahlas říkám to, co o sobě vím. „Nepodrazím ho, dokud nepodrazí on mne.“

Potloukáme se s Timem po pečlivě zastřiženém trávníku a já mu tiše sděluju, na co jsem přišla.

„Myslíš, že to bude někdo z mladých?“ zeptá se mě.

Je mi jasné, že nebude rád, pokud se smočil někdo z nováčků, na druhou stranu, taková smrt provinilce by bolela málo.

„Nevím. Je to někdo, kdo se stýká s mladými lidmi, ale to může být kdokoli.“

Timotej si unaveně promne oči.

„Dělals hodně?“

„Hodně. Záda a stehno a dva nártý. Při práci si nejlíp vyčistím hlavu, ale oči už nemám jako dřív.“

Je to samozřejmě nesmysl, oči ještě Timovi určitě slouží dobře, ale jeho únavu chápu. Taky na mě občas dolehne a on je nejmíň dvakrát tak starý.

„Time, mám ještě jednu otázku. Takovou zvláštní. Znáš nějakého Simeona?“

„Našinec?“

„Ne. Ale starý.“

Obrátí ke mně hlavu téměř dravčím pohybem.

„Kdes ho viděla?“

Couvnu. „Mezi bezdomovci na Vltavské. Timoteji, je možná starší než ty. Jak to, že ho neznám?“

Timotej zběsile polyká. „Neznáš ho, protože tu dlouho nebyl.“

„A to, že tu teď je, něco znamená?“

„Nevím.“ Upír mi stiskne rameno tak silně, že mi málem rozdrtí kost. „Nevím, zlato. Říkal ti něco?“

„Říkal, že až mě bude potřebovat, najde mě.“

„No,“ Timotej náhle vypadá na svůj takřka biblický věk, „doufejme, že tě potřebovat nebude.“

Uvnitř se zatím popíjí, klevetí a natřásá. Když nakouknu do dveří, vidím, že Kay stoupá po schodech s Markétou, pěknou brunetkou, zhruba padesátiletou. Žena, která vypadá na udržovaných třicet, se kolem něj zbožně motá a důvěrně se k němu tiskne. Vidím Kayovy prsty na jejím lokti a myslím na železnou košili zvyku. Vede si ji do postele jako zatčeného, a kdyby se rozběhla, vykloubí si ruku. Zavrtím hlavou a rozhlédnu se po občerstvení. Chlazená lidská krev, králíčí, pak jakási zvěřina... Náhle zatoužím po přesolených brambůrkách. Vypadaly by tu rouhavě, ale o to větší mám na ně chuť.

„Kristino, tak dlouho's tu nebyla, kde se pořád touláš?“ To se na mě vrhl hostitel a já vím, že není žádná přijatelná cesta, jak uniknout.

„Mám hodně práce, Stašku,“ usmívám se, až mi trnou svaly v lících. „Nerekonstruoval jsi zase dům?“

„To víš, holčičko, nemovitost, to je starost. A navíc, sehnat spolehlivé řemeslníky a služebnictvo...“

Oksana, napadne mě, musím jí zavolat, aby nechodila, dokud u mě bude Kay... Musím. Příbský do mě hučí cosi o injekcích základů a chce mě vléct do sklepa. Omladina právě začala tančit,

hudba rytmicky rozechvívá vzduch a já se zoufale rozhlížím. Copak tu není nikdo přijatelný? Ze suterénu šlehají blesky barevných světél, ale upířský clubbing je jedna z věcí, které snáším opravdu špatně.

„Jsi zelená.“ Obrátím se a trochu se mi uleví. Starý Gaspar s chotí nebudou vyžadovat ani obdiv, ani tanec.

„Nemám ráda studenou krev,“ přiznám jeden z důvodů svého rozladění.

„Já taky ne,“ zamne si ruce Gaspar, jehož mravy se za osm set let příliš nezměnily. Pořád je to nenapravitelný násilník, kterého zvládne jen jeho žena Guta, a ještě jen občas.

„Vyloupíme Staškovi hospodářství?“ plácne mě laškovně po zadku. Obvykle si na takové počínání nepotrpím, ale v Gasparově případě dělám výjimku. K němu to patří.

Když pak v exkluzivní králíkárně, před návštěvami mazaně maskované jako skleník, prokusujeme mackům hrdla, uvědomím si, jak dlouho už je znám. Je a jejich tři syny. Měli ještě dceru, ale ta se vyvdala a nestala se upírkou, synové pak v běhu let přišli k úhoně i přes svůj „nelidský“ stav. Gaspar ani Guta jich příliš nezeleli, jak sportovně přiznali, potomstvo bylo trochu nebezpečné i na jejich vkus. Na můj taky. S Haštalem jsem kdysi měla pletky a jediné, co ho dokázalo zastavit, byl stříbrný prut. Jakpak by ho snášel Kay, napadne mě a pak se v duchu okřiknu. Budu si muset sehnat chlapa, jinak se z upíra v obýváku stane hřebík v botě. Jsou chvíle, kdy své žádosti nenávidím.

Jsem příjemně sytá a večírek končí. Nakonec to ani nebylo tak zlé, Guta vyprávěla o jejich koních a ukazovala mi fotky hříbat v mobilním telefonu. Dlouho se moderním vymoženostem bránili, ale nakonec... tma je omezení, které technika dokáže do jisté míry obejít. Technika a někdo, kdo je k ruce. S Gasparovci už léta žije Martin, vlkodlak, kterému nevadí ani světlo, ani Gasparovy výbuchy vzteku. Spokojená rodinka, pomyslím si a očima vyhledám Timoteje. Bude svítat.

„Mám tě odvézt? Mám zatemněno.“

„Stihnu to,“ šklebí se na mě. „Odvez naražeče. Dneska si tohle označení bohatě zasloužil. Neobuje boty.“

„Fakt? S tím osmaženým bokem?“

„Je tvrdej.“ Timotej na mě mrkne a sebere ze stolu helmu.

„Jedu.“

„Bud' opatrněj. Jdu hledat milovníka,“ pozvednu ruku k pozdravu a morálně se připravím na propátrávání pokojů na galerii. Za mnou se ozve zívnutí.

„Máš ještě něco v plánu, Salo?“ Upíří se většinou jen tak neunaví, ale Kay teď vypadá, jako by ho hodili do automatické pračky a nastavili praní s vyvářkou. Oči se mu zavírají.

„Hodím tě domů a jdu pařit.“

„Pařit?“ Snad mu uniká význam toho slova, jeho češtinu už pokryla rez, snad se pozastavil nad načasováním.

„Je ráno, Kristino.“

„To je mi, na rozdíl od tebe, fuk.“

Opře se pěstí o stůl a čeká. Vyhodím do vzduchu klíč od auta.

„Jdem. Nechce se mi tě do schodů nést spícího.“

Cesta probíhá poklidně, silnice jsou ještě prázdné a Kay vedle mě klimbá. Padesátku nedodržuju, závodím s úsvitem. Schodiště, vedoucí k mému bytu, zatemněné není a chodba taky ne.

„Padej,“ cpu ztuhlému Kayovi do ruky klíče, „padej, a ještě než upadneš do letargie, přilep ty rolety tejpou.“

Když se pak sama potácím do schodů, vím, že už nikam pařit nepůjdu. Byl to dlouhý den, a navíc jsem se přejedla. Gaspar s Gutou holt mají apetit venkovanů.

VII.

Kdosi mi zakrývá oči, kolem sviští vítr a Simeon předcítá z tóry, pak začne zpívat pták, blízko u mého ucha, neodbytně.

Zvednu hlavu. Pod polštářem vyhrává mobil a divé běhy kytar ptačí zpěv připomínají jen vzdáleně.

„Salo,“ zavrčím do telefonu.

„Kristino, já jsem tě vzbudil?“

Sloup. Povzdychnu si. „Jo. Takže to neprotahuj a řekni, cos chtěl. Stejně už neusnu.“

V telefonu se ozývá omluvné funění. „Mám pasáka těch dvou holek, možná by mohl něco vědět.“

Zamyslím se. Jistě, něco jsem viděla, ale promluvit si se živým taky nebude k zahození.

„Přihraješ mi ho?“

„Jasně, Tino. Mám přijít k tobě?“

Sloupa tu nijak ráda nevidím ani za normálních okolností, ale teď se to nehodí dvojnásob.

„Ne. Mám tu návštěvu. Pánskou.“

Oplzle se zachichotá.

„Jo tak.“

„Tak. Objevím se u tebe k večeru.“

„Tak jo, já nebudu rušit. A užívej.“

Zamáčknu telefon dřív, než stačí specifikovat své představy. Je to docela dobrý špicl a přerazit mu čelist by nebylo efektivní.

Tentokrát rolety nevytáhnu, ale kdybych je vytáhla, Kay by se ugriloval. Spí totiž jako dřevo. Z ledničky vytáhnu lososí tatarák a uchýlím se s ním na střechu. Dívám se dolů a snažím si vybavit sen. Kdo mě držel? Nejspíš ten, kdo vždycky. Ten, kterému jsem se podívala do tváře jen jednou. Tvůrce, otec. A Simeon? Vzpomenu si na jeho ruce, na mírné tmavé oči. Ani Timotej mi o něm nechtěl nic říct. Budu se muset zeptat sama... Polknu. Když seberu odvahu, tak se zeptám. Syrové rybí maso voní a slunce přes clonu slunečníku hřeje. Zavřu oči a pocítím slabou vděčnost k tomu, kdo mě udělal takovou, jaká jsem. Noc je doupě, ale den má taky něco do sebe.

„Jak je?“

Milovník leží na břiše a já si všimnu, že tentokrát se pyžamem neunavoval.

„Jak po vejprasku.“

„Byls atrakce. Možnost, že jim kromě kůlu, co máš napevno, někam vrazíš ještě druhéj, ty dámy příjemně rozechvívá.“

Kay se protáhne. „Je to neprofesionální.“

Hodím po něm pytlík s krví. „To je. Nikdy nevíš, kdy budeš muset některou z nich odmáznout.“

„To by zas tak nevadilo,“ vrčí a zuby rve umělou hmotu, „nemám k nim žádné něžné vztahy.“

Povyťáhnou obočí. „Ne?“

Střelí po mně pohledem, který má zjistit, jestli to myslím vážně.

„Ne.“ Zřejmě usoudil, že to s mou naivitou není tak horké.

„Jdu pracovat. Co ty?“

„Oholím se,“ zamne si bradu.

„Dobřej začátek, a dál?“

Složí ruce do klína. „Já nejsem vyšetřovatel, Salo. Pokud něco potřebuješ, řekni mi to, jinak...“

„Chápu. Až budu mít jistotu, tak to vyřídíš, nic víc. No, aspoň vím, na čem jsem.“

„Neznám Prahu,“ ohradí se.

„Neznáš.“

Venku je horko, přemýšlím, co na sebe navléct, aby se to hodilo pro jednání s pasákem. Kay nehybně sedí na gauči a v šeru se jeho ostrý profil rýsuje jako tvář deštěm omleté sochy.

„Hele, co si mám vzít mezi pasáky?“

„Desperado by měl stačit, pokud s tím umíš zacházet. A možná glock? Tedy, pokud ho používáš.“

Debatou o zbraních trochu ožil.

„Mám subcompact, osmatřicítku.“

„Tím nemůžeš nic zkazit.“

„Ptala jsem se na oblečení,“ usadím ho.

„V tom případě si neber to, cos měla včera. Mohli by si to špatně vykládat.“

No, nepomohl mi. Nahá se vrhnu do šuplíků a rozhazuju jejich obsah po zemi tak dlouho, až mi v ruce zůstane obligátní černý ústroj. Tílko a kalhoty pod kolena. Boty na podpatku zavrhnu i

tentokrát, rozhodla jsem se totiž, že provětrám svou gileru. Popadnu tudíž ještě stříbrnou helmu s květy, z věšáku shrábnu klíčky a vlezu do výtahu s neodbytným pocitem, že jsem na něco zapomněla.

Sloup mě čeká v malé herně u Tylova náměstí. Tedy, čeká... čeká tam na někoho nebo na něco den co den už pěkných pár let a jeho játra a ledviny by o tom mohly vyprávět. Společnost mu dělá snědý chlápek, který se snaží vypadat jako Ital, ale ošlapané boty a špína za nehty ukazují kamsi jinam.

„Zdar,“ kývnu směrem k oběma mužům a vyšplhám na bohatě chromovanou barovou stoličku.

„To je on?“ zeptám se bez okolků.

Sloup pyšně kývne. „Jo.“

„Mluvíte česky?“ zeptám se snědého. Snad bych dala dohromady i pár vět v rumunštině, ale povídat si v ní rozhodně nechci.

„Jistě,“ nafoukne se. No, to jedno slovo zvládl bez přízvuku.

„Výborně. Říkal vám Sloup, o co jde?“

„Říkal, že jde o moje ubohý holky.“

„Jo, o holky. Corina a Adriana, pokud se nepletu.“ Plést bych se neměla, spis jsem četla několikrát.

„Nojo. Co s nima je? Jsou v maléru?“

Čeština mu opravdu nedělá potíže, jen v jeho ústech trochu hrčí.

„Jsou v chladicích boxech Ústavu soudního lékařství,“ řeknu tvrdě. „Podřezané.“

Pozorně se mu dívám do tváře, když mu oznamuju tu truchlivou novinu. Polyká, zatne pěsti a na prchavý okamžik si myslím, že se rozbere.

„Obě?“

„Obě.“

„Která svině...?“

„To nevím, ale snažím se to zjistit.“

Vyskočí od stolu. „A co ty s tím máš?“

Protáhnu se a nenápadným pohybem zkontroluju desperada.

„Pracuju na tom pro svého klienta. Já s tím nemám nic. Tvé holky nebyly jediné, kdo zařval.“

Znovu si sedne, jako by ho emoce, nebo spíš herecká etuda na téma *ochránce*, trochu zmohly.

„Tak Corinu podřízli. Zkurvená země, tady. Nikdo tu nemá srdce.“

Rve si vlasy, ale to už je jen amatérské přehrávání.

„Co kdyby ses uklidnil? Já tě neodškodním. Hledám ty, kdo to udělali, nic víc.“

„Proč na to najali ženskou?“ zeptá se nedůvěřivě.

„Jsem nejlepší,“ odpálím ho. „A taky nejtvrdší. Co se vrátit k tématu?“

Civí na mě a v duchu počítá.

„Co za to?“

„Nestačí ti, že potrestáme vraha tvejh ubohejh holek?“ zeptám se posměšně.

„Ne.“

No, upřímnosti si cením. Zvednu tři prsty.

„Tři otázky, tři tisíce. A nesmlouvej, víc ti nedám.“

Veškerý sentiment je rázem pryč, chlapík má pohled tvrdý jako kámen.

„V tom případě táhni, bloncko špinavá.“

Kámen? Sklouznu hrotem desperada do dolíku mezi jeho klíčními kostmi.

„Podívej, Popesku, nebo jak se jmenuješ, chci něco vědět. Nekupuju ani neprodávám, jen se ptám a ty odpovíš. A teď už zadarmo, chvíli, kdy se obchodovalo, jsi právě prošvihnul.“

Dýchá rychle a v hlavě se mu zřejmě honí ledacos. Přitlačím na nůž a levačku mu položím na zápěstí. Nejsem tak silná jako Kay, to ne, ale zápěstí rozdrtím, o tom žádná.

Nakonec to dojde i pasákovi.

„Tři otázky?“ snaží se zachovat tvář.

„Ne. Tolik, kolik bude potřeba.“

Povzdychne si. „No, dlužím jim to.“

„Nejspíš nejen to. Kdy se ztratily?“ To totiž nevím a pro našince přitom může být datum hodně důležité. Měsíc, ten dokáže s upírem udělat věci.

Zamyslí se, a tohle snad ani nehraje.

„Adriana před čtrnácti dny, myslel jsem, že zdrhla s nějakým Ukrajincem, měla tyhle chutě.“

„Před čtrnácti dny, v úterý?“ upřesním.

„Ne, v sobotu.“

„Takže v sobotu?“

„Jo.“

„Viděls někoho, jak se motá kolem?“

Odplivne si. „Viděl jsem, že o ni nikdo ani nezavadil. Proto jsem jí řekl, ať trochu hne zadkem a projde štreku.“

Jo, pomyslí si, prošla štreku a na jejím konci potkala zubatou. Někteřou ze zubatých. Takovej je život.

„Nehledals ji?“

„Hledal, a kdybych ji našel, rozbil bych jí hubu. Stála víc, než vydělala.“

Nemám pro jeho ekonomické ztráty pochopení.

„A ta druhá?“

„Corina? To byla jiná třída.“

Nejspíš byla, olíznu si rty při vzpomínce na její mrtvé tělo.

„Jo?“

„Jo. Němci i Angláni po ní jeli. Měla to v sobě, děvka.“

„Kdy se ztratila ta?“

Dveře se otevrou příliš prudce, pasák se zvedne příliš rychle a já až moc zrudně vytáhnu glock. Sloup se klidí za bar, personál dozadu a gambleři ve vedlejší místnosti se krčí ve stínu svých blikajících lásek. Snědá partička má v rukou nože.

„Glock má deset včel,“ usmívám se na ně, opřená o zrcadlovou stěnu, „ale já je nebudu potřebovat. Nebo si chceš o těch svých *pracovnících* popovídat s policií? Mám tam kamarády, zavolám je.“

Pasák nerozhodně zírá na kvér, který je nepříjemně blízko, pět jeho kumpánů zrovna tak. Pak jeden z nich podlehne poštilosti, kořalce nebo náhlému záchvatu odvahy a svým nožem hodí.

Ostří protíná vzduch, letí tak pomalu, pomaličku... Uhnu. Ne, že by mi mohl hozený nůž něco udělat, ale není třeba předvádět v časném odpoledni nesmrtelnost.

„To bylo hloupé, synku,“ hlas mi klesne a Rumuni strnou. Možná mají někde v genech zapsanou vzpomínku na Drákulu. Pokud nemají, vzpomenu si teď. Zasunu glock dozadu za kalhoty a usměju se. Zuby se blýskají ve světle zářivek, bílé, hrozné.

Udělám těch několik kroků, které mě dělí od hrdiny, a uhoďm ho pěstí do hrudi. Silou, tak, abych slyšela praskot žeber. Muž se láme v pase a ostatní se sunou ke dveřím.

„Ty ne,“ obrátím se na pasáka, ještě se budu ptát. Vy ostatní vypadněte a tohle,“ kopnu do muže na zemi, „si vezměte s sebou. Možná mu žebro propíchno plíci,“ upozorním je mile. „Ať se mu na to někdo podívá.“

Atmosféra v zakouřeném podniku zchladla na teplotu Arktidy. Hráči si balí svých pět švestek, odbarvená blondýnka po záruční lhůtě vylézá zpoza navršených bas s pivem a Sloup je bledý i v rudém poblikávání forbesů.

„Jsi vůl,“ pravím přátelsky a lehce cvrnknu pasáka do ledvin, „mohls mít pár pěttek, teď máš jen problém. Takže, kdy se ztratila?“

„O tejden potom.“ V jeho potu čpí strach a znervózňuje mě stejně jako každého predátora.

„Taky v sobotu?“

„Ehm, hm.“

„Tak jo. Takže, ztratily se ti dvě holky, tejden po sobě, z toho jedna, se kterou jsi píchal. Cos dělal ty?“

„Já je nezabil,“ reaguje obratem a nesmyslně.

„To taky neříkám. Ptám se, cos dělal.“

„Mno, různě jsem se jako to,“ mne si nos.

„Ptal?“

„Přesně, slečno.“

„A na cos přišel?“

„Na nic. Nic, nikdo vo holkách nic neví.“

„Kolem té Coriny se taky nikdo nemotal?“

Vypoulí na mě nažloutlá bělma. „Motal. Před Tridentem. Nějakej takovej nagelovanej, prachatej. Myslíš, že ji máznul on?“

Upřímně řečeno, myslím, ale tomuhle to na nos všet nebudu.

„Jak vypadal?“

Sloup kopnul už dva panáky a teď se po jednom shání i jeho chráněnec.

„Já jen trochu vody...“

„Vodky,“ upřesním. „Takže jak?“

„Větší než já, světlý vlasy, modré oči a košili tu... Dolce Gabana. Pro pracháče.“

Neposlouchám ho. Vybavuju si to, co jsem zahlédla ve vzpomínkách obou holek, a vím, kam musím přistě.

„Nějaká ženská u toho nebyla?“ napadne mě ještě.

„Nevím.“

Sáhnu do kapsy a na pult položím dva tisíce.

„Za to leknutí,“ posunu je servírce. Pasák je sleduje hladovým pohledem. Nedám mu nic, nejspíš prostě vyštve jednu z nešťastnic na delší šichtu.

„Kdybys měl ještě nějaké dobré nápady, na Bartáku si je určitě rádi vyslechnou.“

Nadává polohlasně a rumunsky.

„Tacere,“ vyštěknu na něj. Pokřičuje se.

Usmívám se na něj tak dlouho, dokud nevycouvá. Možná něco viděl, možná si není jistý, ale věřím, že si tentokrát křížek, který má na krku, omotá pěkně těsně. Ne, že by mu to k něčemu bylo. Kříže mě nezajímají.

Sloup má za tu dobu v sobě dalšího panáka, a když promluví, táhne z něj jak ze sudu.

„Nevěděl jsem...“

„Taky ti nic nevyčítám. Doprovod' mě.“

Neodvažuje se ani ceknout. Neví sice všechno, ale ví dost, aby mlčel. Usměju se na něj, tentokrát bez zubů.

„Neboj.“ Strčím mu do ruky obálku a sehnu se k řetězu, kterým jsem skútr přivázala ke značce.

„Udělalí to tihle, nebo někdo jinej?“

Sloup není zrovna lví srdce.

„Jinej.“

Nejistě se na mě dívá. „Vynechám tě,“ slíbím mu ještě, narazím si na hlavu helmu a nakopnu svého červeného mazlíka. Večer bude rušný, ale teď mám jinou práci. Simeon mi nejde z hlavy.

VIII.

Na Vltavské je kdekdo, ale Simeona nevidím. Jakási žena ječivě naříká, že jí sebrali milého, a šlape ve střepch z pivní lahve, Oťas, pokud je to on, spí na obrubníku a u hlavy mu trůní holubí lejno, stará paní důležitě přednáší o životě, ale jazyk sejí plete.

„Kristýno,“ ten hlas poznám.

Otočím se. Roman ke mně běží, pod okem má monokl a bundu roztrženou.

„To je tvoje?“ ukazuje na skútr.

„Ne, to jsem ukradla nahoře u hospody.“

Otevře pusku.

„Hele, když na něčem jezdím, asi je to moje.“

„Hm. Můžu se svézt?“

„Ne, nemáš řidičák, a i kdybys měl, nepůjčila bych ti to.“

„To je padesátka?“

Obrátím oči v sloup. „Pětistovka, tele.“

„Až budu mít peníze, taky si koupím skútra.“

„Jasně, taky brokovnici, pizzu, hrad, koženou bundu... Co pro to začít něco dělat?“

„Já už dělám,“ usměje se na mě tajemně.

„Co?“ zeptám se podezřívavě. „Souvisí to s tím, že máš rozbitou hubu?“

„Ne,“ odpoví jaksi uskrípnutě a já vidím, že má strach. Nejspíš to nebylo pěkné. „Našel jsem si brigádu.“

„Jo? A jakou?“

„Budu pomáhat v jednom baru za Prahou.“

Pomyslím si, že buď lže, nebo je vlastník baru blázen, ale nechám si to pro sebe.

„Viděls tu Simeona? Hledám ho.“

Vrtí hlavou. „Ten tu není. Kolikrát se neukáže i měsíc.“

Nejsem z toho nadšená, vzpomínka na Simeonovy oči mě svědčí jako zarostlá tříska.

„Tak hodně štěstí na brigádě, štěně.“

Roman se po mně zklamaně podívá. „Ty už jedeš?“

„Jo, večer mám práci.“

„Fakt? A jakou? Koukáš se na Wolfův revír?“

Zavrtím hlavou. „Nekoukám. Já televizi vlastně ani nepouštím,“ řeknu po pravdě.

Zatváří se znechuceně nad tím barbarstvím. „A počítač máš?“

„Jo.“ Integrálku si na hlavu nasazuju s pocitem úlevy. Za chvíli totiž nic neuslyším.

Roman pohybuje pusou, ale ke mně už to nedoléhá. Zvednu ruku, kývnu, motor zabere a gilera se zařadí po bok stříbrné oktávky. Na světlech u plánovací komise přemýšlím, co mi to Roman vlastně chtěl říct.

Spí. Upíři obecně dost spí, ale Kay je, zdá se, extrém. Válí se tu celé dny jako kocour. Vrazím do něj kolenem, nepohne se, ale když se nad něj nakloním, zjistím, že má otevřené oči.

„Jak to šlo?“ zeptá se skoro normálně.

„Dobře, zlámala jsem pár žeber a večer jdu tancovat.“

Zase spustí víčka.

„Co děláš ty?“ uhodím na něj.

„Odpočívám.“ Konečně se posadí. „Odpočívám, Salo. Nebo máš pro mě nějakou práci?“

Zamyslím se. „Spíš ne.“

„Nemám si s tebou jít zatancovat?“ Vstane a nahý přechází po setmělém pokoji jako zvíře v ZOO.

„Nemám. Potřebuju sbalit jednoho ptáčka a u toho bys spíš překážel. Nenudíš se tu?“

Zastaví se. „Ne. Občas čtu, máš tu zvláštní věci. A pak spím.“

„Kolik ti je?“ napadne mě se zeptat.

„Sedm set osm, tedy, co vím,“ odpoví způsobně. Uvědomím si, že o jeho minulosti nevím nic. Čtrnácté století, představím si ho, jak se toulá nocí a dává křižující se děvečky. Představa se tak kryje s béčkovými horory, že se musím smát.

„Dávils děvečky?“

Přivře oči. „Nejen děvečky. Upřímně, z chlapů se mi pije líp. Víc z nich je.“

„Jsi na chlapy?“ jdu přímo k věci.

„Nejen.“

Zarazí se, protože jeho tělo to *nejen* důrazně dotvrdí.

„A ty?“

Upřeně se mu dívám do rozkroku a rozvažuju. Už dlouho jsem si to nerozdala s upírem, na druhé straně, tohle je Kay. Je to Kay, takže nic.

„Taky.“

„Co taky?“

„Taky jsem na chlapy. A taky nejen.“

„Zřejmě nemáš chuť,“ nechá konec věty viset v šeru mezi námi. Ne. Jsem utahaná a den nekončí. Mimochodem, s tím glockem jsi měl pravdu.“

S tím se nikdy nespleteš,“ přikývne vážně.

„Máš do něj i stříbrné?“ V hlase mi, čert ví proč, bzučí neklid.

„Mám.“

„Možná si jich od tebe pár vezmu.“

Přidřepne k brašně a pak mi levačkou hodí zásobník, omotaný igelitem.

„Je ti přáno a těm, co potkáš, taky.“

Přejeďu palcem po nábojích a najednou se mi do ničeho nechce. Cítím ve vzduchu krev. Horkou krev a smrt, která mi dýchá na krk.

Trident je hnízdo, které normálně obcházím obloukem. Koks, který nemá ty grády, co by mít měl, solárkové holky, které doufají ve sbalení milionáře a nakonec vždycky skončí v posteli s obchodákem, pár hvězdiček z muzikálu a koktejly předražené a nechutné. Přičichnu si k mochitu a odfrknu. Povadlá máta visí ze sklenice jako mořská řasa.

Opírám se o bar, obražená v módních *skinny* džínách a v rozevláté blůze bez podprsenky. Oči jsem si načernila tak, že jako upír dokonce i vypadám, a esemeskuju, protože to na baru dělají všechny. Nemám komu psát, ale to je koneckonců jedno. Zatím se bavím tím, že Timotejovi posílám sprosté vtipy, ocucávám svou mátovou chaluhu a číhám. Koneckonců, kdosi mě učinil dravcem.

Po dvou hodinách jsem ohlušená muzikou a unavená z pošetilých řečí, které se kolem mě vedou. Ne, že někdy dřív by to bylo lepší, jen lidí, a tím pádem ani řečí, nebylo tolik.

„...a tak jsem mu přihrál toho zákazníka, má na to slušnej badžet, takže doufám, že se revanžuje.“

„Jó? A víš, že Martina teď píchá s tím produkčním od Lichtenberga?“

„Píchá s každým.“

Každěj tady píchá s každým, pomyslí si a objedná si další drink. Pak děvenky kolem zašumí a já zvednu oči. Už vím, odkud ho znám.

Je to ten, kterého jsem viděla ve vzpomínkách Rumunek, je to ten, co mě zval do Duplexu. Stejně jako Adrianu?

Pohodím hlavou a zabodnu do něj pohled. Víc nemusím. Sexuální fascinace je má zbraň, naše zbraň, už od chvíle, kdy si první praupír cucnul z prvního prahrdla.

Odtáhne se od svých stejně olepených a načesaných parťáků a zaparkuje vedle mě na stoličce. Pohledy lovkyně se mi tříští o zátylek. Nevinné děti.

„Neviděli jsme se na té párty v Celnici?“ začne konvenčně.

„Tam jsem nebyla,“ neusnadním mu to.

„Tak na festivalu ve Varech. Peklo, no jasně.“

„Ee,“ kroucím hlavou.

„Tak odkud?“

Pokrčím rameny.

„Co piješ?“

Znechuceně šťouchnu do chalupy.

„Moc nepiju.“

„Takže jéjo?“

Popotáhnu nosem. „Už jsem si dnes protáhla nos dost.“

„Dáš trochu s náma?“ Ukáže na partu svých nohsledů.

„Jen jestli je to kvalitní matroš. Říznutej mi nedělá dobře.“

Kluk si olízne rty. „Jo, jmenuju se Dan.“

„Karin.“ Nedbale mu podám ruku, sklouznu ze sedačky a zamířím k terase. Jde za mnou, ostatně, s tím jsem počítala.

Opřu se o zábradlí.

„Čím se, ehm, bavíš?“ zeptá se mě rádoby světácky.

„Studuju jazyky. Otec je Švéd.“ Pravda je vždycky nejlepších.

„Vypadáš tak nějak temně, víš o tom?“

Jo, chlapče, někdy bych radši nevěděla, pomyslí si a mlčky se usměje.

„Jsi dravec v kurníku,“ hustí do mě dál.

Povyťáhnou obočí. „Možná jsem někdo, kdo se nakazil vzteklinou.“

Zarazí se, protože jsem mu narušila poslušnost lichotek.
 „Vzteklinou?“
 „Jo, vzteklinou. Nepřekonanou chutí lámat vazy.“ Postavím sklenici na zábradlí. „Zabíjet.“
 Trochu jsem ho zřejmě vyvedla z míry.
 „Vazy, jo? Nedala by sis lajnu?“
 Místo odpovědi zamírím dovnitř.
 „Nebo to chceš sypat tady?“ hodím přes rameno a nagelovanec mě hbitě následuje.
 „Pořádám takový trochu zvláštní párty, přijdeš?“
 „Grupáče mě nezajímaj,“ odbydu Dana ledově.
 „Tino, není to grupáč, je to něco mnohem speciálnějšího. To by se ti líbilo.“
 „Nemyslím. Je to tu sto let za opicema. Seženeš trochu koksu a zfetuješ jednu dvě mařenky, to znám.“
 Na koženou sedačku si ke mně z druhé strany přisedne jeden z členů Danovy suity.
 „Máš ústa upírky. Obrátím oči v sloup a poposednu si. Mám z upírky nejen ústa, synku, taky žízeň. Ve skutečnosti mi není příliš veselo, kokain do jisté míry odstranil zábrany a ti mládenci jsou moc mladí a moc blízko.“
 „Nepovídej.“ Na patře mám sucho.
 „Věříš, že existují i věci, o kterých ti rodiče říkali, že jsou jen v pohádce?“
 Dostávám vztek. Pokusím se představit si své rodiče, jak mi něco říkají, lhostejno co, a pak to vzdám.
 „Hele, děti, zdá se, že toho já smrkáte trochu moc.“ Rezolutně se zvednu. Dan mě chytí za ruku, což není dobrý nápad. Odstrčím ho jemně, abych nevzbudila rozruch, ale stejně chvíli chytá dech.
 „Na tyhle rádoby mystický řeči nejsem zvědavá. O čem je ten mejdan, hm? Ve Státech jsem znala jednu partičku, která znásilňovala prostitutky tyčí od vysavače. Nepřipadalo mi to zábavný, jen neestetický.“
 Ti dva na mě čučí jako na zjevem. Nejspíš si myslí, že tuhle zábavu na účet chudáků objevili. Pche, těžko říct, kdo ji objevil, ale když jsem byla malá, podpalovali nám přežraní synci měšťanů stany nad hlavou pravidelně, zrovna tak pravidelně vrchnost pořádala hony a zdupávala úrodu chalupníků a o pár desítek let

později byly v módě výlety do londýnské Svaté země. Ulovit nějakou z ubožáček ze sirkárny a pobavit se s ní na mnoho způsobů se tenkrát považovalo v určitých kruzích za tupě konvenční zábavu.

„Hm? Takže, používáte něco jiného než tyč vysavače? Co? Pokud to bude originální, zvážím, jestli se zastavím.“

Dan se usmívá. „Jsi skvělá. Tady v té provinční nudě jsi výjimečná. Vynasnažíme se tě pobavit. Víš, je to trochu dekadentní, ale myslím, že zrovna tobě by se to líbilo.“

„Dekadentní? Jsou ohně marny, jsou, vždy zhasnou, uplovou,“ zacituju posměšně. Mládež se nechytne. Zřejmě literatura nepatří k jejich zálibám.

Zívnu. „Musím už jít, mám zítra nějakou práci.“

„Uvidíme se?“ Dan se snaží působit nonšalantně.

„Proč ne?“

„Dáš mi své číslo?“

To tak. „Dej mi ty svoje.“

„Neozveš se.“

„Ozvu. Když budu mít v noci čas, tak se ozvu.“ A když budu mít náladu na práci, děti. Otřesu se. Vypadají, jako by neuměli do pěti počítat, a možná ani neumějí. Nezralé děti. Nezralé děti jsou schopny největších zvrhlostí. Zaženu vzpomínky, shrábnu kabelku a pokynu rukou.

„Tak zatím.“

„To číslo, prosím, prosím,“ žadoní kluk znovu. Unaveně pokrčím rameny a z mobilu odešlu na jeho právě uložené číslo svou vizitku.

„Nevolej ráno, nevolej pozdě v noci a nenech to moc dlouho zvonit, když to neberu, jasný?“

„Jsi drsná holka,“ zakroučí očima.

„Jo.“

„Nedáš mi ani pusu?“ Nastaví mi krk, přesvědčen o neotřelosti svého nápadu.

Když utíkám k východu, musím si před rty držet dlaň, protože jinak bych zuby nezakryla ani náhodou.

Studený vzduch mě vzpamatuje. Je to zlé. Při vzpomínce na studenou krev v lednici se mi zvedá žaludek, a tak zamířím do svých obvyklých lovišť. Půjde to rychle, musí to jít rychle, nebo

se ukáže to, co si nerada přiznávám. Když pracuju, piju víc. Násilí páchne krví, tou krví, bez které se, ať si namlouvám cokoli, neobejdu.

Není nejmladší, tahle moje poslední trofej. Navíc je na můj vkus moc střízlivý a budu toho do něj muset nasypat ještě haldu, než bude připravený k použití, ale co nadělám. Obejme mě kolem pasu. Odtáhnu se. Nejsem zvědavá na lidské důvěrnosti, chci jenom...

„Bydlím až na Jarově,“ šeptá mi do ucha.

„Zato já v Karlovce,“ nasměřuju ho do příslušné ulice.

„A to se nebojíš pozvat si v noci do bytu cizího chlapa?“

Takovéhle mám nejradši. Nakonec projde bolestnou sebereflexí a kiksne v tom nejpodstatnějším. Nebo uteče, nebo bude až do rána brečet v koupelně, nebo...

„Jsi krásná,“ zachraptí.

Ne, nejsem, lamentuju v duchu, ale teď potřebuju, aby sis to myslel. Vedu ho přes Staromák, který je v noci trochu bizarní. V noci mám to místo ráda, už pár set let. Každý potřebujeme nějaký domov a mým je Praha, už proto, že některá místa jsou tu v zásadě pořád stejná. Trochu se motá.

„Jsi děsně mladá,“ šeptá mi do ucha, „mohla bys být moje dcera.“

Střelím po něm pohledem a odhaduju, jestli se připravuje na hysterák ohledně rozvedeného manželství, nebo jestli tak u něj začíná předehra.

Nejspíš ani jedno. Malé náměstí je tiché a domů zbývá už jen pár kroků.

Otevřu dveře a rozsvítím. Byt je tichý, prázdný... Kay se zřejmě nezpronevěřuje svým kocouřím zvykům a vyrazil na toulky.

„Dáš si něco k pití?“ nechci ztrácet čas. Muž mi v jasném světle připadá příliš střízlivý.

„Vodu.“

Bože, je to jeden z těch ohleduplných, kteří nechtějí zklamat.

„A koks?“

Zarazí se. „Dýluješ?“

Povyťáhnou obočí. „Jsi policajt?“

„Ne,“ nervózně zastrčí vlasy za ucho, „novinář.“
„Ale...“
„A ty?“
„Detektiv.“
Polkne. „Hele, kotě... Nemusíš mi říkat, čím se živíš, jestli nechceš.“
„Odpověděla jsem ti,“ nasypu na stůl lajnu.
Sjede ji mazácky.
„Možná jsem se ptal blbě, ale tohle všechno, to stojí spousty peněz.“
„Jako koks a starožitnosti?“ rozhlédnu se po svém bytě, podivně zařízeném směsí věcí děsivě starých i studeně moderních.
„Jo.“
Strčím do něj, až se složí do křesla.
„A kde bere prachy na koks chudej český novinář?“
Povzdychne si. „Byl jsem venku, dost dlouho. Pak to nějak... vyšumělo.“
„Hm, někde se změnil zadek na postu a šels?“
„Přesně tak.“
Stáhnou ze sebe džíny a zamířím do kuchyně.
Nádobí je vyndané z myčky, Kay je zřejmě domácí typ. Dokonce umyl i mixér, což se hodí. Naházím do něj mátu, led a bohatě zaliju rumem. Vzniklý dryják naliju do sklenic. Voní pěkně.
Má kořist si k němu přičichne.
„Má to sílu,“ konstatuje. „Voda by nebyla?“
„Z kohoutku,“ napiju se a nervózně polknu.
Překvapeně se na mě podívá a samozřejmě si mou touhu vysvětlí jinak.
„Pij,“ pobídnu ho a on do sebe poslušně nalije celou sklenku. Oči se mu zamží. To potřebuju.

Dýchá těžce, tak těžce jako někdo, koho honí psi. Vzpomenu si na horké noci, ržání koní a pach hrůzy v potu těch, které jsme uštvali. Měla jsem to ráda, tenkrát. Já a Vivienne, kde té je konec. Sevru muže stehny jako tenkrát svou černou klisnu. Kde je jím konec oběma.

„Kurva, ty jsi šílená, šílená, šíleně sladká...“ blábolí ten pode mnou a já se stěží přemáhám, abych nekřičela... Mrtvá těla rumunských prostitutek, praskající žebra snědého rváče, krev, krev a krev... Syčivě se nadechnu a skloním se k jeho krku, sténá a krev je sladká, sladká a horká... Není dost opilý, uvědomuju si provinile, ale nemůžu se zastavit, a jediné, co udělám, je, že ho strhnu s sebou, vstoupím do jeho myšlenek tak, jak to upíři umějí, a vedu ho tmou. Cesta je dlouhá.

V dveřích zarachotí klíč a muž v mé posteli zvedne hlavu.

„Že to není tvůj přítel?“ zadoufá chraplavě. Krk má pořádně zhmotdřený. To se občas stává.

„Ne. Je to kolega, je tu na pár dnů z Berlína. Nevšímej si toho.“

Olízne si rty. „Mohl bych dostat vodu? Tentokrát opravdu vodu?“

Sáhnu pod postel a podaruju ho pet lahví.

„Jo.“

Důkladně se napije. „Chtěl jsem se zeptat...“

„No?“ tón mého hlasu rozhodně k otázkám nevybízí.

„To, co se stalo... Víš, viděl jsem nedávno ve Vlastních očích takovej pitomej dokument o lidech, co si hrajou na upíry. Je tohle ono?“

„Ne, tohle opravdu není ono.“

„Je to jízda, ale...“

Nechce se mi povídat si s ním, a tak dlaněmi přitisknu jeho ramena k polštáři a znovu si nad něj kleknu. Postarám se, aby si nic nepamatoval. Ráno.

Probudí mě světlo. Spala jsem? Sáhnu si na bradu, pokrytou zaschlou krví. Postel vypadá, jako bych v ní zabíjela prase, a na polštáři leží můj pokousaný. Přitisknu mu dlaně ke spánkům. Možná nezapomene na zuby na svém krku, ale zapomene na mě. Nadechnu se a on otevře oči.

„Ne,“ šeptne.

Zarazím se. „Cože?“

„Nedělej to, co teď chceš udělat.“

Znechuceně se zvednu. „Neublížím ti.“

„Tak jsem to nemyslel. Prostě... možná jsem ožralej a zfetovanej, ale to, co se v noci stalo, to nebyla halucinace. Pilas mou krev.“

S námahou se posadí. „Neber mi to,“ řekne, „prosím tě, neber mi to. Po spoustě let jsem zase žil doopravdy.“

Sedím na zakrvácené posteli se zkříženýma nohama a dívám se na něj. Nikdy jsem neměla lidského pomocníka, ostatní mají, ale já chodím po slunci, nepotřebuju to. Nikdy, od té doby, co jsem se stala tím, čím jsem, jsem člověku nedůvěřovala. Jistě, můžu ho ovládnout a spoutat, ale stojí mi to za to?

„Jak se jmenuješ?“ zaryju mu prst do hrudi.

„Darek,“ odpoví poslušně a bezděčně si prsty obejmě krk.

„Já Tina.“ Byt je tichý, ale Kay nespí. Vím to. Nespí a má žízeň.

Muž je v tváři bílý ztrátou krve, na hrudi mu ostře vystupují klíční kosti. Dotkne se mého předloktí.

„Víš, jak jsem říkal, že jsem byl venku, jezdil jsem hodně po Africe a Jižní Americe, znáš to tam trochu?“

„Trochu,“ přisvědčím.

„Já jim hrozně záviděl všechnu tu jejich magii, macombu a vúdú a kde co. Běloch to nemůže pochopit, je tam cizí. Tady nejsem cizí...“ zarazí se. „Ty jsi Češka?“

„Napůl,“ odpovím po pravdě.

„Chápeš, o čem mluvím?“

Poprvé se usměju. „Jo. Upřímně řečeno, takovýchle lidí znám spoustu. Prostě tolik toužíte po tom, aby se všechny ty *paranormální* teorie potvrdily, že jste za to ochotní i zaplatit. Je to jen útěk, Darku. Nic víc.“

„Poprosil jsem tě. Víc udělat nemůžu.“

„To ne.“ Nerozhodně si okusuju nehet na palci. Nejjednodušší by bylo neptat se ho, smazat, umejt, vykopnout. Otřese se zimnicí.

„Tino, prosím.“

Lítost, ten cit, který nemám ráda, se zase odněkud dere ven.

„Nevíš, o co prosíš.“

Zavrtí hlavou.

„Dobře, takže, hm, je tu něco, co bych měla vědět.“

Usměje se šklebem, který druhořadí řezbáři přidělili Ukřižovanému.

„No, bez haldy koksu nejsem v loži použitelný tak dlouho jako dneska v noci. Jo, a jsem sám.“

„Tak jo.“

„Jo?“

„Jo!“ Nadechnu se, zuby se vyderou ven a znovu protnou kůži. Piju dlouho a zhluboka.

Darka jsem vyhodila s ovázaným krkem, telefonním číslem a rozvráceným životem. Už nikdy nebude žít jako předtím. No co, prosil o to. Protáhnu se a nakouknu do obývacího.

„Spíš?“

Kayovy ruce mi stisknou ramena dřív, než to dořeknu, jeho oči, potažené mázdrou nepřítelství, planou blízko mých.

„Jsi blázen, Salo? Pilas z toho chlapa celou noc, šoustalas s ním, hryzala ho, řvala u toho jako umírající kočka a já tady dřepěl za zdí. Tys nevěděla, že jsem se vrátil?“

Vyškubnu se mu. „Věděla. A co? Za prvé, je to můj byt, za druhé, já vždycky piju ze živého. Nesnáším studenou krev.“

Obrátí se ke mně zády.

„Ty blbá zpitá couro, víš, jak já dlouho nepil ze živého?“

Jednu mu prdnu. Nesnažím se mu přerazit nos ani nic podobného, prostě mu jednu natáhnu pěstí.

„Kde a co piješ, není můj problém. Nechtěla jsem tě tady. Takže prostě počkej na tmu a táhni.“

Zapadnu do ložnice a pořádkumilovně začnu balit zakrvácené povlečení. No, nejsem zrovna hospodyňka, ale krev doma vždycky značí problém.

Povlaky se mlátí v pračce a z hadice vytéká růžová voda. Voní.

IX.

Nic se mi nechce, povaluju se na nepovlečené posteli a Kay vedle zřejmě usnul. Přemýšlím o něm i o Darkovi. Chlapi všechno komplikují, vždycky komplikovali. Ostatně, znám problém z obou stran, kdysi jsem jako kluk prožila pěkných pár let. Vyhrabu z hloubi pohozené kabelky cigarety. Nekouřím moc, ze stejných důvodů, ze kterých málo piju, ale občas se to hodí. Připoutala jsem k sobě člověka. No dobrá. Připoutala jsem k sobě člověka a Kay vytrotlil. Představím si ho, žíznicího, jak leží vedle a slyší, jak polykám, cítí pach krve a touží po ní tak nepříčetně, jak to umí jen upíři. Gothel ho musí držet hodně zkrátka, napadne mě. Zkrátka, jako chovatelé šelem, kteří jim raději nedají maso, aby si šelmy nevzpomněly... Venku pálí slunce, klimatizace pracuje na plné obrátky a já zjišťuju, že mi kousek soucitu zbyl dokonce i pro Kaye.

Zrovna si chci vlézt do vany, když mě vyruší zvonek. Zneklidním, sem málokdy někdo chodí.

„Kdo je?“ zeptám se jako opatrná holčička.

„Policie.“ Zatnu zuby, to není Konrád, a možná to není ani policie.

Pootevřu dveře na skulinu. „Můžete mi ukázat průkaz?“

Chlápek, standardně ustrojený do trika s nápisem a džínů, mi požadovaný doklad ukáže, za jeho ramenem se tváří drsně jeho kolega.

Otevřu dveře. „O co jde?“

„Slečno Salová,“ ano, to může říct jen policajt, „máme důvodné podezření, že jste odcizila spis o případu Banová, Sofronieová, Klazan.“

„Ale...“

„Půjďte s námi, slečno Salová.“

Něco se někde posralo. Hodně, protože nevěřím, že tohle jde na Bérův účet.

„Proč?“

Chlap se usměje. „Předvedení k výsledku, pokud to chcete vědět. Ale to vy přece znáte, jsme tak trochu kolegové, ne?“

„Ne,“ odseknu. Za zády mám byt, ve kterém je zakrvácená postel a upírský zabiják. Dokážu je zadržet, ale... To *ale* znamená zásahovku, která tu bude zaručeně rychleji než večer, ale znamená světlo, které usmaží Kaye, ale znamená novou identitu, protože postel plná lidské krve se bude vysvětlovat jen těžko.

„Je to blbost,“ řeknu a natáhnu se po kabelce.

„Neoblečete se?“

Mám na sobě kalhotky, tuniku a žabky.

„Ne.“

„Slečno Salová, svědkové vypovídají, že vás viděli přebírat ten spis od nějakého muže.“

Služebna je taková, jak už služebny bývají. Neútulná, trochu špinavá a všechno zařízení je tu už z padesátých let, dokonce i stroj, na kterém jeden z vyšetřovatelů datluje zápis mého mlčení.

Zavrtím hlavou.

„Buďte rozumná, slečno,“ zkusí to na mě ten druhý. „Pokud nebudete vypovídat, budeme si vás tu muset nechat.“

Pokřím rameny. „Co se dá dělat. Mimochodem, křivá výpověď je taky trestný čin, ne? A já žádný spis od nikoho nepřebírala.“

„Takže vám ho donesla žena?“

Zašklebím se. To byl amatérský pokus, velmi amatérský.

„Můžu si zavolat?“

„Máte nárok na dva telefonáty.“ Dívají se na mě celkem otráveně.

„Skvělé.“ Hledám Timotejovo číslo a v duchu nadávám. Ať to ušil kdokoli, je to taky Timova vina. To, že chodím po slunci, neznamená, že ráda spím v lochu.

„Time,“ konečně se mi ozval, „jsem na policii kvůli nějakému nesmyslu se spisem. Postaráš se mi o kocoura?“

Pochopí hned. „Jistě. Jakej nesmysl se spisem?“

Podívám se po policajtech. „Nevím, prostě blbost.“

„Chtějí si tě tam nechat?“ Tím má v hlase podivnou temnou notu a já jeho okolí nezávidím.

„Zřejmě.“

„Zavolej Lenu.“

„Zavolám.“ Lena je advokátka a kromě jiného také Rankova milenka. Sbalil ji ještě na studiích a hned po absolutoriu jí zařídil pěknou praxi. Upíři právní přispění občas potřebují.

„Tino, hlavně se nerozčiluj, holčičko,“ zní to povzbudivě i varovně, „všechno zařídím.“

„Díky,“ poděkuju a zavěsím dřív, než Timotej stačí přidat další mravoučné rady. Ve vězení už jsem byla mockrát, není to pro mě nové.

Druhý telefonát odbudu taky rychle. Lena je srozuměná se svou rolí a přislíbí přijít co nejdřív. Pak už jen sedím a mlčím. Policajti se ze mě z povinnosti snaží něco dostat, ale je to marná práce. Vždycky to byla marná práce, dokonce i když jejich předchůdci použili žhavé železo, solený bič či svčcenou vodu. Mlčím a vztek ve mně roste.

„Nic na tebe nemají,“ Lena vypadá skoro překvapeně. „Výpovědi nějakých svědků, vypadají dost na vodě.“

„Jsou na vodě, žádní svědci předání neexistují.“

„Tak proč tě tu drží?“

Neodpovím. Lena je hodná holka, ale je to člověk, a čím méně bude o rvačkách mezi upíry vědět, tím déle bude žít.

„Dostanu tě odsud,“ slíbí.

Usměju se na ni. „Dík.“

Upřímně řečeno, nevěřím, že to bude tak snadné. Pokud se to nepodaří medvědí síle Konráda, neuspěje ani Lena. Když mě odvádějí do cely, představuju si Kaye u sebe v bytě a doufám, že ho napadne vyhodit peřiny.

„Za co tu jseš?“

Žena neurčitého věku, ležící na kavalci, má odrostlé vlasy a špatné zuby. Cela je malá a já, než abych polykala zběsilý křik, který se mi rodí v hrudi, raději odpovím.

„Šlápla jsem někomu na kuří oko.“

„Ty seš politická?“ zeptá se nedůvěřivě.

„To snad ani ne. Nejspíš jde o prachy.“

Nejspíš jde o prachy... V duchu procházím adresář našinců a zvažuju jejich motivy. Tohle není lidská záležitost. A Konrád bude zuřit.

Zuří. Vzal si mě k výsledku, pečlivě zavřel dveře a zuří.
 „Tino, neviním tě,“ hřímá, „ale až přijdu na to, která pijavice to praskla, rozšlápnu ji jako nacucaný klíště. Jako klíště.“
 Spustím víčka. „Až po mně, Bére. Měla jsem v bytě Kaye a zakrvácenou duchnu. Víš, co to znamená?“
 „Znamená to, že někdo z krvesajů ztratil soudnost, a v tom případě bude možná Kay potřeba.“
 Konrád si přejede prstem po krku, aby nebylo pochyb.
 „Kdyby se pokusili roztáhnout závěsy v pokoji...“
 „Jistě, křičel by, co?“
 Polknu. „Jo. Možná by spadla horní patra domu, možná by ulítla střecha a každopádně bych se pakovala. Já i ostatní.“
 „Neber si to osobně, ale nevadilo by mi to.“
 Mlčky na něj hledím, tak dlouho, až odvrátí hlavu těžkým zvířecím pohybem.
 „Já vím. Ohrozilo by to nejen vás.“
 Snažím se ovládnout vztek, rozdrobit a úhledně zabalit pro případ potřeby.
 „Někdo mě prodal. Timotej...“
 „Timotej to nemá pod kontrolou.“
 Nemá, snad nemá, uvažuji. Může se stát, že ho někdo vyzve, a dojde ke změně na postu vůdce smečky. Kdo by to mohl být? Gaspar, Přibský, samotářská Roza, která vypije víc krve než my všichni dohromady, a přitom zůstává dokonalou dámou? Byla by jako Gothel a mně by to radost neudělalo.
 „Přitvrdí,“ ujistím Konráda a potažmo i sebe.
 „Kdy mě pustí ven?“
 „Čtyřicet osm hodin a pak tě musejí obvinít.“
 „A obviní?“
 „Nejspíš.“
 „Děláš si legraci?“
 Sevře rty a na tvářích mu vyraší strniště.
 „Ne. Poznám zfalšované výpovědi, když je vidím. Dělal jsem to mockrát. Je to na dýl, Tino.“
 „Takže vazba?“
 „Máš s tím problém?“ zeptá se starostlivě a ani jeho hlas už nezní jako předtím.
 „Nemám žízeň, ale...“ odkašlu si, „a ty se uklidni, zdá se mi, že nějak chlupatíš.“

Zabručí. Ach jo, nakonec mě najdou zavřenou v kanclu s medvědem.

„Klid, kurva.“

Obrátí se k umyvadlu a vydatně si cáká vodu do tváře. Neodbytně se mi vtírá představa medvěda, lovícího pstruhy, ale snažím se ji potlačit. Pstruh by Konrádovi dodal.

Sedne si naproti mě za stůl, mokrý a trochu provinilý. Mlčí, ale vím, co chce říct. Že tohle se mi může stát taky, že v malém prostoru cely, ve vynucené důvěrnosti s člověkem, mě žízeň může přemoci.

„Písemně ti to nedám,“ zavrtím hlavou, „dostaňte mě odsud a já se budu snažit. Kurva, Konráde, víš, jak to je, co si budeme povídat.“

„Co si budeme povídat,“ opakuje jako ozvěna. Pak se zvedne a vezme mě za nadloktí. Přivírám oči. Cela je malá a někdy, když má spoluvězeňkyně zmlkne, slyším píseň jejích žil.

Vazební věznice je místo, kde se čas táhne pomalu jako melasa. Bez užitku. Sepsala jsem si jména a se zavřenýma očima bloumám sítí vztahů. Moje spolubydlící mluví. Nepřetržitě. Taky zpívá, táhle a v romštině.

„Co mlčíš?“ dotírá na mě.

Otevřu oči a obrátím k ní hlavu. Neříkám nic, ale stačí to. Křičí, ještě když ji odvádí vězeňská stráž.

„Nic jsem jí neudělala,“ řeknu s úsměvem. „Myslím, že má pocuchané nervy.“

V náhlém tichu konečně můžu usnout. Hluboká voda spánku mě pohltí a pak se ozve hlas, který mě provází životem, šeptá mi o krvi, o žízni, o zabíjení. Bílé zuby prokusují hrdlo, žena křičí a v jejích ústech se blýskají tesáky jako meče. Zoufale se snažím probudit, dostat z dosahu hlasu...

„Neutíkej mi, dcerunko, nemá to smysl.“

„Má,“ odpovídám vzdorovitě a utíkám tmavou stokou. Voda mi stoupá k pasu a páchne tak, jak může jen krvavý šlem. Brodím se jím k světlému obdélníku v dálce. Ten zacloní mužská postava a pak stoka vybuchne světlem.

Vykřiknu.

„Tohle není hotel, abyste si vybírala spolubydlící, Horvátová.“
Stráž přivádí lamentující cikánku. Sleduju je téměř vděčně.

Čekám na Lenu jako na smilování, ale když konečně přijde, nepotěší mě.

„Je to divný,“ stěžuje si. „Mají haldu výpovědí, evidentně falešných, a jediný cíl. Nechat si tě tady. Bude to problém.“

„Co Timotej?“ zeptám se a v hlase mi vibruje nervozita. Lena pobledne. Má z Timoteje hrůzu.

„Zlobí se, strašně. Jo, vzkazuje ti, že o kocoura nemusíš mít strach, prý se o něj postaral.“

Představím si Kaye, stočeného na polštáři, a bůhvíproč mi to zvedne náladu.

„Aspoň to.“

Lena si nervózně mne ruce. „Timo nebude rád, až uslyší, že tě nechťejí pustit. Ranko říkal...“

Ušklíbnu se. I Timovi zřejmě došlo, že se svým demokratickým přístupem daleko nedojde, a postavil našince do latě. Vybavím si jeho hlas tehdy u něj ve studiu a představím si, jak sviští nad hlavami mé milé krvesajné komunity. Jen jim zvedni mandle, přeju si škodolibě, potřebují to jako sůl.

Lena se zvedne od stolu a srovná si sukni. „Pokusím se dostat tě ven na kauci, ale moc tomu nevěřím.“

„Bezva,“ opáčím suše. „Leno, začínám mít problémy, půl metru ode mě spí cizí ženská, chápej.“

Lena si bezděčně přejede rukou po krku. Chápe moc dobře, koneckonců, už s Rankem nějaký ten pátek žije.

„Budu se snažit,“ slíbí nešťastně a pak zavolá do chodby.

Když mě odvádějí, uvědomím si, že jsem na Lenin krk civěla příliš upřeně. Už žádné sny, zaprosím, už žádné sny.

Je tma a já nemůžu spát. Nejen nemůžu, bojím se spát. Dravec ve mně se vzpírá kleci a blízko, blizoučko leží oběť, kořist, potrava. Spí a ve spánku se neklidně převaluje. Jako když hodí hadovi do terária myš, napadne mě. Přesně takové to je, ale já jsem had, který nesmí udeřit.

Představuju si slunce, ovoce a vodu, čistou a průzračnou. Naneštěstí se i v mých představách voda brzo zakalí krví. Zatnu zuby. Chce se mi řvát.

Zírám na trojúhelníček sýra. Nemůžu jíst, nemůžu pít nechutný přeslazený čaj a voda z kohoutku chutná po železe stejně jako... Ne, nechci myslet na krev.

„Ty to nebudeš?“ ptá se bázlivě cikánka.

Zavrtím hlavou.

„Držíš hladovku?“ vyzvídá. Už se trochu oklepala a mlčení ji tíží.

„Ne, jen nemám hlad.“

Tohle je další věc. Měla bych něco jíst, ale sýr a pečivo nestrávím.

„Klidně si to vem.“

Láduje se gumovým rohlíkem a po očku se na mě dívá. Pokusím se na ni usmát tak, abych neukázala zuby. Dásně mi trnou.

Zvuk klíče mě vytrhne z letargie. Když jste někde zamčení, stane se pro vás zámek středobodem vesmíru. Chci ven, musím ven, řve někdo ve mně a ponouká mě k akci. Můžeš jim zlomit vaz tak snadno, jako bys lámala párátka, svádí mě. Nemůžu, odpovídá můj rozum. Byla bych ze hry.

„Slečno Salová,“ rozložitá bachařka přece jen zvolila jiný tón, než jakým mluvila s mou spolunocležnicí, „máme vás odvést k výsledku.“

Skoro se zaraduju. Cokoli je lepší než hnít tady. Víc potěšení mě však čeká v kanceláři vyšetřovatelů.

„Objevily se, ehm, nové skutečnosti. Můžete domů, slečno Salová.“

„Salo,“ opravím rozpačitého policajta, „Tina Salo. Kde mám reklamovat ušlý zisk?“

„Vyšetřování ještě pokračuje, jen pominuly důvody vazby,“ ohradí se nedůtklivě.

„Ach tak.“

Když sbíhám ze schodů, přemýšlím, kdo a jak dal věci do pohybu. Z Bartolomějské je to ke mně domů pár minut. Tedy pokud netelefonujete.

X.

„Timoteji, jsem venku,“ informuju nejdříve toho, u koho předpokládám největší zájem.

„Cože? Lena říkala, že tě nechtěj pustit.“ Timotej je překvapený, z čehož jsem následně překvapená já.

„Myslela jsem, že jsi to pošťouchnul.“

„Kdepak, holčičko, teprv jsem začal hledat cestičky. Zastav se tady,“ zavelí pak a nezní to jako pozvání na čaj.

„Až se umyju a převlíknu.“

„Jistě,“ Timotej se nepochybně nezlobí na mě, ale jeho hlas řeže. „Tino, musíte na tom začít dělat s Kayem oba a jinak.“

Šklebím se na telefon. Jinak... Jinak znamená odložit ohledy, jinak znamená zmáčknout podezřelé, jinak znamená pustit Kaye ze řetězu a nechat ho, aby z pár náhodně vybraných upírů udělal exemplární případy. Timotej se bojí o autoritu, Timo, který nejradši ze všeho v klidu tetuje holkám na zadek planoucí karty. Povzdychnu si. Musím najít toho, kdo začal tenhle lov. Už proto, že vyvolává k životu démony bojů mezi našinci. A tyhle boje nikdy nejsou pěkné.

S úlevou otevřu dveře do obývacího pokoje a strnu. V křesle sedí Simeon a způsobně míchá lžičkou kávu v jednom z mých hrnků.

Povytáhnu obočí. „Sem každý chodí jako domů, jak se zdá.“

Simeon vstane a ukloní se. „Omlouvám se, slečno Tino. Chtěl jsem s vámi mluvit a takhle to pro vás bude nejpohodlnější. Nebylo to ve vazbě moc zlé?“

Takže o tom ví.

„Pro našince je trochu obtížné sdílet celou pravdu s člověkem a nemít, ehm, jisté myšlenky,“ usměju se na něj.

Pokývá hlavou. „To chápu.“

Padnu na gauč. „Co jste mi chtěl říct?“ Jsem unavená, a jestli se mám ještě dneska sejít s Timotejem, musím si šetřit tu trochu energie, co mi zbývá.

„Roman, ten chlapec, co jste s ním mluvila, zmizel.“

„Zmizel? Není jen na té brigádě, co o ní mluvil?“

Simeon vrtí hlavou a v očích se mu zrcadlí obrazy mnoha smrtí.

„Nemyslím. Musíte ho najít, Tino. Je to dítě.“

„Já vím,“ nějak se nemůžu přinutit, abych reagovala rázněji, „vím to, ale musím se trochu vzpamatovat. Vy ho najít nemůžete?“ zabodnu do Simeona pohled. „Jste starší než já a možná...“

„Tino, ale tohle je přece vaše věc.“

Promnu si oči. „Myslíte upírská?“ Na tanečky jsem moc unavená.

„Ano. Pomůžu vám, pokud to bude v mých silách, ale nebudu zasahovat do vašich záležitostí.“

„No jo.“

Pohládí mě po rameni. „Trochu se to protáhlo. Omlouvám se.“

Překvapeně sebou trhnu. „To, že mě sebrali, byla vaše práce?“ zeptám se ohromeně.

„Že vás sebrali, to ne. Ale že vás pustili... Víte, myslel jsem, že by to pro vás časem mohl být problém, vzhledem, no, vzhledem k vašemu jídelníčku.“

„Simeone, a čím pak se živíte vy?“ rýpnu si.

„Já už toho moc nesním,“ potřese hlavou a na chvíli zas připomíná stařečka, kterého mi přivedl Oťas, „a navíc, s košer jídlem už je v Praze trochu potíž.“

„To chápu,“ řeknu tiše.

„Můžu ještě jednu otázku?“ obrátím se k starci.

„Jistě, slečno Tino.“

„Proč vy se vlastně staráte o bezdomovce? A proč o mne?“

Zamyšleně usrkne kávy.

„Někdo se starat musí. Koneckonců, vy se o ně taky zajímáte, nebo ne? Jistě, hledáte viníka, abyste uchránila své, ale taky chcete pomstít ty nešťastníky, kteří byli použiti jako hračky, že? Vy přece víte, jaké to je nemít domov.“

„To vím.“

Ještě jednou mi stiskne ruku a vstane.

„A abych vám, Tino, nebyl dlužen ani druhou odpověď, přiznám se vám, že se o vás zajímám proto, že jsem znal vašeho otce. Jsme, ehm, skoro stejně staří a víte, jak to chodí.“

Slabost mi zamkla rty, zatemnila oči.

„Otce?“ vydechnu po chvíli.

Simeon už je u dveří.

„Ano, Tino. Jste mu v něčem podobná, ale naštěstí ne ve všem.“

Je toho na mě trochu moc a z lednice už zmizely Kayovy krevní konzervy. Povzdychnu si a pak si na něco vzpomenu. Vlastně ne na něco, na někoho. Na Darka, který prosil, abych mu nebrala pocit. Vezmu do ruky mobil a vytočím jeho číslo. „Přijed“, řeknu, když se ohlásí. „Mám žízeň.“

Když konečně dorazím k Timotejovi, je skoro půlnoc, ale v puse mám ještě chuť čerstvé krve a jsem připravená k boji.

Otevře mi Kay. „Vítám tě z lochu,“ usměje se na mě. „A díky. Kdyby profilcovali byt, dopadlo by to zle.“

Plácnu ho po rameni. „Nejspíš neměli v plánu nic filcovat, zlato. Tomu, kdo mě chce dostat ze hry, nevadíš.“

Kay svažší obočí. „Udělám všechno pro to, abych mu vadit začal, Salo, to ti slibuju.“

Timotej bydlí v tovární hale, což je, vzhledem k jeho věku, poněkud zvláštní, ale v případě, že se u něj sejde víc lidí, neobyčejně příhodné.

Obejmu ho. Tiskne mě pevně, možná až příliš pevně.

„Jsem rád, že jsi venku, kotě,“ zašeptá mi do ucha. „Už proto, že máme další tělo, a tentokrát už ho nejsem ochoten nechat policajtům.“

Zamrazí mě. „Tělo mladého kluka?“ zeptám se napjatě.

„Ne, dalšího bezdomovce. A teď už si někdo kousnul, někdo z našinců, chlap skoro nemá krk.“

„Do řiti.“

„Přesně tak.“

„Máš ho tady?“

Timotej kývne a pak se rozhlédne po svých hostech.

„Půjďme se na něj podívat všichni.“

Dvorně nabídne rámě Roze, Guta se přidruží ke Gasparovi, Příbský a Ranko, který strategicky nevzal s sebou Lenu, je následující. Boža, Nikolas, já a Kay. Nikdo z mladých, uvědomím si. Nikdo z těch, které Timotej považuje za podezřelé. Jenže tohle nevypadá na práci nezkušených. Naše kroky znějí rozlehlou halou a mě napadá, že Timotej pozval jen ty, kteří přicházejí v úvahu

jako jeho konkurenti. Možná že se ledy hýbají i jinak, než jsem si všimla já.

V suterénu stojí pultové mrazáky a lze jen odhadovat, co obvykle skrývají. Timotej jeden z nich otevře a nakrčí nos. Našli jsme ho včas, ale ne tak brzo, aby nezačal smrdět.

Povzdychnu si, nakloním se nad box a v duchu se pousměju. Tenhle nejspíš trochu zaváněl už zaživa, i když je při vší té bídě zřejmé, že se před smrtí snažil trochu zkulturnit. Pokud to má na svědomí ta parta z Tridentu, není divu. Nejspíš měli i na „řezivo“ jisté požadavky. Opatrně se dotknu rozervaného krku a zavrtím hlavou.

„Nejspíš to není ten samý.“

„Cože?“ Timotej se na mě překvapeně dívá a Roza si odkašle. Snáším ji těžko a ona se nesnaží změnit.

„Milé dítě,“ řekne, „myslím, že s úsudkem příliš spěcháš, a ty, Timoteji, mu přikládáš příliš velkou váhu.“

Timo sebou trhne. „Sám rozhoduju, koho pověřím nějakou prací, Roza.“

Upírka se distingované usměje. „Vím to, Timoteji.“

Kolem je ticho a ve vzduchu visí pach rozkladu.

Odkašlu si. „Každopádně, Timo, nejspíš opravdu není moudré seznamovat s hypotézami kdekoho. Takže poslední věc. Tohle neudělal ten, co pil z těch prvních tří. Jiný styl. Tohle je někdo mladej, hodně mladej, možná...“

„Nové dítě?“ Roza teď zapomněla na výhrady vůči mně.

„Přesně tak. Nové dítě.“

Kay, který si také prohlíží mrtvolu, se ke mně otočí.

„Pokud by to tak bylo, nejsem tu zbytečně.“

„Ne,“ povzdychnu si, „nejspíš ne.“

Tohle je ta ošklivější část mé práce. Šátek přes nos a bradu, na rukou chirurgické rukavice, skalpelem rozřezávám šatstvo mrtvého. Pomáhá mi jen Kay, ostatní Timotej odvedl nahoru.

Nezvládá to, uvědomuju si a kdesi uvnitř mě hlodá neodbytný pocit, že poklid pražského života je pryč.

„Porvou se,“ řekne Kay, jako by mi četl myšlenky. „Gothel by...“

„Jistě, nikdy by to nepřipustila. Ale Timo není Gothel, je starý a silný, ale nelpí na subordinaci.“

„Možná začne.“

Opatrně odchlípnu další vrstvu oděvu, kterou má muž na sobě.

„To je chuťovka.“

Kay mě odstrčí. „Udělám to.“

Chvilí zápasím se svou ješitností, ale pak mu práci přenechám. Přece jen toho mám v poslední době dost.

„Co kriminál?“ ptá se Kay konverzačně a obratně rozřezává šatstvo na mrtvém.

„Coby. Půl metru ode mě spící ženská. Když je ticho, slyšíš krev v jejích tepnách. Buch, buch, hustý.“

Usměje se na mě a já vidím, že zmínka o tepnách nezůstala bez následků.

„Tohle se může stát jen tobě, my ostatní se tam nikdy nedostanem.“

„Nikdy je dost dlouhý časovej úsek. Víš, myslím, že je jen otázka pár desítek let, než nás establishment schramstne. Vlastně neexistuje důvod, proč by měl zákon noční tvory obcházet.“

„Nestraš.“

Nahé tělo zavražděného teď leží na igelitové plachtě, nepohledné, prázdné.

Znovu ukážu na krk.

„Někdo to úplně rozerval. Někdo, kdo neví, kam kousnout. Pil bys takhle?“

Kay se na mě podívá.

„Takhle nanejdýš nějakou krev slížeš.“

„Přesně tak. A navíc, myslím, že zas pil z mrtvého. Podřezávají je. Tohohle taky.“

„Proč?“

„Nejspíš proto, že je to hlavně lidská zábava, i když,“ zarazím se, protože to, co mě napadlo, mě moc netěší. Je možné, že našinec, který to začal, si buduje rodinku.“

„Taková rodinka je pěkný terč pro brokovnici.“

„To jistě,“ pomyslím si, „to jistě, ale takhle jsme to právě nechtěli.“

Zrovna se chystám, že vyslechnu i tohohle mrtvého, když se stěny zachvějí.

„Do píči,“ vyjeknu.

„Cože?“

Kayovi zřejmě tohle české slovo zůstalo utajeno.
„Je to tu,“ rozběhnu se ke schodům.

Timotej křičí, Nikolas leží na zemi s tváří plnou krve a zdi vibrují. Bledá Roza se opírá o zeď. Nadechnu se.

Nepleť se do toho,“ šeptá Kay někde za mým ramenem, rozumný Kay, který ctí autority. Dělán to, na co mám chuť už víc než týden. Zakřičím a zabere to. Všechny oči se teď obrátily ke mně, nepřátelské, číhavé.

Na zabíjení je trochu brzo,“ artikuluju pomalu a pečlivě. Někdo tu dává dohromady rodinku. Někdo, koho opouští rozum.“

Roza se vzpamatuje první. „Tomu můžeme věřit, a nemusíme.“

„Nemusíte,“ pokrčím rameny, „ale na věci to nic nezmění. Je to nebezpečné, Rozo, a i tisíciletý život může skončit smrtí.“

„Vyhrožuješ mi,“ klesne jí hlas a na chvíli mám pocit, že mě napadne.

„Ne. Jen připomínám, že jde i o tvou fajnovou prdel.“

To zabralo. Koneckonců, zabere to vždycky, a proto tenhle postup používám. Roza se ukřivděně dívá na Tima, ale ten ji nevnímá. Nevnímá nic než Nikolase, který se svíjí na ocelově modrém koberci a nemá nos. Popojdu blíž. Nemá nos, konstatuju, a ještě pár měsíců ho mít nebude. Mouřenín, a možná skřivánek, který položil svůj nos na oltář Roziných mocenských ambicí. Nebo snad ani Roziných ne?

Timotej obvykle vypadá jako člověk. Ted' ne. Křik z jeho tváře odstranil masku lidskosti, a když ho chci oslovit, slova mi váznou v krku. Mluvím s lebkou.

„Pošli je domů, Timo. Potřebuju klid, abych mohla dělat, a ten ted' nemám.“

Strnule kývne.

„Jděte, všichni.“

První se ke dveřím vydá moudrá Guta, která má s cholerickými muži své zkušenosti, a její životní i požitovní druh ji následuje. Ranko táhne skučící Božidaru a Přibský mu nervózně sekunduje, Roza otálí a Nikolase musí odklidit Kay, který se úkolu neprodleně ujme. Je vidět, že má praxi.

„Nechceš poslat to dítě hrát si jinde?“ Roza se pokouší o lehký tón, ale jen stěží se jí dá věřit.

„Ne.“

„Chceš se mnou po těch letech bojovat?“

„Ne, Rozo,“ Timotej se složí na strohé bílé křeslo, „nechci s tebou bojovat. Pokud zjistím, že proti mně intrikuješ, zabiju tě, ne proto, že bych tak moc toužil být vůdcem smečky, ale proto, že tohle ohrožuje všechny. Bylas to ty, kdo zařídil Tině vazbu?“

Roza mlčky zavrtí hlavou, nic jiného se ani nedá čekat. Timotej vstane a Roza ustoupí ke zdi.

„Timo, nejspíš opravdu nebyla. Ta partička neodpovídá Rozinu vkusu. Nedovedu si ji představit v Tridentu.“

„Jako důkaz slabé,“ odsekne Timotej.

„Nemáme žádné důkaz,“ upozorním ho. Zarazí se.

„Jdi taky, Rozo.“ Našinci nejsou zrovna sentimentální, ale Timotejovo zklamání je nepřehlédnutelné. Snad nám věřil, ale věřit upírům se nevyplácí, bohužel.

Roza pomalu vezme ze stolu kabelku a zamíří ke dveřím.

„Čpí z tebe krev,“ sekne po mně ještě, než projde veřejemi.

„Pila jsem,“ opáčím unaveně. „Piju teď mnohem víc než dřív. Však to znáš.“

Zůstala jsem s Timotejem sama a nevím, jestli z toho mám mít radost. Nevěřím, že by mě zabil, ale jeho vztek může toužit po oběti. Sedím naproti němu. Mlčky.

„Nemáš dole práci?“ promluví na mě bezmála po půlhodině.

„Mám.“

„Proč ji neděláš?“

„Mrtvý počká, nepotřebuješ mě snad ty?“

„Já jsem taky mrtvej, kotě,“ zvlní rty v úsměvu. „Hybaj do práce.“

„Co se tady stalo?“ zeptám se opatrně, protože má otázka může přivolat zpět spící vztek.

„Nic.“

„Nic, při kterém Nikolas přišel o nos?“

„Je to idiot. Vykřikoval tu, že Čechy potřebují opravdovou autoritu. Snad jsem jeho představu vedení naplnil.“

Rozvažuji a pak se odhodlám. „Vem je u huby.“

Promne si víčka prsty.

„To mi radí spratek, kterému je čtyři sta let.“

„Je to dobrá rada poskytnutá v dobré vůli,“ připomenou mu.

„Já vím.“ Ted’ na svůj věk opravdu vypadá. „Dole na tebe čeká mrtvola,“ připomene mi ještě a pak se zvedne. „Musím se napít,“ zahuhlá a mně dá dost práce, abych ho soucitně nepoplácala po zádech. Nechci ale skončit bez nosu, a tak si důvěrnosti odpustím.

V suterénu je chladno. Ne, že by mi to příliš vadilo, ale chlad jen podtrhuje márníční atmosféru. Skloním se nad mrtvým.

Vím, co hledám. Hledám zhmožděniny, které by mrtvému mohl způsobit upír, oděrky, kousance. Najdu jich spoustu, ale žádné od našince. Muž se zaživa opíjel, padal, rval se, ale nikdo ho nestiskl tak, aby kůže zčernala a kosti popraskaly. Smrti se nebránil.

Právě se chystám přiložit ruce k spánkům, ve kterých krev už nikdy nezabučí, když se na schodech ozvou kroky. Ohlédnu se. Většinou Timotejovi plně důvěřuju, ale v jeho rozpoložení člověk nikdy neví. Kroky se zastaví. Vydechnu si, není to Timo, to se ze své samaritánské mise vrátil Kay.

„Neruším?“

Sednu si na paty. „Jo. Potřebuješ něco?“

Kay trochu rozpačitě pokrčí rameny.

„Chtěl jsem tě poprosit, jestli bys ještě jednou nenašla místo na přespání.“

„Pro tebe?“

„Pro koho jiného? Bydlím u Timoteje, ale dneska...“

Chápu ho, chápu Kaye až moc dobře.

„Ale jo. Můžeš se klidně nastěhovat zpátky, jestli chceš.“

„No, rád bych. Víš, Salo...“

„Neříkej mi Salo.“

„Dobře. Tino, chci, abys věděla, že na tom chci dělat s tebou.“

Zamnu si nos. „No jo, jistě. Když jsem byla pryč, někteří se zaradovali, ne?“

„No...“

„Jo, to mi nemusíš tajit, vím to.“

„Zaradovali, ale o to nejde. Nezdá se ti, že ted’ se všechno ještě zkomplikovalo?“

„Timotej to ustojí,“ prohlásím s přesvědčivostí větší, než cítím.

„O tom nechci polemizovat. Gothel...“

„Jistě, dokonalá Gothel. Drží tě zkrátka.“
 Kay se dotčeně odtáhne. Nechci ho urazit.
 „Nic proti ní nemám,“ upozorním ho. „Jen... že z ní máš takovej vítr.“
 Mlčí.
 „Nechme toho,“ obrátím se znovu k mrtvole.
 „Je to má matka.“
 „Cože?“ otočím se ke Kayovi a tuším, že má čelist poklesla víc, než by se slušelo.
 „Ona tě stvořila?“
 „Ona mě porodila.“
 Civím na něj mlčky, protože mě nic chytrého nenapadá.
 „Mluvila o tobě.“
 Nevím, co na to mám říct. Ano, znám případy, kdy se upíry staly celé rodiny, koneckonců, Guta a Gaspar jsou toho příkladem, ale teprve teď mi dochází, co drží Gothel tak pevně v sedle. Sama je tvrdá jako křemen a za sukni se jí drží Kay, který, zvlášť pokud mu maminka dá požehnání, neváhá takřka před ničím.
 „Co říkala?“ vypravím ze sebe a v duchu si za nejapnou otázku zatleskám. „Aby ses netahal s holkama, co se ve dne cajdaj?“
 Kay zvedne koutky. Dokonce ani v klidu nemá zuby normální. No, možná měl takové špičáky vždycky.
 „Říkala, ať si dám pozor na Dítě dne. Že jsi zvláštní,“ ztiší hlas. „Taky říkala, že Timotej nemá na její vkus dost velkou autoritu.“
 „Nojo.“ Ano, to se ukázalo. „Prostě nemá takovou povahu.“
 „Gothel si přeje, abych ho všemožným způsobem podpořil.“
 Ted' už nemluví poslušný syn, ale někdo, kdo v zabíjení našel smysl života. „Předpokládám, že si to přeješ taky.“
 „Jistě.“ Podívám se na mobil. „Dopovídáme to jindy, jestli tě mám vzít domů, musíme do půl hodiny vyrazit, pak začne svítat.“
 „Počkej,“ zarazí mě, ještě než se pustím do práce. „Chtěl jsem ti ještě jednu věc, Tino. Když u tebe budu bydlet, nepij z lidí, když u toho budu, udělej mi tu laskavost.“ Sklání se ke mně a v očích má zběsilou touhu. „Mohlo by se stát, že se neudržím.“
 „Stává se ti to často, že se neudržíš?“ popíchnu ho dvojsmyslně.

„Ne,“ zdá se, že narážku nepochopil, „už se mi to nestalo skoro tři sta let, ale předtím...“

Snad už jsem podvědomě byla připravena naslouchat mrtvému, který tu mlčky čeká, až skončíme táčky, snad byla Kayova vzpomínka příliš živá, najednou vidím rozervaná hrdla žen a dětí, ležící na kostelních lavicích, zpřelámané údy.

„Chápu,“ šeptnu tiše. A chápu taky Gothel, která syna zřejmě umravnila prostředky z nejdrastičtějších.

„Nevěděla jsem to.“

„Víš, tímhle se nechlubím dokonce ani já.“

Únava mi tlačí na zátylek. „Stane se.“ Kay povytáhne obočí.

„Prostě stane,“ useknu další debatu. „Počkej na mě nahoře. Tady bys překážel.“

Sotva se dotknu skrání mrtvého, zaplaví mě pocit radostného očekávání. Těšil se na smrt? Probírám se obrazy krabic vína a pozvracených rohů až k lázni na zrekonstruovaném botelu pro lidi bez domova a pak dál, přes kožené sedačky BMW až k slastnému trnutí, a nakonec se zjeví i důvod. Dívčí tvář s kolagenem nafouklými rty, opálená, zlatavá, chtivá. A pak už tma. Podepřu si bradu rukou. Točí se mi hlava, jak stěží odděluju své obrazy od vzpomínek mrtvého, Roman, Darek, Timotej i Kay se mi míhají před očima. Ztěžka se zvednu. Vím, že pokud nesesdnu do auta hned, nezvládnou ani nastartovat.

Doma je doma, pach krve už trochu vyvětral, ale pořád tu je.

„Pilas z něj?“ ptá se Kay zadýchaně.

„Pila.“

Opře se zády o zárubeň dveří. „A to ostatní taky?“

„Taky,“ pokusím se usmát. Jsem unavená a toužím spát.

„Odmítla bys mě, kdybych se nabídl?“

Ukazováčkem nadzvednu zavírající se víčko.

„No, pokud ti nevádí nekrofilie...“

Kay přetáhne košili přes hlavu.

„Pokud nevádí tobě.“

Kůži má studenou, a když položím dlaň na jeho břicho, ucítím husí kůži.

„Co máš dneska v plánu?“ Hlas, který mě probudí ze spánku, tentokrát nepatří přízraku. Kay se povaluje vedle mě a civilizovaně pocucává krev brčkem z igelitu.

„Fuj,“ ošiju se při tom pohledu.

„Nedáš si taky?“

Zachmuřeně odhaduju, jestli Kay můj odsudek snídaně nepochopil, nebo jestli si naopak sadisticky zahrává, když zazvoní můj mobil.

„Halo...“

„Jsi to ty, Karino?“

Už-už chci zavrčet, že to je omyl, když si upamatuju, že v Tridentu jsem se představila právě takhle. Blbý jméno.

„Jo,“ ozvu se stroze, „kdo volá?“

„Dan. Nepamatuješ si na mě?“ Mluví měkce a jaksi vemlouvavě. Nejspíš už si po ránu něco dal.

„Už jo. Co bys rád?“

Kay se přivalí blíž ke mně a poslouchá.

„Rád bych tě pozval na jednu párty, takovou trochu speciální. Myslím, že by tě mohla pobavit. Přijdeš?“

Okázale do telefonu zívnu. „Kdy a kam?“

„Dneska večer,“ v pozadí jeho hlasu se ozývá dívčí smích, „do jednoho klubíku na Žižkově. Vyzvednul bych tě v Tridentu, ať to nemusíš hledat.“

„Hm,“ odmlčím se a s nechutí si uvědomím, že tam budu muset jít. Budu muset, jestli chci s touhle věcí trochu pohnout, „dobře. Jen, jak se ten klub jmenuje? Trochu to tam znám.“

„Pec se to jmenuje. Je to docela zapadák,“ uchechtne se s blazeovaností někoho, kdo za pití neplatí nikdy méně než dva tisíce, „ale zajímavej. A hlavně, tohle je zábavka jen pro zvané. Takže...?“

„Takže v kolik v tom Tridentu?“

Když položím telefon, zavrčím a znovu padnu do peřin.

„Práce, Salo?“

Nakrčím nos. „Nemusíš mi říkat příjmením, oficiální představení jsme si už odbyli.“

„Omlouvám se. Takže, práce, Tino?“

„Jo.“

„Jsou to ti, co si myslím, že to jsou?“

„Jo.“

„Je to práce i pro mne?“
 Změřím si ho. „Spíš ne. Bez urážky, Kayi, ale tvá přítomnost by zlatou mládež asi nepovzbuzovala ke sdílnosti.“
 „To vypadám tak děsně?“
 „Ne,“ odpovím po pravdě, „ale vypadáš jako to, co jsi. Jako zabiják. Možná by mohli uvěřit, že jsi můj bodyguard, ale to by taky nefungovalo.“
 „Dobrá. Takže co mě čeká? Další promrhaná noc?“
 Nenadšeně se posadím na posteli ve ztemnělé ložnici a z truhly, která mi slouží místo nočního stolku, shrábnu notebook.
 „Ne. Ty budeš v noci hledat tohoto kluka,“ hledám fotku Romana.
 „Kde?“
 „Na Hlavním nádraží, v pánských klubech, tam, kde se takovej kluk může vyskytovat.“
 Kay odloží svou krvavou snídani. „Takže gay?“
 „Musels mít fůry kluků,“ šklebím se.
 „Měl jsem,“ odpoví vážně. „Víc zasytí.“
 Ještě než se vypravím *pracovat*, sejdu se s Konrádem, který upírům dosud neodpustil.
 „Nic proti tobě, Tino, ale větší sebranka než krvepijci snad ani neexistuje.“
 Matně si vybavím jeho působení za války a odkašlu si.
 „A dál?“
 „Nejistil jsem, kdo v tom má prsty.“
 „To je na hovno,“ zavrčím otráveně.
 „A nevím ani, kdo zařídil, že tě pustili.“
 Olíznu si rty. „Přišlo to seshora?“
 „Hodně seshora. Z direkce a tam možná z ministerstva. Někdo má dlouhé prsty.“ Konrád se bezděčně podívá na své krátké a porostlé chlupy.
 „Simeon,“ řeknu tiše.
 „Cože?“
 „Simeon. Říkala jsem ti o něm. Nevím, kdo to je, jen že je Žid a že je starý.“
 „Jak to myslíš, starý? Je z Izraele?“
 Povzdychnu si. „Myslím hodně starý, starší než Timotej. V době, kdy se narodil, žádný Izrael neexistoval, jak jistě chápeš.“
 Konrád přivře oči. „Takže další hráč? O co mu jde?“

„To nevím, ale jestli se zapojí do hry, zatraceně to pocítíme. Poptej se na něj.“

Zafuní. „Přijdu při tom o krk?“ zeptá se nedbale.

„Nemyslím. Spíš nepřijdeš na nic, ale i tak se poptej. Jo, taky hledám tohohle kluka,“ vytáhnu vytištěnou momentku, na které se culí Roman.

„Proč toho?“

„Zmizel a možná že to souvisí s tím, co se děje.“

„A možná ne.“

„Jo, možná taky ne.“

Hraje si s fotkou silnými prsty.

„Ještě něco, co bych měl vědět?“

Zarazím se. Nejsem si jistá, jestli vyložit na stůl karty a říct mu o čtvrtém mrtvém. Pak se rozhodnu to risknout.

„Máme mrtvolu.“

„Co?“

„Vykrvenou mrtvolu. Tentokrát jsme ji našli dřív.“

Medvědi jsou proslulí absencí mimiky a ani Konrád, dokonce ani v lidské podobě, není výjimkou. Při jeho práci je to možná plus, já tím nadšená nejsem.

„Zahráváte si.“

„Dostaneš ji, neboj.“

„Kde je?“

„Ale no tak, nepředpokládáš, že ti to řeknu, že ne?“

Uhodí pěstí do stolu, ale ten se ani nezachvěje. Je bytelný. Všechno v Konrádově bytě je bytelné.

„Co si o sobě myslíš?“

„Ne já, Timo. A, Konráde, na tvém místě bych ho teď nedráždila, není v nejlepší náladě.“

„Já taky ne.“

Narovnám se v křesle a chvíli hledám slova, když znovu promluví, není v mém hlase už moc lidského.

„Konráde, když bude Timo chtít, vytrhne ti páteř skrz pupek, když bude chtít, zpřeláme každou kost v tvém těle a je jedno, jestli v tu chvíli budeš v kůži, nebo ne. Děláme spolu dlouho, leccos jsme spolu prožili. Uvažuj o tom, co říkám, z tohohle hlediska.“

Oči se mu zakulatí, v hrdle píská těžký dech.

„Konráde, i já jsem ti schopná vytrhnout páteř skrz pupek, když na to přijde,“ doložím chladně. Ne, že bych si byla stoprocentně jistá tím, co říkám, ale Konrád to nepozná. Nesmí to poznat.

Posadí se, dlaněmi si obejmě ramena. Mlčí a já taky.

„Takže co?“ ozve se konečně. „Co s mrtvolou? Dáte mi vědět? Nemůžu dělat zázraky, to víš, a zvláště, pokud mi někdo z vašich bude házet klacky pod nohy.“

„Myslím, že už nebude.“

Ušklíbne se. „Nebude. To je Timo všechny vyvraždil? Je to křivá sebranka, Tino, vzpomeň si na moje slova.“

„Vzpomenu,“ zvednu se z tvrdého rozlehlého křesla. „Na to vem jed. A když o tom tak mluvíme, možná se ti ozve Kay.“

„Ale... Už se nervete?“

Zauvažuju nad otázkou. „Těžko říct. Potřebuju, aby na tom někdo dělal se mnou, a nemám na výběr.“

„Kdo jo?“ zahučí Bér a celkem dvorně mě jde vyprovodit ke dveřím. I když, je dost možné, že spíš než galantnost ho ponoukla touha ujistit se, že jsem opravdu a definitivně ze dveří.

XI.

Z Tridentu, hučícího jako úl mírně zfetovaných včel, to do Pece není daleko. Geograficky. Společensky je Pec někde docela jinde. Malý klub, kde se na zapřenou opíjejí holčičky s černě podmalovanými očima a vyzáblí kloučci s lebkami na tričkách. Tedy, obvykle se tu opíjejí. Dnes ne. Dnes u dveří stojí ochranka s vysílačkami a před vchodem parkují auta, kterými se do „desítkových“ klubů obvykle nejezdí. Dan, stylově nastrojený v černé hedvábné košili s vetkanými draky, a jeho doprovod, zrudlá plavovlasá dívka, navlečená v něčem nepojmenovatelném, zato od Diora, mě vedou dolů po schodech, vystlaných černým kobercem zřejmě jen pro tuto příležitost. Sklep páchne vlhkostí, kterou nepřebijí ani desítky vonných tyčinek, hořící ve vázách. Ach jo.

Kdesi za pódiem duní buben a na něm se zřejmě chystá jakási atrakce. Rumpál je připravený, přicházejí muži v kápích. Nojo, propichování a věšení. Nuda a šed'. Zamyšleně sleduju hák, který proniká pod kůži, vytryskne krev, jen kapka, ale v klubu je dusno, zlatá mládež se baví, jakási dívčina se hystericky směje, padají rádoby chladnokrevné poznámky.

„Jako v masně,“ piští ženský hlas.

„To by bylo, mít tam navěšený chlapy, mohla by sis vybrat,“ odpovídá jí kamarádka, krev kane po kůži a Dan se ke mně naklání tak blízko, že cítím jeho parfém. Gucci, odhaduju.

„Jak se ti to líbí?“ šeptá mi můj průvodce.

Obrátím se k němu. „Pěkně čistě provedené, ale jinak, hm, víš, viděla jsem to mockrát.“

Ohrne rty. „Přijdou lepší věci.“

„Jo?“ usměju se na něj povzbudivě a uchovávám si slabou víru v to, že při další produkci nepoteče moc krve. Cítím lidi všude kolem, krev, bušící v tepnách, horkou, cítím ji na jazyku... Brr.

„Půjdu si pro něco k pití,“ pokusím se protáhnout kolem Dana.

„Jdu s tebou,“ plavovláska, která nás doprovázela, se ke mně přidruží, a když se k ní obrátím, v duchu překvapeně mlasknu. Oči má pokryté mázdrou vzrušení. Nedá mi to.

„Vadí ti krev?“ zeptám se zkusmo a mezi jejími rty se objeví růžový jazyk.

„Ne,“ usměje se trochu upjatě. V jejích očích plane žízeň jako pochodeň a já bezděčně stočím pohled k jejímu krku. Zahlédnu okraj rány, vystupující pod hedvábným šálem, a jsem doma. Někdo tě načal, kotě, pomyslí si a pokračuju.

„Obsluha je tu původní?“ přeptám se blondýnky.

„Kdepak, objednali jsme catering.“

„Takže mochito je?“

„Jasně, máta, led, všechno si přivezli s sebou.“

„Já mám takovou žízeň, takovou strašnou žízeň,“ protáhnu.

„Možná si dám Krvavou Mariu, stylově.“

Dívka po mém boku vypadá, že brzo omdlí. Jistě. Když člověka kousne Tvůrce, nejde všechno hned, nejdřív přichází žízeň a slabost, pak úzkost ze světla a nakonec smrt, která je v tomhle případě branou k životu v krvi. Může to trvat měsíce, když si „rodič“ dává na čas.

„Je ti zle?“ podepřu ji mateřsky. Němě na mě vyvalí podmalované oči. Lapá po dechu, sténá. Táhnou ji na vzduch a rozvažuju, kdo si chce pořídit novou dcerku. Nikolas? Hodila by se k němu, ale loudal by se s tím takhle? Je to možná idiot, ale je mu přes sedm set let, dokázal by děvče iniciovat během jednoho dvou dnů, kdyby chtěl. Možná nechce, kousnu se do rtu a vystrčím děvče před klub. Možná se bojí a možná to není on. Mohla bych děvče zhypnotizovat, ale nechci se prozradit. Ne ona, ale její Tvůrce by na to mohl přijít a pak... Roman, trochu se zarazím. Nepřivedou ho dneska? Vlastně bych měla sledovat program, a ne ošetřovat upíří embryo. Zemře, uvědomím si, to děvče zemře tak jako tak. Buď ji Tvůrce nepřemění, a nebo se setká s Kayem. Dívka se opírá o zeď a sípavě vdechuje noční vzduch.

„Jdu dolů,“ prohodím směrem k ní a zmizím. Nevím, jak se jmenuje, a nechci to vědět. To je jedna z mých zásad, nepojmenovávat jatečná zvířata, byť by to byly laně.

Dole zatím show pokračuje svým protivně konvenčním tempem. Á, věšení už skončilo, teď přichází na řadu branding, žhavé železo se dotýká dívčího zadku, cejchovaná ječí, alespoň něco, trocha snahy a hloupé místo, tam z toho pěkná jizva nejspíš nebude. Co dál? Robustní dívka zašívá své přítelkyni rty, některé páry v publiku se zuřivě líbají, aby zaplašily pocit rozpaků, ostatní si pilně protahují nosy bílým práškem.

Založím ruce na hrudi a Dan se ke mně znovu přitočí.

„Kde je Raisa?“

Ach, takže zvířátko jméno přece jen dostalo. „Nahoře, udělalo se jí zle.“

„Nic nevydrží.“

Krčím rameny. „A co ty? Dobrý?“

Krátce kývnu. Co mu mám říkat? Že horší, mnohem horší věci jsem viděla už dávno a doopravdy. Maso, trhané od kostí, rány plné červů, těla mrtvých, visící na stromech jako přezrálé moruše. Snažím se působit trochu zaujatě, ale pach lidských těl a šum hlasů mě uspává. Na podíičku zatím „zašívačku“ vystřídal párek s rákoskou. Vyhublý chlápek s odstávajícíma ušima příčinlivě řeže za školačku převlečené děvče, kterému by neuškodilo shodit pár kilo. Podepřu si bradu dlaní a dívám se, když nic, je to aspoň veselé.

„Ty se tu nudíš,“ obviní mě Dan. Přitančil v doprovodu dvou dalších jinochů a z jejich chování je evidentní, že své veselí čímsi přikrmili.

„Chceš lajnu?“

„Jo.“

„Přímo z Kolumbie.“

„Spíš přímo z něčího konečníku,“ zavrčím a pánové se pubertálně rozesmějí. Lajnu potom udělají poctivou a vzhledem k tomu, že je to pro mě jediná cesta, jak se dostat alespoň trochu do nálady, nepohrdnu jí.

Noc utěšeně ubíhá, spankery vystřídala jakási alternativní grindová kapela, která duní sklepením natolik vehementně, že není slyšet vlastního slova, a Dan se vydal hledat Raisu.

Roman se neobjevil, žádné velké číslo s podříznutím bezdomovce se také nekonalo, a tak docela spokojeně sedím a pozoruju zpěváka, který se mikrofonom mlátí do čela. Nemusí pršet, hlavně když kape. Kape... Zpěvák s oholenou hlavou odkládá mikrofon na stojan a vytahuje břitvu. Polknu. Ostří blýskne, jak se míhá kolem mužova čela, a pak se to stane. Snad to měla být jen decentní čistá rána, ale nevyšlo to a z protnuté žíly prýští krev. Dost krve, hodně krve. Cítím, jak mi dásně trnou, a vím, že musím ven na vzduch, a to rychle. Schody беру po dvou, špičáky se mi derou z úst, lidé zavazejí, dohadují se, jestli volat

záchranku, a k dovršení všeho se ven dere i zpěvák se zakrváceným ručníkem přiloženým k hlavě. Krev čpí. Zaúpím a rozběhnu se pryč. Pryč od lidí. Na nebi svítí měsíc bledou září hliníkových desetníků a já se ženu dolů tichou noční ulicí. Hlavně nikoho nepotkat. Pach krve byl příliš vemlouvavý.

Domů dorazím zpocená po dlouhém běhu a krátkém intermezzu s anglickými pijáky. Ne, že bych měla o oceláře nějaký eminentní zájem, ale krevnatí vypadali dost. No co, zase neúnosně smrděli pivem.

Otevírám lednici a беру si jednu z Kayových svačinek. Chutná odporně, ale je to krev. Teprve pak nakouknu do ložnice. Můj podnájemník ještě není doma. Kupodivu. Strhám ze sebe oblečení, padnu na postel a pro osvěžení si trochou krve pocákám i obličej. Odpočívám a v duchu si sumíruju, co řeknu Timotejovi. Že si tu někdo otevírá upíří školku? Možná. Zaslechnu výtah a pak klíč v zámku. Není divu, úsvit je skoro tady.

„Jakej byl lov?“

Kay ve vyšíváné košili se zastaví ve dveřích a znechuceně se ušklíbne.

„Za prvé, nebyl to lov, a to je na tom to smutné. Za druhé, úroveň gay barů tady je ubohá.“

„Proti Berlínu?“ popíchnu ho.

„Proti Berlínu, proti Barceloně, proti L. A. Viděl jsem hodně špíny, liebchen.“

Přiklekně ke mně na postel a jemně mi slízne krev z obočí.

„Vypadáš divoce,“ podotkne a já vím, že se ptá.

„Nezažila jsem nic divokého. Standardní S/M mejdan s najatými účinkujícími, trocha propichování, nějaký to plác plác...“

„Takže nic?“

„Nic, až na jednu, co zkolabovala na schodech. Dávám jí tak týden dva, podle toho, jak to Tvůrce vezme zostra.“

Upír se na mě vážně podívá, odkopne boty a přilehne si ke mně.

„To není dobrý. Viděl jsem spoustu takřka nenačatých děcek, něco použitých děcek a hodně už nepoužitelných děcek. Taký jsem viděl jednoho dobře udržovaného mládence.“

Tón jeho hlasu mě přinutí zvednout hlavu.

„Byl ve stejném stavu jako ta tvoje holka.“

„A do prdele.“

„Takhle je to správně česky?“

Promnu si oči. „Jo. Romana jsi náhodou nenašel?“

Potřese hlavou. „Ne, ale ten mládenec byl na číhané.“

„Hm, nejspíš už je omrzely děvky a bezdomovci, chtějí něco zábavnějšího. Nějaký návrh?“

Zasmušile se vyhrabu do sedu a opřu se o zeď. Venku začíná pršet, čeká mě rozhovor s Timotejem a nejsme ani o krok dál.

Kay si stahuje košili přes hlavu. „Jeden mám. Pojd'me jedno to upírské embryo pěkně se vši parádou popravit. Tvůrce se možná ozve.“

„Hm.“ Je to návrh, který se od něj dal čekat, ale sama nemám lepší. S Danem je to na dlouhé lokte a někdo se zatím činí. Činí se a já ani netuším proč.

„Dobře,“ zabroukám, „ale musí o tom vědět Timo.“

„To musí,“ Kay je vážný a mě napadá, že doma dostal přísné instrukce, jak se chovat. Gothel je příkladná matka.

* * *

„Rozkopu hroby jejich matek.“

Timotej se v emotivním rozpoložení uchyluje k staromódním kletbám a tohle je jedna z nich.

„Až přijdu na to, kdo to je, upálím ho na slunci, kus po kuse.“

Kay mlčí a sedí na židli rovně jako školačka, já típnu cigaretu a vstanu.

„Jestli se k tobě dostane živý. Nebo živá.“

Starý upír se ke mně obrátí a hledí mi do tváře nevidoucíma očima.

„Jak to myslíš?“ zeptá se potom s námahou.

„Tak, jak to říkám. Tvůrce by musel být blázen, aby se nechal chytit živý.“

„Je to blázen,“ odsekne Timotej, ale zní to spíš unaveně než vztekle. „Kdo jiný by teď zval ke stolu další, když sotva stačí pro nás.“

„Taky pravda.“

„Tino,“ pokračuje Timotej, „ty sice ráda piješ ze živého, ale dobře víš, jak je složité někoho sehnat. Navíc jíš i jinak, nejsi na

krv odkázaná, zatímco my... Ani ostatní zdroje nejsou nevyčerpatelné.“

Pokrčím rameny. Vím moc dobře, jak špatně a draho se shání krev z nemocnic i od dárců. A už teď je jí potřeba dost.

„Co chcete dělat?“

Podívám se na Kaye, ale ten se k ničemu nemá, a tak přednesu jeho plán já.

„Chceme jednoho z adeptů chytit a s velkou parádou popravit. Tady, nebo u Gaspara v Lahovicích, ale oficiálně.“

Timotej si promne bradu. „Čekáte, že se Tvůrce odkopá?“

„Může se odkopat. Každopádně pak bude o jeden hladový krk míň.“

„Kdo to udělá?“

„Kay, ne?“ odpovím trochu překvapeně.

Můj zabijácký podnájemník kývne. Proto sem přece přijel.

„Ne, pomůže ti. Zabiješ ho ty.“

Nezdá se mi to. „Proč já?“

„Jsi Dítě dne, slunce ti pomůže.“

Polknu. Upalovat někoho, to není má představa zábavy.

„Podívej, Timoteji...“

Prudce se ke mně obrátí. „Podívej, kotě,“ vidím, že se nutí do klidu, „neříkej, že sis nevšimla, co se teď děje. Roza oťukává situaci, Nikolas a Božidara se chovají jako šílení, mladí nevědí, čím jsou, komunitou se šíří neklid. Chci tu popravu využít i k, ehm, uklidnění situace.“

„Jistě, a k upevnění pozic. To chápu, Timo, ale proč to nemůže udělat Kay?“

„Kay tu nebude napořád. Ty mě nechceš zradit, Tino, a zůstaneš.“

Padnu do křesla. Timotejova představa, že se stanu jeho popravčí, jeho čepelí a hrozbou, mě zaskočila.

„Timo,“ hledám očima jeho pohled, abych ho mohla odmítnout, „Timo, já...“ Zahledím se na něj a pak konečně zvednu zadek, kterým jsem si podle všeho celou dobu seděla na vedení. V očích starého upíra není rozkaz, jen prosba, prosba a zármutek.

Kousnu se do rtu, až se mi v ústech rozlije známá chuť krve. „Já to udělám. Nemám z toho radost, ale...“

Timotej je u mě tak rychle, jak to umějí jen upíři, a ještě jen někteří.

„Nikdo z toho nemá radost, dítě.“ Tiskne mi ruku na zátylek, ale tentokrát necítím známé mrazení. Znovu hledám jeho oči, ale uhne pohledem.

XII.

Bloumám s Kayem Starým městem. Tma nezastavila život v jeho ulicích, ze sklepů duní muzika a na známých místech se na mě diskrétně šklebí dealeri. Kay je přehlíží.

„Timotejovi se to vymyká z rukou,“ řekne nespokojeně.

„Je to tady jiný než u vás, volnější?“ usadím ho.

„Vůbec to není jiné, Tino. Potřebujete...“

„Jiného vůdce smečky, tos chtěl říct?“

Zastaví se. „Ne, to ne. Chtěl jsem říct, že potřebujete víc těch, kteří udržují pořádek.“

„Myslíš někoho, jako jsi ty?“

Zatváří se skoro uraženě. „Ty to nebereš vážně.“

„Beru,“ přiznám, „ale nedovedu si představit Timoteje s partou zabijáků za zadkem.“

„Nehledá partu zabijáků,“ upozorní mě Kay zlomyslně, „myslí, že vystačí s tebou. Dej si pozor, liebchen, nebude to hezká práce a navíc, může se stát, že budeš muset nejen popravovat neposlušné, ale taky chránit šéfa.“

„Není to můj šéf,“ zavrčím.

Kay mlčí.

„Hele, kdo tě sem vlastně doopravdy pozval?“ napadne mě.

„Nikolas. Tedy, on se ozval mé matce, poslala mě sem ona.“

„A důvod? Řekla ti důvod?“

Kay mě obejmě kolem ramen a manévruje směrem ke Karlovu mostu. Uvelebíme se na jedné ze soch, nad tmavou, pomalu tekoucí vodou.

„Řekla, že nechce, aby tady došlo k nepokojům.“

„Opatrná.“

„To jistě. Muselo jí být jasné, že je něco v nepořádku, když si popravčího žádá Nikolas, a ne Timo.“

Ztuhnu. „Počkej, myslíš, že Nikolas tě chtěl použít jako zbraň proti Timotejovi? Měls Tima zabít? Měl?“ Hlas mi skřípe.

„Nic takového nikdo neřekl.“

„Ale Gothel to napadlo.“

Kay scvrnkne do vody holubí lejno. „Gothel tohle napadne vždycky.“

„A co teda budeš dělat?“

Sedíme těsně vedle sebe, pod námi proplovává loď naplněná výskajícími turisty. Připomíná plující orchestrion.

„Tak co?“

„Co? Budu dělat to, co řekne Timotej, potažmo ty.“ „Aha,“ tvářím se lhostejně, ale ze srdce mi spadl kámen. Dokážu odhadnout soupeře a Kay by mohl být zatraceně nepříjemný, „to ti nakázala Gothel?“

„Samozřejmě,“ odpoví vážně. Chci se začít smát, ale pak smích spolкну. Gothel má možná mnohem víc rozumu, než jsem si myslela.

* * *

Je slabě po poledni, když se mi pod polštářem rozezní telefon. Beru ho s pocitem, že se na mě valí další nepříjemnost. Mužský hlas ševlí do mého ucha a nepříjemnost dostává tvar.

„Karin, ty ses urazila?“

Do řiti, ten si umí vybrat chvíli. „Ale ne,“ zívnu, „proč?“

„Hledal jsem tě v tom klubu ještě hodinu, ale nikde jsi nebyla.“

„Nebyla,“ vzpomenu si na mučivý pocit žízně, „upřímně řečeno, nebavilo mě to.“

„Moc ostrý?“ ptá se opatrně Dan.

„Moc nudný, ostrýho tam nebylo nic.“ Nebylo, a taky nebude, pomyslím si. Ty, které jsem viděla při práci, jen tak nepřetrumfheš.

Ve sluchátku bublá smích, který bych neváhala nazvat oplzlým.

„Mám dodat něco zábavnějšího?“

„Pokud máš něco takovýho na skladě...“ snažím se, aby to znělo koketně, ale ze všeho nejvíc je v mém hlase slyšet spánek.

„Já tě vzbudil?“ dovtípí se Dan konečně.

„Jo.“

„Ty máš ale život.“

„To se ti jen zdá. Tak co bude s tou zábavou?“ povzbudím mladíka.

„Mám něco speciálního, ale nechci to řešit po telefonu. Co zajít do Cafe Rococo, hm?“

„Kdy?“ Dostala jsem se trochu do formy, a dokonce i zívání už jsem dokázala posunout z polohy *mrtvá* do polohy *laškující*.

„Dneska?“

„Klidně, ale až večer. Chci ještě spát.“

„To chápu, zlato. Jen tak pro zajímavost, nechceš do postele společnost?“

Nadzvednu se na lokti a mrknu na Kaye, klimbajícího pod dekou.

„Mám tu společnost,“ ušklíbnu se na přístroj.

„Jo tak,“ zklamání je zřejmé, „neříkalas, že máš přítele.“

„Je to spíš kolega,“ odtuším a pak, protože Kay jeví známky neživota, rázně končím rozhovor.

„Takže v devět.“

„V devět. A líbám tě.“

„Ale jo.“

Zahodím telefon a chvíli se labužnický obírám představou mučení dotyčného playboye. Někde tu mám sadu skalpelů, musím se po nich příležitostně podívat. Kay se převalí a prstem se dotkne koutku mých úst.

„Copak ty nikdy nespíš?“

„Jasně že jo.“

„Je den.“

Bud' se ještě neprobudil, nebo to nemá v hlavě v pořádku.

„Mně den nevadí.“

„Jistě, ale když nespíš ani ve dne, ani v noci...“

Přetáhnu mu přes hlavu přikrývku. „Tak chrápej a nežvaň.“

Převalím se přes něj, aby nemohl vstát, a tisknu mu peřinu na obličej. Kroutí se pod ní a dušeně se směje. Konečně se mu podaří strhnout si látku z hlavy.

„Takže ty máš večer rande a na mě čeká další pobyt v gay barech?“

„Hm...“ Odhodí přikrývku docela. Zamyšleně si ho prohlížím. Upír v mé posteli. Po těch letech zas upír. Pokusím si vzpomenout na posledního z našinců, se kterým jsem sdílela lůžko, a poctivě se brodím časem zpátky. Einar, asi Einar, tam nahoře na severu, kde je všude daleko a lidé si nevidí do talířů, byť z nich člověk jí krvavou polívku. Nakonec ho stejně zabili, nebylo v tom nic osobního, jen jakýsi spor mezi rodinami v tom kraji a obvinění z upírství přišlo vhod. Usekli mu hlavu před

mýma očima, ostatně, bylo to tak pro něj lepší. Svítalo. Mně neusekli nic, právě proto, že svítalo. Nikdo neuvěří, že upírka odolá slunci, a tak mě měli za obyčejnou děvku. Zbičovali mě a pak, pak když se ten, kdo mě měl hlídat, chtěl trochu potěšit, utrhla jsem mu hlavu. Nebylo to dvakrát estetické, ale byl pak zticha, já se najedla a líp se mi cestovalo. Ano, slunce mi nevadí, ale rány zacelené přes noc bych nevysvětlila. Takže Einar, povzdychnu si. Co asi useknou Kayovi?

Váhám jen chvíli. Konečně, nikdo z nás neví dne ani hodiny a je tedy třeba využít času, kdy nám nechybí žádný úd.

Je skoro osm, když se konečně přinutím vstát z postele. Šumící sprcha vyláká z lože dokonce i Kaye, který si sedne v koupelně na koš na prádlo a tiše mě pozoruje.

„Jsi dítě,“ řekne.

„Jistě, už skoro pět set let.“

„To není žádné stáří. Však víš, jak to myslím.“

„Nojo,“ kývnu, aby mi podal ručník. „Ty, Kayi, pokus se dneska najít toho svého čekatele. Já nejspíš Raisu schrastit můžu, ale...“

„Myslíš, že je lepší nechat zemřít chlapa, že?“

„Myslím,“ řeknu vážně, „víš, tady na to nejsou moc zvyklí. Bude to trochu šok.“

„Tenhle šok Čechy potřebují, věř mi.“

Což o to, věřím, věřím, ale stejně jako ostatní se nerada loučím s desetiletími relativního klidu.

„Seženeš ho?“ ujistím se ještě.

„Samozřejmě. A ty? Budeš se vlně usmívat na další oběť?“

„Přesně tak. Jestli je to tak, jak si myslím, pozve mě na ten zakusovací večírek. Je na čase to skončit.“

Kay vstane. „Je. Ale počítej s tím, že až to budeme končit, nebude to pěkné. Nezabráníš zabíjení, Tino, nezabráníš starým dobrým dekapitacím a tesařské práci s kůly, víš to?“

Zastavím vodu a vylezu z vany.

„Kupodivu vím, Kayi. Nejsem zas tak přecitlivělá.“

Házím do kabely mobil, klíče a papírové kapesníky, když mě něco napadne. Možná bych neměla jít na to rande sama. Vedle se obléká Kay, ale na něj nemyslím. Potřebuju člověka, někoho, kdo

potvrdí mou lidskou identitu. Dan, Raisa i jejich kamarádi jsou ve styku s Tvůrcem a ten je může přede mnou varovat. Může, pokud si spojí jejich barové úlety se mnou. Mohou o mně vyprávět a bude líp, když budu mít rekvizity, které nikdo nezná. Darka. Složitě hledám v tašce telefon, netrpělivě hledám číslo a volám.

„To jsi ty, Tino?“ Vzal to skoro hned a hlas má dychtivý. Vztah nastolený krví je divná závislost.

„Jistě. Zvu tě na rande.“

„Cože,“ zajíká se.

„Jo, na rande. Za půl hodiny na Můstku.“

„Budu se snažit.“ Vím, že v duchu počítá, jak rychle je schopen dostat se na místo určení.

„Musíš se víc než jen snažit, potřebuju garde. Omluvenky nepřijímám.“

„Letím, madam.“

„Leť.“

Sevřu stříbrné tělo telefonu v dlani a na chvíli na něm ulpím nevidoucím pohledem. Jen leť, chlapče.

Čekám, ztracená v hloučcích hlučících italských děcek, už pět minut, když dorazí.

„Omlouvám se,“ skloní se starosvětsky k mojí ruce. Nechám si ji políbit.

„Neomlouvej se a poslouchej. Mám práci a potřebuju, abys mi pomohl. Kdyby něco, jmenuju se Karin, studuju jazyky a ty u mě teď pár dní bydlíš, je to jasné?“

Je zklamaný, ale snaží se to nedat znát. Jistě, myslel, že budu mít žízeň. Přejedu pohledem tepající žílu na jeho krku. Snad později.

„Je. Mám říkat ještě něco?“

Táhnu ho vzhůru po Václaváku. „Cokoli. Je to zlatá mládež, která si potrpí na S/M, snaž se tvářit cool, víc nic. Ostatně, možná máte i nějaké společné záliby.“

Bezděčně se dotkne krku a olízne si rty.

„Mám mluvit o tomhle?“

„V žádném případě, zlato.“

„Jak poroučíš.“

Nadzvednu koutek. „Pokud máš náladu, klidně v tom šaškování pokračuj. Mohlo by je to motivovat.“

Úslužně se ukloní a pak mi galantně přidrží dveře. Na lesklé plochy tridentských stolků padá vlezlá muzika jako mastný déšť. Zamířím k Danovi, který zabral sedačku v rohu. Blazeované se usmívá a já se přistihnu, že se na *kayovský* konec téhle záležitosti docela těším.

„Zdar,“ zvednu ruku k pozdravu a Darek uměřeně kývne. Znovu si ho prohlédnu. Má oprané džíny, tmavou košili, co mu zřejmě zbyla z lepších časů, a boty, které svědčí o tom, že i dnes ještě nějaké peníze vydělá. Celkem vzato vypadá přiměřeně protřele na to, aby mohl být milencem zvrhlé studentky, a o to mi jde.

„To je můj přítel,“ představím ho nedbale.

Dan se přizvedne na sedačce, rezidua dobrého vychování se v něm ozvala.

„Darek,“ můj novinář se uvolněně složí do křesla.

„Dáte si něco k pití?“

„Já si dám,“ hlásím se, „caipirinha, Darku, dojdeš pro to?“

Odstartuje k baru a Dan si okamžitě přisedne.

„Mám pro tebe něco speciálního, ale,“ tajemně si odkašle, „opravdu jen pro tebe.“

Znuděně přivřu oči. „Tak speciálního jako plác plác na kalhotky s medvídkem?“

To se ho evidentně dotkne. „Uznávám, byla to slabota. Chápej, to jsem neorganizoval já, a tak to bylo, hm, trochu konvenční.“

Darek se vrací se sklenicemi, usrknu a zapálím si cigaretu.

„Co Raisa?“

Chlapec ztuhne. Uvážlivě vydechnu kouř a čekám.

„Má nějakou chřipku, nebo co.“

Jistě, chřipku. Takřka zle si představuju, jak na rozmazlená děcka působí první příznaky umírání. Stát se upírem bolí, a i když od mé zkušenosti uplynula staletí, pořád si pamatuju ten děs. Jenže já nezemřela.

„Aha,“ usměju se, „zřejmě to na ni lezlo už v té Peci.“

„Asi.“ Dan nevypadá, že by se toužil bavit o Raisině zdraví. Nedivím se mu. Apatie, střídaná záchvaty děsu, není zřejmě to, co si představovali.

„A co my?“ nadhodím a Dan ožije.

„Co sejít se o víkendu?“

Krčím rameny. „Zatím nic nemám.“

Darek si decentně lízne whisky. „Mám ti dělat doprovod, drahá?“

„Spíš ne.“ Usmívám se na něj tak, jak už se hadi na králíky usmívají. „Uvidím.“

Dan těká očima z jednoho na druhého a zřejmě se snaží odhadnout náš vztah.

„Další,“ kývám vypitou sklenicí a Darek poslušně vstává.

„Tvůj subík?“ Dan se snaží tvářit vědoucně, ale dětská dychtivost přesto vyráží na povrch.

„Něco na ten způsob. Nestojím o subíky, ráda, hm, krotím.“

Jazykem si olízne rty. Ne smyslně, spíš vyjeveně. Dostanu vztek na toho, kdo začal tuhle hru. Vlastní hru, kde jedni i druzí jsou jen jatečným masem.

„Chceš ho s sebou?“

Uvažuji. Darek je člověk, a i když to tak občas nevypadá, zřejmě má dost zdravého rozumu, aby dokázal přežít i v tlačnici. Mohl by se hodit.

„Jak jsem řekla, uvidím.“

„Je to trochu...“

„Nezákonné?“ nadhodím.

„No,“ zdá se, že sám Dan je udiven tím, co vlastně dělá. Jen maso, jak jsem říkala. Tohle na upírství nesnáším. Ten pocit, že naše přežití stojí nad vším. Možná to nejsou hodná děcka, ale pořád jen děcka.

Darek se vrací s další dávkou alkoholu a Dan mává. Míří k nám anemická dívka, od pohledu další z adeptek na čísi večeři. Pod paží demonstrativně nese Problém zla od Guaity. Není jí víc než osmnáct a je to zatraceně poznat.

„Anna, Karina, Darek,“ představuje nás Dan a děvče se tváří nepřátelsky. Nevypadám dost intelektuálně, odhaduju. To na Darka vrhá pohledy mnohem vřelejší. Taky dobře.

„Áňa je z Varů,“ informuje nás Dan a dívka se škaredí.

Výborně, takže ještě z malého města. Rozhodnu se dát jí šanci zachránit si krk a začnu zostra.

„Jsi taky na holky?“ zeptám se jí s milým úsměvem.

„Mimochodem, Guaita je můj oblíbenec, na to, kolik opiátů do sebe cpal, mu to docela myslelo.“

Jo, holka, myslelo, a to můžu potvrdit z vlastní zkušenosti. Ach, divoké doby.

Děvče si poposedne. „Ne, spíš ne,“ odpoví neochotně a mně je jasné, že má pocit, že porušila pravidla. Tady jsme přece všichni maximálně zvrhlí.

„O hodně přicházíš,“ šiju do ní dál. „Ten, kdo si to nerozdal s někým vlastního pohlaví, neví o sexu vůbec nic,“ předu. Dan mě sleduje nadšeně, Darek rezervovaně. Už ví své.

Áňa vyskočí. „Jdu si pro něco k pití,“ k baru takřka běží, aby jí někdo nepřekazil únik svou galantností.

„Ty jsi fakt číslo,“ Dan se skoro zajíká nadšením, „ale nevyplaš ji.“

Upřímně řečeno, míním ji vyplašit skoro k smrti, takže jeho prosbu nevyslyším. Áňa se vrací se sklenicí matonky a značně neochotně.

Zvednu ze stolu její knihu. „Četlas Hada Genese? Ne tak filozofické, ale inspirující.“ Mrknu na ni.

„Četla,“ zahučí. „V čem tě to inspirovalo?“

„Hm, přiznání čarodějů, mučení... Středověk měl své rozkoše.“

Měl, Gaspar by mohl vyprávět, a Timotej, Roza... Copak by tenkrát asi udělali s takovýmhle děvčetem? Umrknu pití a ostře se zadívám. Asi nic moc, je už skoro příliš stará. Osmnáct... Vzpomenu si na osmnáctileté s porody strhanými bedry, uvláčené.

„Nebo tě zajímají jen písmenka?“

To děvčeti dodá. Vymrští se, ze stolu shrábne knihu a utíká ke dveřím. Brečí.

„Jdi za ní,“ syčím na Darka a ten hned chápavě vstává.

„Utěší ji,“ mrkám pak na překvapeného playboye.

„Jsi fakt drsná,“ říká obdivně. Prohrábnu si vlasy.

„Houby. Ta malá je přecitlivělá, podnikat s ní cokoli znamená koledovat si o malér. Vytrotlí.“

„Myslíš?“

„O tom žádná.“

Dan vypadá zamyšleně. Idiot, právě takový, jakého našinec potřebuje, náhončí. Ohrnu rty. Darek se vrací a sám.

„Tak jak dopadla utěšovací mise?“

„Šla domů, to se dalo čekat. Je to, ehm, na tenhle druh zábavy trochu moc upjatá dívka.“

Usměju se. „Takový mám ráda.“

„Toho si všimla, Karino, a značně ji to...“

„Vzrušilo?“ ušklíbnu se. Dan zcela očividně propadá obdivu.

„Vyděsilo. Dokážeš být hodně přesvědčivá, drahá.“ Darkovy prsty zabloudí k mému zápěstí. Touží. Touží po ostrých zubech a snadném bezvědomí. Nechám ho toužit. Nejdřív práce.

Dan zklamaně pocucává své barevné pití. Zdá se, že je mu jasné, že se dnes v mém loži nechytne.

„Nedáte si...“ naznačí, že je ochoten podělit se s bližními o trochu bílého prášku.

„Proč ne?“

Kreditkou rovná lajnu, nervózně olizuje rty, touha září i v Darkových očích. Na to nás potřebují, potom co už žádná droga nezabírá nebo znudí. Zatrnou mi dásně a vstanu.

„Už jdeš?“ Dan je takřka ukřivděný.

„Jo, mám tady s kolegou ještě nějaké řízení,“ okázale si olíznu rty. „My se uvidíme v sobotu, nebo ne?“

Horlivě přikývne, cítím, vím, že tentokrát to nebude nevinné představení, tentokrát chce předvést velké číslo, už proto, aby zaujal. Věnuju mu ještě jeden hladový úsměv a kývnu na svůj doprovod. „Zvedni ocas, zlato, máme toho ještě hodně.“

Jdem k tobě,“ oznámím Darkovi, když vypadneme z Tridentu.

„Ke mně? Víš, já...“

„Jestli chceš říct, že nemáš uklizeno, tak šetři dechem. Tyhle věci mě nezajímají.“

Přikývne a nabídne mi rámě.

„Bydlím na sedmičce, takže tramvaj, taxi nebo procházka po Letenských sadech?“

„Pěšky,“ zavelím a už se proplétám skrz pestrobarevně postrojený dav na Václaváku. Na protější straně už se k šichtě řadí tmavovlasé ženy s unavenýma očima. Možná že zase některá chybí.

Vltavu mám ráda, voda mě uklidňuje. Vltava, řeka, kterou znám už dávno.

„Zavoláš jí,“ zahučím nezřetelně a dál se dívám do vln.

„Cože?“
 „Zavoláš tý Áně a pozveš ji na rande.“
 „Nepůjde, jsem pro ni starej.“
 „Chm,“ odfrknu, „pro mě zas mladej a taky sem šla. Potřebuju, aby ses jí pořádně vyptal. Jsi novinář, ne? Umíš se ptát.“
 Darek vypadá rozpačitě. „To jo, ale...“
 „Půjde. Bere na tebe.“
 „Nepovídej.“
 Zvednu hlavu. „Bere. Je to ten typ. Příliš chytrá na kluky svého věku, minimálně si to myslí. Nemusíš s ní spát, když nechceš.“
 Olízne si rty a já se ušklíbnu.
 „Opravdu nechci,“ ohradí se. „Chci...“
 „Chceš, aby tě kousla.“
 Chvilí mlčí. „Ty, Tino, stane se ze mě někdy, eh, stane se se mnou něco?“
 „Blázníš?“ setřu ho. „Jen z tebe piju, žádnou krev ti nevracím. Nic proti tobě, zlato, ale už tak je nás moc a všichni musíme jíst, chápeš?“
 Vypadá, že chápe až moc dobře.
 Stisknu mu loket. „Navíc, já nejsem mrtvá, ale ostatní jsou. Není na tom nic pěkného,“ vybavím si dávicí Raisu, „vůbec nic.“
 Byt pod střechou starého činžáku ukazuje, že si můj poskytovatel krve dal venku přece jen něco stranou. Starý nábytek, právě tak starožitný, aby nepůsobil depresivně, anatolské koberce, plazmová obrazovka a binec.
 „Můžu mít dotaz?“ Otvírám víno. Nadzvednu koutek, proč ne, to jde na krev.
 „Jistě.“
 „Proč jsi chtěla jít ke mně? Je, máš, no, víš, jak to myslím.“
 Potrhli, žárliví chlapi.
 „Mému kolegovi to vadí,“ odpovím po pravdě.
 „Je to tvůj milenec? Promiň, že se ptám.“
 „Je to upír, kotě. A z tebe teče krev, když piju, spousta krve, která voní. Mohlo by se stát, že by neudržel žízeň na uzdě. Kdybychom se z tebe napili oba, byl by to konec. Tvůj, přirozeně.“
 Namáhavě polkne, pak znovu.

„Chápu,“ řekne tiše.

„Neboj,“ utěším ho, „nechci, abys přišel o krk ty, dokonce ani aby přišla o krk ta anemická děvenka, co neví nic o Guaitovi. V zásadě nemám ráda zabíjení.“ Většinou, dodám v duchu.

Zdá se, že mi Darek uvěřil, protože už lije víno do sklenic. Přetáhnu si tričko přes hlavu.

„Svlíkní se a jdeme na to,“ houknu na něj, „mám ještě nějakou práci.“

Krev je sladká. Muž pode mnou chroptí a zdá se, že všechny ty věci, patřící k lidskému sexu, vykonává pouze z povinnosti. Nastavuje krk, znova, a já, i když vím, že nesmím ztratit kontrolu, zasyčím a piju. Časy jsou zlé, a to, co mám v žaludku, mi nikdo nevezme.

„Jak dlouho se ti to hojí?“ ptám se, když se vrátím ze sprchy. Smýt krev chvíli trvá, růžová voda ještě ani nestačila zmizet v odtoku.

„Co?“ Darek stěží udrží oči otevřené. Vzala jsem si moc.

„Jak dlouho se ti to hojí, se ptám.“

Rány po upířím kousnutí nejsou velké, ale hluboké.

„Víc než tejden.“

Kleknu si k němu a pozorně si je prohlížím. „Dej si na to kyslíčník a hodně jez. Maso a tak.“

Vyčerpaně se usměje. „Mluvíš jako sestra z transfúzní stanice. Já tě přece...“

„Mlč,“ zarazím ho. „Nikdy, opakuju, nikdy nemluv s upířem, který z tebe pije, o lásce. Dokážu způsobit, abys kvůli mně umřel, bratříčku, abys za mnou běhal jako pes, ale láska to není.“

Ztěžka se hrabe na nohy. „Je.“

Tohle mi ještě chybělo.

„Když myslíš.“ Řekla jsem mu, co jsem musela, ale najednou se mi už nechce znova ušlapávat naději. Vidím, že je mu bídne, a navíc, co vlastně doopravdy je láska? Mávnu rukou.

„Tak jo, je to láska. Stejně musím jít.“

„Zavolám jí.“

„Nejdřív se zahoj. A jen se ptej, jazyk za zuby, jasný?“

Přikývne, pokud mu to zhmožděný krk dovolí.

„Není to, co děláš, nebezpečný?“ zeptá se, když už jsem skoro mezi dveřmi.

Obrátím se k němu. „Přežila jsem hodně válek, zlato, hodně. Život je obecně docela nebezpečný, a dokonce ani neživot není bez rizik.“

„Tino,“ vzdychne, ale to už jsem zabouchla dveře. Cítím se silná a lehká, a navíc, i když to není zrovna pěkné, víc zájmu už nejsem Darkovi ochotna věnovat. K Timotejovi to odsud není daleko a možná že mě tam čeká překvapení.

XIII.

Čeká, lépe řečeno, čekalo by, kdybych tam předem nevolala. Takhle jdu najisto. Z opatrnosti (lepší název pro paranoi u neznám) jsem vystoupila z taxíku o blok dřív. Ulice je tichá a potměšlá, tak jak se sluší na vilovou čtvrť. Brána se otevře sama, ani se neobtěžuju úvahami, jestli to zařídila kamera, nebo jestli mě Timo cítí na dálku.

Projdu halou, a když nikoho nevidím, zamířím známou cestou do sklepa. Dům je tichý, aby taky ne.

Hlavní hrdina večera mluvit nemůže, v tom mu brání tvrdý gumový míč roubíku. Je mokrá od slin a zvratků. Nakrčím nos a Timo s Kayem se ke mně obrátí.

„No konečně.“

Jen pokývám hlavou.

„Chceš si ho prohlédnout?“

Nemusejí říkat dvakrát, už jsem u zajatce a špachtlí mu odhrnuje rty. Přeměna už je skoro u konce, brzo zemře, jenže pokud bude smrt v naší režii, už se neprobudí tak, jak bylo v plánu. Zasáhne mě lehký pocit hnusu. Ještě to není našinec, ale už to není člověk.

„Kdy bude poprava?“ zeptám se lehce.

„K ránu. Do té doby máte čas, děti.“

Timotej se za poslední dobu hodně změnil a já skoro truchlím za tím milým chlápkem v džínách. Teď je to patriarcha, skoro jako by se zhlédl v Gothelových praktikách.

Kay se skloní ke sténajícímu zajatci a Timotej na něj ukáže prstem: „Potřebujeme vědět, kdo je jeho Tvůrce. Dostaňte to z něj.“ Pak zamíří ke schodům. Chvilí váhám, ale potom se k němu přidružím. Zvedne obočí.

„Jen na moment, Timo. Potřebuju s tebou mluvit o samotě.“

Kay vyndává spoutanému roubík a sklepem se rozléhá nářek. To snad ne, pomyslím si znechuceně. Křik je to poslední, na co mám dnes v noci náladu.

„Co je, Tino?“ Timotej mluví napjatě, jako by na mě neměl čas. „Nic. Chtěla jsem tě jen poprosit, abys nezapomněl na toho chlápka, co bezvadně tetuje holky, Timoteji. Budu ti chránit prdel“

do posledního dechu, pokud zůstaneš tím, čím jsi byl. Jestli si chceš hrát na šéfa, hledej si jiného strašáka. Ne snad, že bych nechtěla, spíš bych prostě nemohla. Chápeš?”

Přihladí si vousy ke koutkům úst. „Chápu. Všechno je jinak, kotě.“

Nemusí nutně bejt, pokud to nedovolíme. Zatím jen někdo pokoušel pár lidí.“

„Ještě je tu Roza.“

Ostře se na něj podívám. „Jak moc vysoko myslíš?“

„Hodně vysoko, hodně, a nevím, kdo jde s ní.“

„Nedovedu si představit, že by s tebou bojovala.“

„Já taky ne,“ spustí se do křesla a odkopne boty. „Nejspíš někoho pošle.“

„Ale tady není nikdo, kdo by...“

„Je,“ přeruší mě, „Kay.“

„Myslíš, že by to udělal?“

„Když mu to poručí Gothel?“

„Matku poslechne, to je fakt.“

Timotej na chvíli otevře ústa a špičáky blýsknou.

„Matku?“

„Tys to nevěděl?“

V místnosti kvílí Iggy Pop cosi o nightclubingu a Timotej si podpírá bradu rukou, pak zvedne hlavu.

„Zdá se, že vím obecně hovno, Tinko. Měl bych se držet své práce, nejsem jako Gothel, a dokonce ani nemám syna.“

Stisknu mu rameno. „Vyřeší se to. Mimochodem, Timoteji, tys někdy slyšel o mém otci?“

„Ne.“

„No dobře.“

Vracím se po schodech ke křiku a pachu krve a vím, že mi Timotej lhal.

Kay systematicky zapichuje stříbrné jehly do kůže svíjejícího se chlapce.

„Už mu to vadí,“ hlásí mi téměř šťastně.

„Aby ne. Proměna končí.“

Přehlédnu sadu Kayových nástrojů ze stříbra, klíšťky, dýky, jehly všech rozměrů a pak nástroje, u kterých jen odhaduju, k čemu slouží.

„To jsou anální kolíky?“ zeptám se pro jistotu.

„Některé,“ usměje se Kay, „některé jsou vaginální. Tobě stříbro nevadí, že?“ ujistí se pak.

„Ani ne,“ brouknu a ocením pot, perlící se mučenému na čele, „ale všechno mi vždycky zčerná a mám po něm vyrážku.“

„Šťastné dítě. Hele, můžeš mi pomoci, když nemusíš mít rukavice, mohla bys...“

Mohla, co by ne... Kay skalpelem nařízne kůži a já do rány sypu stříbrné kuličky. Rty naší oběti černají zaslou krví. Snad si prokousl jazyk. Možná... každopádně už není k pití. Škoda.

„Podívej,“ Kay si přitáhl židli blíž ke stolu, na kterém chlapec leží, „zemřeš stejně, ale pokud odpovíš, nebudeme už si hrát se stříbrem. Tino, mohla bys položit ten kolík?“ okřikne mě, když se příliš dlouho hrabu v jeho věcech. „Řekni nám jméno svého Tvůrce a máš pokoj. Stačí ho pak jen jednou zopakovat.“

„Nevím.“

Tahle odpověď už tu zazněla několikrát, jen je čím dál zoufalejší.

„Nevíš? Tino, tak si ten kolík zas vem.“

„Opravdu nevím,“ hoch s hrůzou odvrací oči od věci v mé ruce, „pilo jich ze mě víc, ale Tvůrce, jak říkali, jsem neviděl.“

„Ty ostatní jo?“ zeptám se lhostejně.

„Ty jo. Ale pak mi zavázali oči, a navíc byla tma a... Pusťte mě, prosím, nic jsem neudělal.“

Nakloním se k němu. „I kdybychom tě pustili, umřeš, a pokud nedostaneš poslední polibek, neprobudíš se. Spousta věcí, které se říkají o upírech, jsou lži. Nejsme tak sexy, jak se říká, a umírání bolí, hodně bolí. Měli ti to vysvětlit, měl ses zeptat.“

Vím, že je to nesmysl. Darek by se nepochybně taky neptal, pokud bych mu nabídla možnost stát se upírem. Nemyslí, je jako narkoman na dojezdu. Za další šlehu dá cokoli, dokonce i za tu poslední.

„Ale...“

„Fňukání nás nezajímá,“ vloží se do hovoru Kay, „kdo byli ti, co z tebe pili? Stačí nám jména.“

„Nevím, já...“

Kay s rozmyslem vybírá silnou stříbrnou jehlu.

„Můžu je popsat,“ kvílí spoutaný, jehož jedinou vinou je touha a hloupost.

„Tak popisuj.“ Začínám se těšit na ráno, ostří stříbrného meče, kolík a paličku česneku. Čekání na smrt bývá dlouhé a únavné.

„Ta první byla hodně mladá, blond, dlouhovlasá, modré oči, prostě kus.“

Kay se na mě tázavě zahledí. Kývnu. Nemám z toho radost. S mladými jsem si sice nikdy moc do oka nepadla, ale Milenu nebudu na smrt posílat ráda. Veselá holka, bezstarostná a není jí víc než šedesát. Kay ji odpraví jako ptáčka, jako bílou myš, pomyslí si, a najednou dostanu žízeň. Mučivou žízeň, kterou nejspíš vyvolala únava a vypětí výslechu.

„Dál,“ stěží vypravím ze suchých rtů. Kay zneklidní.

„Pak taková hnědovláska,“ zajíkne se a na okamžik si myslím, že už je po všem, ale znovu najde dech. Mluví ochotně a není divu. Nezrazuje Tvůrce, jediného, koho opravdu potřebujeme.

„Jaká hnědovláska?“

„Menší, velký prsa. Pustíte mě potom?“

„Mluv. Nepustíme a buď nám vděčnej. Smrt, kterou nabízíme my, je rychlá.“

Takže i Zdena. Kay si užije.

„A další?“

„Další byl chlap. Starší, uhlazenej. Byl tam jen jednou a měl skvělý boty. Vuitonky, víte.“

Přivřu oči a Kay vytáhne jednu z jehel.

„Je to tak lepší?“ zeptá se mile. Mučený vděčně přisvědčí.

„Tak řekni jméno Tvůrce, popiš ho, vyklop, co víš, nebo jich do tebe vrazím dvakrát tolik.“

Chlapec se svíjí jako v nějakém záchvatu, ale nejspíš jen přicházejí předsmrtné křeče.

„No tak, byl to chlap, nebo ženská?“ syčím mu do ucha.

„Nevím, nevím, nevím.“

Popadnu Kaye za rukáv a vedu ho za roh.

„Nejspíš opravdu neví. Zeptám se ho, až... no, prostě po tom.“

Upír přikývne. „Někdo si dal práci, aby nic nevěděl. Co ti třetí?“

„Ti jsou tví. Poznals Nikolase? Ten Tvůrce znát musí. Stačí ho zmáčkout.“

Seshora slyším šum hlasů a je mi jasné, že se noc nachýlila.

„No nic, jdi si připravit vercajk.“

Rozhlédnu se po kruhu tváří. Bezvýrazných, tichých, mrtvých. Jsou tu všichni staří. Vlastně ne, všichni ne, Nikolas chybí. Strnu. Že by už věděl? Předvídal, nebo ho kdosi varoval. Kdosi? Já ne. Obrátím se ke Kayovi, který vážně vybaluje z černého hedvábí lesklou zbraň. Zeptám se ho, zeptám, ale ne teď.

Gaspar přivádí odsouzence. Sám se nabídl, že se toho ujme, a my mu dali důvěru. Každý našinec může zradit, každý, ale Gasparovi věřím. Kdyby chtěl Timoteje zabít, vyzve ho na souboj, nebo se ho možná pokusí zamordovat v posteli, ale nebude intrikovat. On ne.

Zadívám se na zmučeného chlapce, který se svíjí v jeho nikách. Umírá, vlastně je třeba pospíchat, abychom to ještě stihli. Ze stehů, hrdla, tváří i zad mu trčí stříbrné jehly. Kdosi syčivě vydechne. Beton sklepa je pietně vyzdobený černým sukem, jen na zemi je igelit. Praktičtí tradicionalisté, pomyslím si. Aspoň ten špalek je stejný jako za starých časů.

„Nic jsem neudělal,“ nešťastník se pokouší Gasparovi vytrhnout, bezvýsledně, to dá rozum, bojovat s upírem je stejně zbytečné jako snažit se holýma rukama zastavit vlak, „slitujte se.“

„Stejně bys umřel,“ přistoupím k němu, „hůř.“

Nevypadá, že by ho to utěšilo, vysoké kvílení plní místnost, přihlížející, kteří už přivykli pohledu na stříbro, lhostejně pozorují scénu, dokud sám Timotej nedá pokyn.

„Je čas, Kayi.“

Můj podnájemník zlehka naznačí úklonu, dlaněmi skrytými v kožených rukavicích sevře rukojeť meče a Gaspar srazí oběť na kolena. Pokouším se něco cítit, hnus, soucit, zadostiučinění, ale mám žízeň a chce se mi spát.

„Dělej,“ pobídnu Kaye neobřadně a netrpělivě a v tu chvíli meč švihne dolů. Koš tu nemáme, a tak hlava tupě udeří o zem, krev vystříkne a já jen stěží přemůžu chuť přiskočit a pít z otevřené rány. Zdá se, že nejsem sama, Gaspar se odvrátí a Kay si bezmyšlenkovitě olizuje rty, jako dítě, které si myslí, že je nikdo nevidí.

První se z okouzlení probere Timotej. Tleskne. „Pokračuj, synu.“ Jeho hlas vibruje prostorem a Kay poslušně bere do ruky kolík. Žebro suše praskne, jak ostrý hrot proniká do hrudi, a

potom, snad pro to, abychom zachovali tradice, sebere Kay hlavu, nožem rozpácí zuby a do úst vloží palici česneku. Je po všem.

„Nahoře nás čeká občerstvení,“ Timotejův hlas slibuje cokoli jiného než poklidné posezení s přáteli, ale všichni se bez odporu podvolí. Ještě nepřišel čas, odhaduju, a dásně mi trnou.

Pohledy zabodnuté do pohárů s rudou tekutinou, tichý ševel hovorů, neklid, strach. Odkáslu si. „Začíná se nám to komplikovat, že?“

Roza nedůtklivě zvedne hlavu.

„Čekala bych od tebe jiný tón, má milá. Nejsi to ty, kdo měl zabránit nepříjemnostem?“

Usměju se na ni. „Bráním jim, mládeneček přišel o hlavu, mnoho jiných o hlavu ještě přijde. Není to dost?“

Zabila by mě, kdyby mohla, zabila by mě už proto, že já ještě mrtvá nejsem.

Zasyčí a já stisknu rty. Víím, že se nesmím nechat strhnout ke rvačce, na kterou nejsem připravená, ke rvačce, která by příliš brzo obnažila to, co zatím jen pulzuje pod povrchem.

„Co myslíš, že by ti udělal můj otec, kdybys mě napadla, Roza, řekni...“

Otevře doširoka oči a její rty jsou náhle výrazné jako krvavá rána, zasazená ženě, která čekala milence, ne nůž.

„Co by ti udělal?“ opakuju pomalu. Upíři nepláčou, a tak to, co steklo Roze po nose, nejspíš nebyla slza, ale kapka potu. Jenže upíři se ani nepotí.

„Tak dost,“ zasáhne Timotej. „Kristina dělá svou práci, vy ostatní byste taky měli dělat svou. Zatím tu máme pár mrtvol, pár pokousaných... Není nás zas tolik, kteří dokážeme být Tvůrci.“

Náhle mi zaboří prst do hrudi. „Dokázala bys to ty, Tino?“

Kdybych byla méně unavená, možná by mě to urazilo, vyděsilo, zasáhlo, ale teď jen lhostejně pokrčím rameny. „Nezkoušela jsem to. Možná.“

„A ty, Kayi, uvedl jsi do neživota nějaké dítě?“

Kay vypadá lhostejně vždycky a ani teď nehne brvou. „Ne. Na to jsou jiní.“

Timo klouže ledovým pohledem po ostatních. „Vás se neptám,“ řekne pak, „vím, že už jste to někdy udělali. Až zjistím, čí děti to jsou, bude trpět mnohem víc než ten dole, nesrovnatelně víc. Mějte to na paměti.“

Domů jedu Timotejovou dodávkou, brzo bude svítat a Kay se snaží omezit riziko na únosnou míru. K výtahu doběhne už pod pláštěm a do tmavé předsíně se takřka doplíží. Já taky, ne, že bych se bála světla, ale cítím se, jako bych celý den lámala kámen. Strhám ze sebe oblečení a padnu do postele.

„Tys zase pila?“

V Kayově hlase nemají emoce místo, až na výjimky, jak se zdá.

„Co?“

„Cítím z tebe krev. Pilas a šoustalas s tím chlápkem, co minule.“

„Ale...“

„Jen jsem se zeptal.“

„Gothel by se nelíbilo, jak mluvíš.“

„Ne. Nelíbí se jí ani, že s tebou souložím. Myslí si...“

„To, co každá despotická matka. Že ti můžu nasadit do hlavy nežádoucí myšlenky. Bojí se, že se začneš stavět na zadní, synáčku. Je paranoidní. To rodičky bývají, i ty upířský.“

Hořce si vybavím své sny. Pokud já mám nějakého rodiče, není jen paranoidní, nejspíš je i psychopat.

„Jsme kolegové, Kayi, nic víc. Jestli se chceš napít ze živého, tak to udělej a neobtěžuj s tím mě.“

„Udělal jsem to.“

„No vidíš,“ uvelebuj se na polštáři.

„Načal jsem tvou hospodyní, promiň.“

„Cože?“ zařvu a představím si Oksanu, úhledně uloženou ve špajzu.

„Přežila to.“

„Ty čuráku.“

„Omluvil jsem se ti.“

Kaye má bouřlivá reakce zřejmě překvapila, kůže se mu na lících kostech napíná, jak zaťal zuby.

„Chodí ke mně domů léta. Co když bude někde mluvit, co když si někdo všimne, jak má dorasované krk. Potopil mě,“ vylítnu z postele. „Proč jsou všechny pijavky tak zabeďněný.“

„Nepamatuje si to, o to jsem se postaral.“

„Co krk, o ten taky?“

„Snažil jsem se mít ohledy, Tino.“

„Vole.“

„Nemělas přede mnou pít,“ vmete mi a já už vím, proč jsem s upíry nikdy nechtěla nic mít. Komplikují to, komplikují jako všichni chlapi. Ublížení a nesamostatní.

„Sbal si.“

„Tino, museli bychom to vysvětlit Timotejovi.“

„Timotejovi a Gothel, co? Ví tvá matinka, žeš mi zakousnul ukrajinskou uklízečku? Nevrazila by ti za to náhodou ten stříbrnej kolík do prdele?“

„Nezakousnul jsem ji. A vůbec, překvapuje mě, že někdo, kdo bez zábran pije ze svých souložníků, se odváží...“

„Padej, nebo roztáhnu závěsy.“

V mžiku je u okna. „To neuděláš, má milá. To, žeš nezemřela, je jistě výhoda, ale sílu jako upír nemáš, že ne?“

Ušklíbnu se. „Ne. Chceš se se mnou prát?“

„Pokud jde o to zabránit ti pustit sem světlo, tak jistě.“

„Dobře, odstěhuješ se večer.“

„Tino...“

Vyzpěvování telefonu přeruší naši plodnou debatu. Neznámé číslo, ale známý hlas. Timotejův hlas.

„Přijed'. Příbský našel Nikolase u sebe doma, rozstřílenýho jak řešeto. Stříbrný kulky.“

„Je konec?“

„Uplnej.“

Mlčím a pokouším se pochyťat krysí ocasy chaoticky pobíhajících myšlenek. Takže už ne jen lidi. Někdo zešílel. Kayova přítomnost je konečně oprávněná, protože on je ten, kdo loví ve vlastních řadách.

„Přijedu,“ hlesnu do telefonu a pak se obrátím ke Kayovi, který tiše naslouchá.

„Vyspi se a pak nabij ostrejma. Tohle je konečně práce pro tebe.“

XIV.

„Máš nějaké podezření?“ Jediným pozitivem celé věci je, že se přede mnou Timo přestal přetvařovat.

„Mám, ale na jeho základě těžko můžu vydat někoho Kayovi.“

„Roza?“

Zavrtím hlavou.

„Božidara Kaye pozvala,“ namítne Timotej.

„Právě. Upřímně řečeno, nevím, Timo.“

„Co máš teď v plánu?“

„Navštívit ty holky, Milenu a Zdenu, dokud jsou naživu. Pokud jsou naživu. Moc na to nesázím.“

Timotej mě obejmě kolem ramen.

„Věci se mění, zlato. Je mi to líto.“

„I mně. Jakmile budeš moci, jeď k Přibskému. Objevím se tam. Kay přijde v noci.“

„Jak jinak.“

„Jak jinak,“ šeptnu a seberu ze stolu kabelu. Glock je nabitý stříbrem a taky nahradilo stříbrné nářadí, které mě teď pod tunikou tlačí do zad. Udělá se mi vyrážka, napadne mě nesmyslně, když sedám do auta.

Magistrála stojí, ale nedá se říct, že by mě to deprimovalo. Je den, a to nemůže po ulicích pobíhat dokonce ani zdivočelý upír. Milena bydlí kus od Olšanských hřbitovů, snad považuje za slušné držet se v blízkosti hřbitova. Jestli ji její patron navštívil dřív než já, může tam konečně spočinout, pokud se budeme obtěžovat s něčím takovým, jako je pohřeb.

Její číslo nemám a tlačítko domovního telefonu mačkám zbytečně, takže zkusím osvědčený trik s ohmatanými klávesami číselníku a jsem vevnitř. I tady je výtah, upíři se paradoxně stěhují pod střechu, protože zatemněná okna přízemí přitahují příliš velkou pozornost. Už ani nezvoním, nemá to smysl. Zámky jsou pevné, a právě když uvažuji, jestli mám zavolat Konráda, nebo si dojet pro vrtačku, ozve se za mými zády hlas, který bych tu nečekala.

„Otevřu to, slečno Tino.“

„Simeone?!“

Stařec se skloní ke dveřím. „Bude to hned.“

„Co tu děláte?“

„To, co vy. Přilákala mě smrt.“ „Takže si taky myslíte, že je mrtvá?“ Podívá se na mě skoro útrpně. „Jinak bych tu nebyl.“ „A víte taky, kdo to udělal?“

Položí dlaň na zámek a pak stiskne kliku. Otevřou se. Pach smrti je nepříjemný dokonce i pro mne.

Milena musela zemřít nedávno, ale tělo upíra podléhá zkáze rychle. Tiše se díváme na hromádku kostí.

„Tak víte kdo?“ zeptám se Simeona znovu.

Zavrtí hlavou.

„Snad bych mohl vědět, kdybych chtěl. Ale jsou jisté zásady, slečno Tino. Víte vy něco o Romanovi?“

„Snad,“ odpovím a přikleknou ke zbytkům těla. I Milenu někdo zabil zezadu, jeden z nábojů ještě tkví ve zbytcích tkání, několik se jich zarylo do starožitné skříně, přistavené k jednomu z oken. Ze zad trčí dřevěný kolík, který svědčí o tom, že ten, kdo zabíjel, neponechal nic náhodě.

„Udělal to někdo z vás, slečno Tino?“

Simeon se štíhlými rovnými prsty dotýká obnažených kostí.

„Nejspíš, i když to nutně nemusel být našinec. Milena byla mladá, ale...“

„Pro člověka smrtelně nebezpečná, že?“

„Jistě. Ty střely ji nezabily hned, někdo ji musel srazit k zemi a zatlouct ten kůl. To by člověk nedokázal. Upíři mají velkou sílu a jsou si jí vědomi.“

„Můžete se jí zeptat, kdo ji zabil?“

„I o tomhle víte?“

Přisvědčí, spíš očima než pohybem hlavy

„Ne. Ona není jen mrtvá, je, hm, dvakrát mrtvá, jestli víte, co tím chci říct. Vy se jí umíte zeptat?“

Povzdychne si. „Ne, umím ji jen pohřbít. Chcete to tak?“

Odkáshlu si. „Nechcete se domluvit v autě? Mám ještě jednu pojižďku.“

„Opravdový pohřeb pro upíra? Zařídíte to?“ Usměje se na mě mírně ze sedadla spolujezdce. „Jistě.“ „Aspoň to nebude mít z domova daleko. Víte, kam jedeme teď?“

„Na další návštěvu?“

„Přesně tak. Další návštěva, možná další pohřeb. Proč se vlastně angažujete, Simeone?“

„Protože jste zvláštní, Tino, a proto, že máme něco společného. Něco, co s upírstvím nesouvisí.“

„Hm, neříkejte, že se o mě staráte jako o dceru dávného přítele, nebo něco podobného.“

„Nebyl to můj přítel.“

„Tak o dceru dávného nepřítele?“

„Ani to se nedá říct. Čas tyhle kategorie maže, to poznáte sama.“

Vztekle probliknu fabii, která se mi cpe před čumák auta.

„Opravdu? Po pravdě a jasně byste mi to asi říct nechtěl.“

S mírným úsměvem zavrtí hlavou. „Nechtěl a nemohl. Mimochodem, tam dole u Vltavy chybí další člověk.“

„Takže se mám přichystat na velké finále? Roman, další bezdomovec, pokousaná Raisa, dva zavraždění upíři, to je na poklidnou Prahu hodně zábavy najednou.“

Přišlápnu plyn a sport'ák vyrazí z křižovatky možná až příliš dravě.

„Není to dobré,“ opře se Simeon do sedadla, „ale staré sváry někdy nelze umlčet navěky. Berte to jako očistu, Tino. Katarzi.“

„Mazec.“

Zdá se, že se dokonce usmál. „Když tomu tak chcete říkat.“

U Zdeny doma jsem nikdy nebyla, a tak mi její domek v Lysolajích vyrazí dech. Trochu nákladné pro někoho, kdo už léta nepracuje, a dokonce ani nedisponuje haldou cenných starožitností jako my ostatní. Vystoupím z auta a tázavě se obrátím k Simeonovi. Ten povytáhne obočí.

„Jsem jen starý muž, má milá, ne odborník na zabezpečovací systémy.“

„Odborníka mám, ale nechci čekat do noci.“ Stisknu zvonek a nestane se, přesně jak jsem předpokládala, vůbec nic.

„Zkusíte to?“

Dívá se na mě svýma vědoucíma očima, které se nehodí do pohublé tváře starce, a pak se vrata sama otevřou.

Zahrada, skrytá za vysokou zdí, i zařízení domu svědčí o tom samém: někdo tu utopil spoustu peněz. Je tu všechno, co si srdce zhýčkaného nájemníka může přát, ale není tu mrtvola a není tu ani upír. Není tu prostě nikdo kromě hladových králíků vzadu za domem.

„Odešla?“ ptá se Simeon.

„No, možná byla odejita, i když na rvačku to nevypadá.“

Brnknu na mezerník notebooku, který leží na stole.

„Hm, nevypnula to.“

Procházím maily, aviza na nové parfémy, něco holčičího žvanění s Milenou... S Milenou, která evidentně *Zdeni* jejího mecenáše záviděla. Pro kontrolu prohrabu i zásuvky titěrného sekretáře. Zdena je sentimentální a staromódní. Nikolas býval také takový, jak je vidět. On ještě dopisy psal a ona si je schovávala. Přeletím očima řádky psané starobylým rukopisem plným kudrlin, řádky jalového žvanění.

„Copak se děje, má milá?“

Simeon by se nesnížil k nahlížení přes rameno, a tak se pouze ptá.

„Ale nic. Jen uvažuji o tom, jak jsem se vzdálila drbům. Musel si ji vydržovat spoustu let, musel ji přivést a já blázen vždycky myslela, že to táhne s Božou.“

„Jsou různé druhy svazků, dítě,“ připomene mi stařec. Odložím dopisy.

„Jsou. Nikolas je mrtvý a Zdena pryč.“ Zvednu se skoro neochotně.

„Mám práci, Simeone, pojedeme.“

V kapse mi telefon hude *Black Magic Woman*. Nechce se mi to brát, tuším další průser a bolestí za krkem se hlásí stres.

„Halo.“

„Týnko, to jsi ty?“ Sloup.

„No, kdo jinej?“

„Hele, můžeš přijet?“ Začíná opatrně, což opravdu nevěstí nic dobrého.

„Ne. O co jde?“

„Další holka je pryč.“

Zavřu oči a nechám rudou kaši, aby vzkypěla a opadla.

„Jo?“ Cítím, že mi dochází palivo, a to jsem pila včera.
 „Jo. Přišel ten chlap, co jsi ho, no, však víš.“
 „Vím, a co?“
 „Prej ti mám vyřídit, že se jim ztratila další holka. Nabídli dva litry, když to přestane.“
 „Dva litry? Koukám, že ty jejich holky asi choděj za balíček žvejkaček.“
 „V dolarech.“
 „Hm. Řekni jim, že na tom dělám. Jo, a taky, že za nima přijdu, pokud bych něco potřebovala vědět.“
 „Bojej se tě.“
 „Ale hovno,“ zavrčím. A nebo ne hovno, jsou to Rumuni a mají respekt z těch, kdo pijí krev. Poznají to tak, jako to poznají kočky a havrani.
 „Nebo vlastně, taky dobře. Přijdu se ptát.“
 Sloup je trochu zaražený.
 „Dostanu taky něco?“ V hlase má obvyklou notu příživníků.
 „Když zaplatěj, tak jo. Musím končit,“ useknu jeho chystanou tirádu o zlých časech, Ještě se stavím.“
 Jde mi z toho hlava kolem. Shrábnu ze stolu laptop, dopisy a obrátím se k Simeonovi.
 „Půjdem?“
 „Byly to zlé zprávy?“ odpoví mi otázkou.
 „V poslední době žádné dobré neslychám,“ řeknu tiše.
 „Máte žízeň, slečno Tino?“
 Nikdy se nebavím o žízni s tím, kdo není našinec, ale Simeonovi se lže jen těžko.
 „Mám. Poslední dobou moc často.“
 „Máte ošklivou a těžkou práci,“ konstatuje.
 „Dřív to bylo horší. Dřív...“
 Neměla jsem se k němu otáčet. Bolest v jeho očích je tak zřejmá a obrovská, že mi zavře pusou.
 „Omlouvám se,“ šeptnu.
 Jen mávne rukou a pak se dotkne mého ramene.
 „Vy máte žízeň a já nápoj. Zkusme to, Tino.“
 Jeho oči mě pohlcují a neodvrátí se, ani když se syčením vycením tesáky a nakloním se k jeho hrdlu.
 „Sakra, svítí mi hladový oko.“

Moje emko se kolébá po kamenité cestě a já každou chvíli čekám zvuk, který signalizuje, že mi kamení líže podvozek.

„Jen autu, Tino, vám už ne.“

Na Simeonově hrdle už není ani stopa po mých zubech. Nepřekvapí mě to.

„To je pravda. Proč jste mi dal napít?“

„Protože máte těžkou práci?“

„Vy jste taky nikdy nezemřel, že ne?“

Ze rtů mu nemizí mírný úsměv.

„Ne. Nezemřel.“

„Nemohla bych pít z mrtvého.“

„Já vím.“

Připadám si, jako když jsem kdysi, před stovkami let, jako dítě vypila sklenici plnou kvasu. Cesta mi tančí před očima.

„Jsem opilý,“ usměju se křivě. „Napálím to do zdi a zabiju nás oba.“

Simeon se zasměje, poprvé za tu dobu, co ho znám.

„Zabít nás oba? Mé ubohé dítě, to by se nás smrt musela odvážit dotknout.“

XV.

Tentokrát se mi můj byt jeví jako nanejvýš žádoucí cíl, ale ten pocit trvá, jen než otevřu dveře. Z obývacího slyším hlasy a v okamžiku, kdy je rozliším, je pocit úlevy pryč.

„Darku, co tu děláš?“

Stojím ve dveřích, jako bych je právě přistihla s rukama pod peřinou.

„Nemohl jsem se ti dovolat,“ ozve se novinář provinile.

„Co to meleš?“

„Hlásilo mi to, že jsi nedostupná.“

Vytáhnu z kabely telefon a vztekle s ním mrsknu na sedačku.

„Došla mi baterka. To musíš lézt sem?“

„Hele, myslel jsem, že bys to měla vědět. To děvče...“

„Neříkej mi, že taky zmizela.“

Mám sebeovládání právě tak dost. Rozhlédnu se po místnosti a Kay preventivně vstane. Je mu zřejmě dostatečně jasné, co by v obývací mohla napáchat zuřící upírka.

„Jsi jen unavená, Tino.“ Mluví tak konejšivě, že mě to zarazí.

„Jsem. Milena je mrtvá, Zdena nezvěstná, zmizeli další lidi a ty se tu válíš na gauči jak přežranej siamák. Co odstartovat zpátky do Němec?“

„Nechtěla by ses něčeho napít?“ nabídne mi Darek a já jen těžko krotím touhu jednu mu vrazit.

„Ne, pila jsem. Jo, a taky nechci šukat ani s jedním z vás.“

Odmítnutí milenci se tváří vždycky stejně, ať už jsou mrtví, nebo živí. Povzdychnu si.

„Tak co je s tou Áňou? Vyplakala se ti na rameni? Semlels ji, nebo co?“

„Ta holka je úplně popletená. Tři hodiny se mnou mluvila o patologickém zlu, problému zla, černé magii a jungovských archetypech a pak z ní vypadlo, že má mindrák, protože je poslední pannou ve třídě.“

„Typický. Co dál? Nemůže najít nikoho, komu svěří klenot svého ženství?“

Darek nervózně hledá po kapsách cigarety.

„Asi tak.“

„A odevzdá ho jen opravdovému pánovi temnot?“

Darek konečně vyklepal z krabičky pomačkanou camelku a teď se ji pokouší zapálit.

„Jo.“

„Kayi, jak dobrej jsi v defloracích? Uděláme holce radost.“

„Nemyslím, že bych byl vhodná osoba.“

„Já vím, že ne.“

Kay se nasupí. „Pokud ti snad něco nevyhovovalo, mělas říct.“

„Mně? Bavíme se snad o defloraci a Áňa by zešílela hrůzou, jen by ses jí dotknul.“

„To jo,“ zasáhne do debaty zcela nečekaně i Darek.

„Jo?“ Kay si smrtelníka měří pohledem, který nevěstí nic dobrého.

„Jo. Šílela, i když jsem na ni ve vší počestnosti sáhl já.“

„No výborně,“ mírním napětí, „takže na tu sobotní párty nejde.“

„Tvrdí, že ne, ale já nejsem zrovna odborník na psychologii potrhlejších pubertáčků. Je romantická, no, však víš.“

Upřímně řečeno, nevím, v době, kdy jsem byla v pubertě já, nebyl na romantiku čas, ale nechci o tom teď rozprádat diskusi. Sednu si na roh psacího stolu.

„Takže rozdělení úkolů. Darek ohlídá pubertáčku a ty, Kayi, se pokusíš najít Raisu. Nemám její fotku, řeknu ti jen, kde může být. Holku, co je na půl cesty, snad poznáš.“

„Když ji potkám.“

„Ano, když ji potkáš.“

Darek, který vycítil, že už je na obtíž, udusí cigaretu v popelníku a vstane.

„Je ti jasné, že to s Áňou nemusí vyjít?“

Má strach. Možná že setkání s Kayem mu trochu otevřelo oči.

„Můžu se tě zeptat ještě na jednu věc?“

„No?“ Víím, že to nezní moc povzbudivě, ale únava ze mě loupe slupku, pod kterou se obvykle schovávám.

„Ta Raisa se mění v upíra?“

Ach jo. Nemám tyhle otázky ráda, ale přesto odpovím.

„Mění.“

„A bude...“

„Nebude. Kay ji zabije, pro další upíry tu není místo. Zvlášť ne pro mladé, nezodpovědné upíry, které bude někdo postrádat, chápeš?“

Darek znovu tahá z kapsy cigarety.

„Chápu.“

Snad bych měla mlčet, ale soucitu se dnes ode mě nikdo nedočká.

„Upírství není adventura pro ty, kterejm je čtyřicet, ztratili práci a zrovna nemaj babu, není to ani útěk pro naivní holčičky, to se ti snažím říct. Umírání bolí, pořád to bolí. Nepřestává to.“ Pobledl a strniště na bradě mu vystupuje zvlášť výrazně.

„Mohla by na tebe zabrat,“ potěším ho na závěr a vystrčím ze dveří.

Chystám se ven. Ze všeho nejraději bych zalezla pod peřinu nebo si sedla na střechu se sluchátky na uších, ale v Troji na mě čeká další dvakrát mrtvé tělo.

„Co když ji nenajdu?“ Kay si metodicky připravuje výstroj.

„Nic, přijedeš k Příbskému, co jinýho?“

„Začíná tu masakr, Tino. Viděl jsem spoustu takových, kteří začali vraždit našince. Překročí hranici a pak...“

„Se z nich stane lovná,“ dokončím za něj. „Přijdeš na řadu, neboj se.“

„Mluvil jsem s Gothel,“ přizná.

„A je to venku. Co říkala maminka?“

Zaškaredí se, ale nekomentuje to.

„Celá situace je nebezpečná, a jestli se Timotejovi vymkne z rukou, vloží se do toho jiní.“

„Proto tě sem poslala?“ Pomalu se v duchu smírám s představou, že nakonec celá věc může skončit bojem mezi Timotejem a Gothel, Kayem a mnou.

„Ne. Ne, ale Evropa je malá.“

„Chceš říct, když se to začne srát tady, ohrozí to i Berlín.“

„Možná.“

„Timo není slaboch, jen si nelibuje v buzeraci.“

„Někteří ji ale potřebují.“

To se nedá popřít, a tak radši změním téma.

„Už musím. Snaž se ji najít a vyřídit to co možná nenápadně.“

Přivře oči.

„Gothel by tě nechala na pokoji, nemusíš se bát.“

Matně se na něj usměju. Jeho ujištění mi na klidu nepřidalo. Zamířím do garáže. Na kapotu mého auta padá stín muže.

Znám ho.

* * *

„Zbláznila ses, a když ne ty, tak všichni od vás. Chlápek s useknutou hlavou, pohozený bezdomovec a teď mrtvola upírky na Floře. Co si myslíš? Nesedělas už jednou ve vazbě? Jak to mám hrát do autu? Je toho moc.“

Konrád soptí a bez pozvání se souká na sedačku.

„Jedu k Příbskému, bude tam Timotej, vyříd' to s ním.“

„Timotej, Timotej... co si na něm vezmu?“

„A co na mně? Jo, je tam taky Nikolasova mrtvola, kdyby tě to zajímalo.“

Konrád zalapá po dechu a já té pauzy využiju, abych vyjela ven. Úzkými uličkami se proplétají turisté, tak-tak, že mi nelezou po kapotě.

„Zabiješ ty lidi,“ v Konrádovi se policajt nezapře.

„Jedu dvacet, Konráde. Cos mi vlastně chtěl?“

„Skončete to co nejdřív, Tino. Timotej mi sice dal nějaké peníze...“

Aha.

„...ale nebude to stačit. Tolik mrtvých jen tak neuplatíš.“

Všechno uplatíš, pomyslím si mlčky, jde jen o částku.

„Snažím se to skončit, to mi věř.“

„A dokážeš to?“

Konrád je policajt, grázl a realista. Zeptal se trefně. Pokrčím rameny.

„Je to vyšší hra, než to na začátku vypadalo.“

„Jaká je pravděpodobnost, že sem přijede takových Kayů víc?“

„Konráde...“

„Ještě jeden zabiják a končím s várna. Musím si hlídat vlastní kůži.“

„To chápu.“

„Nic nechápeš. Jsi upírka, která chrápe s chlapama a pak z nich pije. Nemusíš běhat po lese v kožichu, neriskuješ, že tě střelí pytlák, nebojíš se každého úplňku. Jsi fíflena, smiř se s tím, Tino.“

„Mlčím, co taky jiného. Jo, tentokrát toho chceme po Bérovi hodně a hádku si nemůžeme dovolit. Popojíždíme metr po metru dolními Holešovicemi a Konrád mi nadává, auto nespokojeně řve a mně se v hlavě nepřípadně honí vzpomínky na Darka a Simeona. Po lese běžat nemusím, pravda, ale žízeň se pořád zhoršuje. Olíznu si rty a Konrád po mně střílí nedůvěřivým pohledem. Velmi dobře si uvědomuje, že je zavřený v zatraceně malém prostoru s někým, kdo by mu mohl překousnout míchu.“

„Co je?“ ošije se.

„Nic. Jsem unavená. Buď rád, že vlkodlaci nemají tyhle spolky.“

Nevím, jestli je rád, že ho nezasáhla spolková činnost, ale z auta před Příbského domem vyskočí zčerstva. Vedu ho do haly a všímám si, jak větfí. Není divu, smrt tu visí ve vzduchu, stejně zřetelná pro medvědího muže i pro upíry.

„To je dost.“ Timotej vstane z křesla a obejmě mě. Pak podá ruku Bérovi.

„Timoteji,“ medvědodlak se zřejmě chystá zopakovat jeremiádu, kterou jsem vyslechla cestou, ale Timotej ho umlčí.

„Vyřídíme to, Konráde, ale ne teď. Teď ohleďte tělo, jde to, eh, dost rychle.“

Má pravdu. Ani z Nikolase už mnoho nezbývá. Leží tváří k zemi, skoro proti dveřím.

„On sem přišel?“

„No, spíš se doplazil.“ Stašek Příbský vypadá zaraženě. „Nejspíš někdy nad ránem, byl jsem venku a pak...“

„Jasně. Takže ho nezastřelili tady.“

Stašek vyskočí. „Snad si nemyslíš, že bych já...“

„Ne, to si fakt nemyslím,“ mávnu rukou. „Timo, co kdybys ho odvedl? Má toho dost.“

Starý upír chápe rychle, a tak vezme našeho hostitele ze předloktí.

„Napij se a jdi si lehnout. A seber se.“ Nezní to přátelsky a nejspíš to tak ani nebylo myšleno. Konrád zavrčí a odstrčí mě od mrtvého.

„Jak řešeto,“ konstatuje.

„Jasně,“ povzdychnu. „Jasně, ten neumíral tak snadno jako Milena.“ Cítím prázdnotu a vím, že se jí musím bránit.

„Pojďme k němu domů,“ kývnu na Timoteje, Je to kousek. Dokonce tak blízko, že sem ještě došel.“

„Myslíš, že ho dostali tam?“

„Kde jinde?“

V patách s mlčícím Timotejem a pofrkávajícím Konrádem mířím pustou ulicí k vile imitující zámek. Odemknu klíči, které jsem našla u mrtvého. Branka jen zapadla, zrovna tak mohutné vstupní dveře. Pach krve visí i tady a není divu. I upíři krváčí.

„Měl tu kamery,“ připomenu a vydám se je hledat. Mohly zaznamenat to, co potřebuju. Důkaz, který oprávní vypuštění psů, vlastně jen jednoho psa, Kaye.

Vyběhnu do patra a pak vztekle uhodím pěstí do zdi. Nemohly. Lépe řečeno, i pokud něco zaznamenaly, už to nejspíš nikdo neuvidí. Počítač je rozbitý, důsledně a metodicky rozlámáný a rozmlácený na kousky. Upíři mají velkou sílu. Hm. Hrabu se v troskách, abych našla harddisk, ale zdá se, že ten, kdo tu úřadoval, věděl o počítačích aspoň tolik, aby ho vzal s sebou. Pár desítek metrů odsud je Vltava. Do píče.

„Tino, co tam děláš?“

Konrád je nedůvěřivý z podstaty i z povolání. Dusá do patra a najde mě, jak vztekle prohrabuju šuplíky.

„Co ty kamery?“

„Co by? Někdo rozšmelcoval počítač a harddisk je pryč. Takže nic.“

„Takže nic,“ opakuje po mně a je vidět, že jeho sympatie k upírům klesly k nule. „Takže nemáme vůbec nic,“ bručí.

„Něco jo. Nikolas psal dopisy. Romantik. Psal je svým ženským, psal je právníkovi... Musím se na to podívat.“

„Já se na to podívám,“ bere mi kupku z rukou. „Ty dohlídneš na Kaye a na to, aby se tu už nevražďilo.“

Hvízdnu. Už proto, že jsem Kaye sama zabíjet poslala.

„Nebo vás obviním.“

Povytáhnu obočí a dlouze se na Béru zadívám. Mlčí. Samozřejmě, obvinít nás pro něj znamená obvinít sebe, vytáhnout na světlo to, o čem nemá svět kolem vědět. Naše soužití trvá už tisíce let. Není lehké ho porušit.

„Obviníš?“

Za Konrádovými zády se objevil Timotej.

„Obviníš?“ opakuje po mně, jen jiným tónem. „Obviníš nás po tom, cos od nás v poslední době dostal? Jsou tu doklady, můj milý Konráde, směnky, sliby a navíc,“ Timo se blíží k medvědlakovi, který couvá ke stěně, „mohl bych si taky zavzpomínat na bujně časy svého mládí. Lovy, však víš.“

Konec upírovy promluvy už je poněkud nezřetelný, protože mu zuby překáží v artikulaci.

„Nechte toho,“ okřiknu je ostře. „Timoteji, nemůžeme teď přijít o Béru, teď ne. A ty, Konráde, přestaň panikařit. Zastavíme to. Nemůžu slíbit, že bez dalších vražd, ale zastavíme, a upíři beztak nikomu nechybějí, chápeš?“

„Nechybějí? Ti pokousaní spratci nikomu nechybějí? Mají rodiče, Tino, jestli sis toho nevšimla.“

„Najdu způsob...“

„Tak ho najdi rychle.“ Konrád po schodech dolů takřka běží, najednou mu s námi není volno.

„Potřebuju víc peněz,“ řekne trochu zadýchaně, „musím platit výš a výš.“

„Dostaneš je,“ Timotejův hlas je chladný jako podzimní déšť.

„Potřebuju záruky.“

„Ty nedostaneš,“ ozvu se já. „Dělám, co můžu. Záruky neexistují.“

Mohutný muž si nás měří ostrážitým pohledem.

„Nelíbí se mi to,“ řekne pak. „Nedá se vám věřit, jak zavětríte krev.“

„A to říkáš ty?“ ozvu se vyčítavě.

„Jo, já. Měl jsem strach, že mě v tom autě hryzneš. Zrovna ty ses změnila, zrovna ty.“

„Už běž,“ najednou už nemůžu dál, mrtví, ti opravdoví i ti, kteří ještě chodí světem, se mi míhají před očima, prosebně tahám Timoteje za ruku a on pochopí.

„Finance vyřídíme pozděj, Konráde. Jako vždycky.“

Obrovitý policista vypadne, nejspíš šťastný, že už s námi nemusí být pod jednou střechou, a Timo mě podepře.

„Co se děje?“ zeptá se zneklidněně.

„Furt něco,“ šeptnu a pak se mi hlava zatočí stejně, jako když jsem pila ze Simeona.

„Máš žízeň, dítě?“ Ten, kterému jsem nikdy nepohlédla do obličeje, mi vemlouvavě šeptá do ucha.

„Mám, otče. To je jediné, cos mi dal, nebo ne?“

„Ale dítě, dal jsem ti schopnost žít v slunci, dal jsem ti sílu a touhu. Budeš mocná.“

Snažím se vzbudit.

„Budeš mocná, má milá,“ opakuje.

Trhnu hlavou. „Nechci být mocná, chci mít klid.“

Směje se a jeho smích na mě doráží jako vlny na vysíleného plavce. „Budeš mocná, stačí se jen napít z nemrtvých.“

Otřesu se a pak se odhodlám. „Z nemrtvých, nebo ze živých, jako je Simeon?“

„Ten blázen ti dal pít?“ Smích mi vybuchuje v hlavě, hysterický smích.

„Kristino, máš žízeň?“ vykřikuje muž mezi vzlyky.

„Kristino...“

„Tino, Tino...“ Timotej mnou třese. „Co se stalo?“

Opřu se o něj. „Pila jsem ze Simeona.“

„Co?“

„Ze Simeona. Dal mi pít, víš.“

Teď vypadá na omdlení Timotej. „Mohl tě zabít.“

„Krví?“

„Hovno krví. Prostě...“

„Timo, kdo to je. Ty to víš, víš to.“

„Nevím,“ zavrtí hlavou. „Jen vím, že byl starý, už když já měl ještě na krku otisky tesáků. Občas jsem ho viděl, za morových ran, taky když hořela gheta, naposledy za druhé války, a teď zas. Jdi od něj, Tino.“

Promnu si oči. „Mám pořád žízeň, Timoteji. Pořád.“

Obejme mě a na mou duši pohladí. „To proto, že jsi pořád v krvi. To přejde.“

„Asi jo.“ Nevěří tomu, co říká, a nevěřím tomu ani já, ale za útěchu jsem vděčná.

„Pojďme k Nikolasovi,“ zatahám ho za rukáv, „bude třeba tělo uložit.“

Mnoho obřadností jsme s Nikolasem nenadělali, beztak zbývají jen kosti, které jsme sesbírali do pytle. Hodím je do

přehradý, až na to bude čas, koneckonců, jsou staré skoro osm set let. Co je komu po starých kostech?

Pracujeme mlčky. Co taky říkat? Nikolas mi šel na nervy a zcela určitě intrikoval proti Timovi, ale znala jsem ho čtyři stovky let. Nemilovaný strýček, řekněme. I tak to bolí.

Šourám se s Timotejem zpátky k Přibskému, když se znovu ozve telefon. Žaludek mě rozbolí v očekávání další jobovky. Dočkám se jí záhy.

„Nakonec jsem ji našel,“ hlásí mi.

„A co?“ gestikuluju na Tima, aby na mě počkal.

„Je na tom zle, umírá. Nedostala poslední polibek.“

„Do prdele. Kde jsi teď?“

Timotej napjatě poslouchá náš hovor.

„Ať se jí zeptá na Tvůrce.“

„Viděla Tvůrce?“ tlumočím jeho dotaz.

„Nemůže mluvit, dusí se.“

Podívám se na nebe. Noc už se zase láme k ránu a za pár hodin všechny upírské manévry přetrhne světlo.

„Přivez ji sem, uvidíme, co se dá dělat.“

„Jak?“

Kurva, kurva, kurva.

„No dobře, jedu pro vás. Řekni mi adresu.“

Diktuje adresu jakéhosi zapadáku na Žižkově. Omluvně se šklebím na Timoteje, kterému se celá věc moc nezdá.

„Jen je naložím a hned jsme zpátky. Chci vyslechnout tu holku.“

„Umře.“

„I když se do toho vložím?“

Timotej se odvrátí. Chvilí jsem na pochybách, jestli po mně nakonec nevyjede, ale promluví mírně.

„Dělej, co uznáš za vhodné, Tino, ale uvaž, co na sebe bereš.“

Z náhlého popudu ho líbnu na čelo a pak sáhnu do kapsy pro klíče od auta. Možná bych si mohla vydělávat jako taxikář, když na to přijde.

XVI.

Raisa je na tom zle. Chroptí a kůže už dostává olověný odstín.
„Řekl jsem ti, že se předávkovala,“ sykne Kay a bez námahy ji hodí na miniaturní zadní sedadlo.

„Řekla ti něco?“

„Zdá se ti, že je schopná něco říct?“

Kay rozhodně není samaritán, složí se na sedačku vedle mě a umírajícího děvčete si nevšímá. Nastartuju a v duchu řeším dilema, jestli jet rychle a riskovat honičku s policií, nebo nenápadně a nechat Raisu vzadu exnout. Nakonec zvolím kompromis. Město je naštěstí v noci klidné, a tak přes Bulhara prolítnu. Raisa vzadu lapá po dechu ve stále kratších intervalech, na tachometru se ručička komíhá kolem čísel, která nemají s povolenou padesátkou nic společného, a jakmile se ocitneme v Troji, prudce zabočím k řece.

„Myslím, že to balí, Tino.“

Prudce zabrzdím.

„Vystup!“

„Cože?“

„Jdi ven, kurva, nemůžu k ní.“

Kay se vysouká z auta a já se nakloním dozadu. Dotknu se Raisina krku, je studený a vlhký potem. Agonie už začala.

Nikdy jsem nedávala poslední polibek, ale teď neváhám. Žízeň se ozve znovu a mocně, špičáky protnou kůži, piju zhluboka a hltavě, pak přitisknu svá ústa k dívčiným a přinutím ji spolknout její vlastní krev. Tělem proběhne křeč. Pak ochabne.

„Je po všem?“ ptá se Kay, „někdo tu venčí psa.“

„Jo, sedej.“

Otřu si pusou do kapesníku. Muž se zvířetem, které německého ovčáka připomíná jen velmi vzdáleně, se blíží k našemu autu. Kay přibouchne dveře.

„Dej mi pusou,“ šťouchnu do něj a očima ukážu na dvojici, která se právě tahá o klacek. Kay konečně pochopí, obejmeme mě a líbá tak vášnivě, jak se dá u muže, který sedí s dívkou v noci v zaparkovaném autě, předpokládat.

„Jdou pryč,“ syčím mu do úst.

„Není to jedno? Chutnáš po krvi, je to...“

„Máme v autě mrtvolu, Kayi.“
Neochotně se odtáhne. „No dobře. Jedem.“
Když konečně s Raisou dorazíme k Příbskému, připadá mi Stašek stejně bílý jako ona.
„Co se zas stalo?“
„Nic,“ Timotej si zkoumavě prohlíží dívku v Kayově náručí.
„Je mrtvá?“
„Probudí se. Musíme s ní mluvit. Ten, kdo zdivočel, má někde Zdena a bůhvíkolik takových jako Raisa, a ten kluk běhá po Praze. Takže jsem jí...“
„Dala poslední polibek. Chceš ji vyslechnout a pak zabít?“
Poklepu si nehtem na zuby. „Zatím nevím. Můžu ti ji tu nechat?“ obrátím se ke Staškovi.
„Vezmu si ji k sobě,“ rozhodne Timotej. „Může začít vyvádět.“
Mlčky kývnu. Jistě, Timo Staškovi nevěří. Nevěří už nikomu, vyjma mne. Možná.
„Pojedu domů, bude svítat,“ oznámím takřka prosebně.
„Potřebuju se vyspat. Odpoledne mě čekají rumunští pasáci.“
„Jen jeďte, děti.“
Timotej se sklání k mrtvé v zakrvácené halence a obratnými prsty jí ohmatává krk.
„Dohlédnu na ni, spolehni se.“

* * *

Mám za sebou těžké dny, ale spánek mi úlevu nepřináší. Umírající Raisa, Simeon, Kay, Darek, všichni se dožadují pozornosti v divokém víru, v temné tůni nevědomí. Děsím se těch hlasů, děsím se našeptávání toho, kdo se prohlašuje za mého otce. Děsím se pachy krve, který se za mnou táhne, děsím se...

„Je ti něco?“ Kay se nade mnou sklání.
„Ale ne.“

Dotkne se rty mého břicha. „Nelži. Vypadáš v posledních dnech hrozně, krve potřebuješ víc než má matka a před pár hodinama sis pořídila dítě, které budu možná muset dneska zas poslat spát. Co je s tebou?“

To kdybych věděla, pomyslím si. To kdybych věděla, ale určitě se mi nechce svěřovat se Kayovi. Nevěřím mu, uvědomím

si, jsme soupeři, dokonce i pod peřinou. Jazykem mi přejíždí kolem prohlubeniny pupíku.

„Jsi cítit krvi,“ šeptá. „Pořád, stejně jako když jsi pila z té holky. Živá krev ze živých. Živá...“

„Jo, jsem živá,“ odstrčím ho. „Možná dokonce tak živá, že bys ze mě mohl pít. Napadlo tě to někdy?“

Zírá na mě. „Jsi upírka, Tino, nemůžu z tebe pít.“

„Nejspíš můžeš, když jsem nikdy neumřela. Jako já ze Simeona.“ Zkřívím rty. „Tohle je ta tvá živá krev ze živých, chápeš? Nejspíš cítíš mě, a ne ty ostatní.“

Převalí se na břicho a je vidět, že přemýšlí.

„Takže ty myslíš, že můžeš normálně umřít?“

No a jsem tam, kde jsem být nechtěla, přemohla mě neodolatelná touha žvanit a svěřovat se.

„Spíš ne. Simeon říkal, že ne.“

„Co ten o tom může vědět?“

„Možná hodně.“

„Hele,“ Kay zamítavě potřese rukou, „stvořila jsi dalšího upíra, možná si to všechno jen namlouváš a smrt si nepamatuješ.“

„Ty si ji pamatuješ?“

Odvrátí hlavu. „Jo,“ řekne tiše, „pamatuju si to docela dobře.“

Nechci se ptát, vlastně ani o Kayovi nechci nic vědět, ale přesto pokračuje a já poslouchám.

„Já byl za ni vděčný.“

„Protože byla od matky?“ Najednou mě přepadne nerozumná závist. Kay, vraždítko Kay, ten, který celá staletí nezná nic než jen zabíjení, má někoho, kdo ho miloval natolik, že se pro něj vrátil. Já mám jen hlasy, které mě mučí. Do řiti.

„Protože na otcovrahy nic lepšího nečeká, liebchen.“

„Jo tak.“ Nejsem překvapená. Kay je schopen rozervat krk každému, vyjma Gothel. Jeho otec zřejmě taky neměl výjimku.

„On ji zabil.“

„Gothel?“ pokouším se orientovat ve spleť rodinné situací.

„Jo. Vrazil jí meč do podbřišku, Tino.“

Zachmuřím se. „A kdo z ní udělal upírku?“

„No,“ Kay zřejmě bloudí pamětí a mně dochází, že mám co dělat s máminým mazlíčkem.

„Víš, její milenec byl upír.“

„Aha, takže ten. Taky jsi ho pak zabil?“

„Jak to víš?“

Ale ne... Obrátím oči v sloup. „Nevím to, odhaduju. Ty jsi jedináček?“

Překvapí ho to. „To ne, měl jsem sestry, ale ty se vdaly.“

„Takže pár století už jedináček jsi. Jo, mateřská láska.“

Sedím s rukama v klíně. Měla jsem jeden potrat, kdysi dávno, před tím, než mě špičáky přivedly k jinému životu. Nebylo tenkrát dost jídla a mně bylo teprv čtrnáct. Snažím si představit, že bych se, jako Gothel, vrátila pro své dítě, a nakonec mi to ani nepřipadá divné, ale už chápu, proč Berlínští žijí ve strachu a proč Kaye ještě nikdo neodpravil.

„Máš štěstí,“ přiznám mu.

Vážně přikývne. „Mám.“

„Je toho před náma hodně, otcovrahu,“ upozorním ho.

Znovu kývne, tentokrát ale skoro vítězoslavně. Těší se, napadne mě.

„Myslíš, že tam v sobotu přijde Tvůrce? Musel by být blázen, bude vědět, že jsme na lovu.“

Kay je konečně ve svém živlu.

„Tino,“ přitáhne mě k sobě, „lovila jsi je někdy?“

Ošiju se. „Ty víš, že ne. Řeším jiný věci.“

„No právě,“ přejede prstem po příkrývcu, „proto nevíš, jak se chovají.“

„Ten nebo ta,“ zdůrazním, „kterého máme tady, se chová dost logicky. Zametá stopy, unesl Zdenu.“

„Nebo s ním šla dobrovolně,“ doplní mě Kay.

„Možná, ale spíš ne. Logiku by to mělo jen v případě, že by věřila, že to ten dotyčný vyhraje.“

Zamrazí mě a odtáhne Kayovu ruku ze svého klína. S ním by to vyhrát mohli, s ním jo.

„Nevyhraje,“ můj spolunocležník je skálopevně přesvědčený o své pravdě, „vždycky udělají chybu. Někdy je dost těžký je zabít, to je pravda.“

„Děláš si zářezy?“ popíchnu ho. Pořád se nemůžu zbavit podivného pocitu, že věci jsou trochu jiné, než se jeví.

„Zářezy ne,“ odpoví vážně, „ale vím, kolik jich bylo.“

„Kolik?“ Chci to slyšet, už jen pro to, abych si uvědomila, s kým ležím v posteli.

„Šest set osmdesát sedm, i s tím zdejšími st'atým.“ Zní to hrdě.

„Ale všichni nebyli zdivočelí, ne?“

„Ne,“ připustí. „Někdy je ale nutné vyčistit kraj, vznikají různé kliky, vždyť to znáš.“

Zatnu zuby v zoufalé snaze nepodlehnout panice. Jeho skoro sedm set proti mým deseti. Jak je těžké useknout mi hlavu, když spím? Jak by pro Kaye bylo těžké dostat Timoteje, nebo Gutu s Gasparem? S ostatními by problém nebyl, nikdy s nimi nebyl. Upíři nejsou zrovna loajální. Pevně spletu prsty a tisknu je, až mi zbělí klouby.

„Vadí ti to?“ Kay vyklouzl z postele a jde si zatemněným bytem do ledničky pro snídani.

„Chceš vzít taky?“ houkne na mě.

„Dokázal bys mě zabít?“ odpovím otázkou, která je ještě blbější než obligátní: „Máš mě rád?“

„Co?“

Stojí před postelí a pohupuje v ruce sáčkem s krví.

„Zabít.“

„Tebe?“ Zamyslí se. „V noci asi jo. Ve dne by to bylo těžké. Jak jsi na takovou věc přišla?“

„Dotkni se Tima a zabiju já tebe,“ oznámím mu bez zřejmé souvislosti.

Stojí uprostřed ložnice nahý a cucá krev z igelitu.

„Nechceš si zasouložit, liebchen?“

„Když vyhodíš ten pytlík, tak klidně.“

XVII.

Ranní hovory mi na náladě nepřidaly a na rumunské pasáky nemám náladu. Volal mi Darek a ze záplavy nepodstatných (a značně pošetilých) lichotek jsem vytrídila jen jednu informaci. Áňa je právě v těžké depresi, protože má pocit, že se nedostane na školu. Výrony její chandry jsou nesnesitelné, říkal. Hm. Prej jestli si s ní musí telefonovat. Hm. Možná za ní opravdu pošlu Kaye a bude pokoj. Obírám se představou nedospělé intelektuálky, konfrontované s někým, kdo považuje za standardní denní náplň dekapitaci, a trochu mi to zvedne náladu. Rázuju ulicí, představy zabíhají do oblastí, které nejsou pěkné, slušné, normální a posléze ani lidské, ale co. Obraz éterické gotičky se stříbrným kolíkem v zadnici hýčkám v mysli, i když vcházím do Sloupova zapadáku.

„Tak kde ty Rumuny máš?“

Některé rituály nejde obejít. Nalije mi panáka a já skoro nostalgicky vzpomenu na doby nikterak vzdálené, časy, kdy mi podobné aktivity vyplňovaly den. Zpohodlněla jsem, proč si to nepřiznat. Po staletích, kdy ostražitost byla všechno, kdy každý pohyb mohl člověka uvést v podezření, po letech válek a koncentráků přišla doba barů, ale i ta teď končí. Zvrhnu do sebe skleničku a Sloup tajemně ukazuje do rohu.

„Támhle je. Je to nějaký kápo.“

Kápo je snědý stařík v lesklém obleku a s obrovitým krucifixem, zavěšeným po způsobu hiphoperů na mohutném zlatém řetězu na břicho.

„Vítej, paní,“ láme češtinu a křížuje se.

Kývnu. „Prý se vám ztratila další ovečka,“ zahajuju konverzaci. Stařík si mě měří lesklýma tmavýma očima.

„Neztratila, ukradli ji. Olena by nikdy sama neodešla, ne po tom, co se stalo těm dvěma před ní.“ Tomu se dá i věřit, pomyslím si, i když mi jinak *kápo* připomíná desítky mužů, které jsem kdysi znala a kteří byli schopní s otcovským úsměvem přihlížet, jak jejich *ovcím* stahují bičem kůži z těla. Holt, když někdo nechce dělat...

„Takže ukradli... Nic bližšího nevíte? Kdo, kdy, jak vypadal?“

„Ženská to byla, taková kurva.“

„Vypadala jako kurva?“

„No,“ stařec se zaškaredí, „každá je kurva, odpusťte, paní.“

Mám nepříjemný pocit, že ví, co jsem, každopádně je uctivý.

„Chci vědět, jak vypadala.“

Z objemné šrajtofle vytáhne fotografii, evidentně průkazovou. Jestlipak je to z jejího pasu, napadne mě. No nic. Z fotky se culí mladá tmavovlasá dívka s dolíčky ve tvářích.

„Jak dlouho byla na ulici?“ zeptám se spíš ze zájmu.

„Pár neděl.“

„Smůla.“

„Ba, je to dcera mé dcery, paní. Když ji najdete, zaplatím.“

Nevím, jestli je to úmysl, nebo chyba, ale zvedne oči k mým.

„Zaplatíš i za mrtvou?“ zeptám se a pootevřu rty. Pokřičuje se znova.

„Jen když bude opravdu mrtvá. Když nebude v noci chodit.“

„Dobře,“ položím ruku na jeho a potěší mě, když sebou trhne.

„Živou, nebo mrtvou. Chcete ji pohřbít po vašem?“

Vstane a ukloní se mi. „Ano, paní. Po našem.“

Dívám se na něj a najednou cítím všechny své roky. Pro toho tady jsem stará, protože jeho myšlenky jsou staré.

„Jdi, dám ti vědět.“

Ukloní se znovu, přežehná křížem a kulhá ke dveřím. Jeho hůl má zlatou rukojeť a shrbená záda v saku se lesknou.

* * *

Mám fotky, mám indicie, mám podezřelé, mám práci. Měla bych navštívit našince, jednoho po druhém, vstoupit do jejich domů a poslouchat. Místo toho sedím na baru a tupě zírám na mátové lístky. Přijde to. Boj, kterému neumím zabránit, a je pochybné, jestli ho můžu vyhrát. Všechno se změní a někde stranou umře naivní Roman, Rumunka s dolíčky i umaštěný chlápek z Vltavské. Někde je prsatá Zdena, možná dobrovolně, možná v rakvi zakryté stříbrnou mříží, možná bez hlavy.

„Dáš si to ještě jednou?“

„Jo,“ ucucnu brčkem ze sklenice. Mám čím dál větší strach, skoro tak velký, že se mi chce vyhledat Simeona a poradit se s ním. S ním, ne s Timotejem, kterého musím chránit, protože je zárukou starých dobrých časů. Pokud Gothel zatoužila rozšířit své

panství a vyslala syna, pokud se někteří přilísali k její ve značkové botce obuté holeni, jakou mám šanci? Možná jedinou. Zabít Kaye ve dne, nechat ho shořet na slunci, jehož světlo mě dělí od ostatních, a pak se připravit na střet s jeho matkou, s matkou, kterou jsem připravila o mládě, jakkoli dospělé a vražedné. Bud' bojovat a risknout, že až mě Gothel dostane, našeptá jí zraněné mateřské srdéčko postupy mučení, o kterých se zatím Kayovi ani nesnilo, nebo se schovávat navěky, a to je kurva dlouhá doba.

„Ještě.“ Kdybych se tak aspoň mohla ožrat, závistivě pozoruju mírně zarudlého Amíka, který se opírá čelem o pult. No, nemůžu, povzdychnu si a vraždění Kaye zatím odložím.

Když dorazím domů, spí. Všude je pedanticky uklizeno a já si s hrůzou vzpomenu na Oksanu. I když, pochybuju, že by přerovnávala Kayovy kazety s náradím a leštila brokovnici.

Vylezu na střechu, uvelebím se do židle a v klíně pochovám telefon. Je mnoho těch, se kterými potřebuju mluvit. Slunce pálí, orloj bije, turisté tleskají a já si vybavím jiný zvuk, jiné odbíjení, jiný pach stejného města. Sklouznu ze židle a opřu se o staré zdivo, prsty po něm bloudím jako po hrudi milence, hmatám jako dítě, které hledá matčin prs. Nemůžu si dovolit přijít o tohle město, uvědomím si. Nemůžu, a tak nesmím prohrát.

„To jsi ty, Dane?“

„Karino...“ má nějak přiškrcený hlas.

„Bude v sobotu ta párty? Mám nabídku na něco jinýho, a tak...“

„Jasně. Jasně, bude to velký, musíš přijít.“

„Hm, jo. Jo, co Raisa, už je jí dobře?“

Mlčení v telefonu je trochu příliš dlouhé.

„Asi někam vypadla s nějakým typem, neozvala se mi. Je to kráva.“

„Jo tak, myslela jsem, že s tebou chodí.“

„Blázníš,“ pohorší se, „dyť je to poloviční Ruska.“

„To hraje roli? Já jsem poloviční Švédka,“ uchechtnu se.

„No právě. I když je fakt, že Švédsko je taky takovej socialistickej stát, ne?“

Odkašlu si. Upřímně řečeno, já si Švédsko pamatuju ještě pod vládou jarlů, a ta mi nijak sociálně citlivá nepřípadala.

„Myslíš?“

Směje se rádoby vědoucně a mně se z něj trochu zvedá žaludek. Nikdy jsem panské synky neměla ráda.

„Dáš mi tedy pak echo, kde to vlastně je?“

„Ty pojedíš vlastním autem? Odvezl bych tě,“ je zklamaný, snažím se odhadnout, jestli z milostného neúspěchu, nebo jestli pro mne taky připravuje nějaký upíří bodyshot.

„Jedu svou károu. Nezlob se, ale s odvozama mám špatný zkušenosti,“ odpálím ho.

„Jsi emancipovaná,“ složí mi kysele poklonu.

„Realistická, zlato. Ještě se ti ozvu,“ zamáčknu telefon, zavřu oči a znova se zaposlouchám do ropotu města. Když věcička na mém klíně začne vibrovat, zabolí mě mezi lopatkami. Nechci to slyšet, křičím v sobě, když zvedám telefon k uchu.

„Probouzí se.“ Timotej zní, jako by mluvil z velké dálky.

„Raisa?“

„Kdo jiný. Měla bys tu být.“

„Proč?“ Ve skutečnosti vím proč, ale zoufale se mi nechce znovu sednout do auta a prodírat se provozem. A navíc, nechci mluvit s Raisou. Později jistě, ale ne teď.

„To se ptáš vážně?“ Timotej se zlobí a já vím, že nakonec stejně budu muset jet. Jsou povinnosti, ze kterých se našinec nevykrouť.

„Vážně? Ani ne, to byla jen řečnická otázka.“

„Sedni do auta a přijed'. Není jí nejlíp. Dalas jí polibek v poslední chvíli.“

„Myslíš, že se nepřerodí?“ To by nám udělalo čáru přes rozpočet, pravda.

„Ale jo, jen potřebuje, aby jí někdo pomohl přes práh. Ty, Tino. Takže zvedni zadek a ať už jsi tady.“

„Potřebuju vykonat pár návštěv,“ namítnu.

„Pošli Kaye. Tohle...“

„Ano, vím, je to důležitý. Dobře, oblíkám se a jedu.“

„Okamžitě, Tino. Právě začala blít,“ štěkne Timo a položí to.

Okamžitě se ani pes nevyhčije, milej zlatej, povzdychnu si a sklouznu z křesla.

„Vstávej,“ se sadistickou radostí stáhnu z Kaye deku, „je večer, kocourek, mazej něco dělat.“

Pomalou otevře oči. „Už? Ty jsi vzhůru pořád,“ postěžuje si, „nikdy nevím, kdy se vlastně má spát.“

„V týhle situaci nikdy, zlato. Dám ti pár adres, zastavíš se na nich.“

„Popravy, láska?“ položí mi ruku na stehno.

„Zdvořilostní návštěvy. Zkontroluješ, jestli jsou doma, omrkneš, jak se tváří... a tak.“

„Jsem na to ta správná osoba?“

To je případná otázka a odpověď je skoro určitě nejenže ho někam poslat musím. Poslat a doufat, že mě nepodtrhne.

„Spíš ne, ale Raisa se prý budí, musím k ní.“

„Měla bys.“

Soukám se do šortek. „Budeš potřebovat auto?“

Kývne. „Víš, může se to protáhnout.“

Jeho citlivost na světlo už mě přinejmenším obtěžuje.

„A co?“

Založí ruce na prsou. „Ptala ses, jestli bych tě zabil, že? Chceš zabít ty mě?“

Mávnou rukou. „Vem si auto,“ hodím mu klíč, „já pojedu na gileře.“

Sleduje mě, jak se oblékám, a i jeho pohled připomíná kočku. Lovící kočku.

Skútr má aspoň tu výhodu, že nestojím v zácpě tak dlouho. Propletu se a k Timotejovi dorazím nasraná jen mírně. Už na mě čeká.

„No konečně.“

„Jak, konečně? Jela jsem hned, jak jsem vykopala Kaye z pelechu.“

„Co si o něm vůbec myslíš?“ zeptá se zamyšleně.

„Že udělá cokoli, co mu Gothel nařídí. A když říkám cokoli, tak tím myslím cokoli. Nemůžeme se ho dokonce ani zbavit, Timoteji, pokud pak nechceme bojovat s raněnou tygřicí. Rodina je základ státu, asi tak.“

Timo se na mě provinile zašklebí. „Viníš mě, vid’?“

„Kašli na to,“ obrátím se ke schodům. „Je nahoře?“

Nikdy jsem neviděla přerod, zato hodně porodů, a musím konstatovat, že zřejmě bolí obojí. Raisa zběsile zvrací žaludeční šťávy a krev, kterou ji Timo donutil vypít. Tmavé cucky padají do plastického džberu za doprovodu zvuků, nahánějících husí kůži.

„Přejde to,“ tiším ji. Obrátí ke mně hlavu.

„Rodíš se,“ popadnu ručník a stírám jí z obličeje rozpatlanou krev, „tos chtěla, ne, být upírkou? Tak teď jsi. Dala jsem ti polibek.“

„Umřela jsem?“ ptá se bezelstně.

„No jistě, exla jsi mi v autě.“

„Nepamatuju se.“

A kurva. Ohlédnu se po Timotejovi, ale ten vrtí hlavou.

„To je normální, Tino, ona si vzpomene.“

„Doufejme.“

Raisa se zas zlomí v pase a záda se jí chvějí.

„Jak dlouho to potrvá?“

„Dokud v žaludku neudrží krev,“ Timotej mi podává sklenici, „čerstvá králíčí. Zkus jí to dát ty.“

Zvrací už hodiny a nevzpomněla si ještě na nic. Svlékla jsem ji, osprchovala, umyla a dvakrát se nechala ohodit krví, která se Raise vyhnula z krku v ten nejnevhodnější okamžik.

„Jak ti je?“ zeptám se unaveně.

„Strašně. Chci domů.“ Pokouší se brečet.

Zvednu jí hlavu. „Nikdy se nevrátíš domů. Nemůžeš na denní světlo, nemůžeš jíst normální jídlo, jsi upírka, chápeš?“

„Já chci domů,“ mele dál.

„No, když myslíš. Budeš moct jít, jen co si promluvíme. Nikdo tě tu držet nebude.“

„Chci ven,“ zaječí. Vrazím jí jednu, s rozmyslem, a pak druhou, rána ji odhodí na zeď, přitáhnu ji k sobě a mlátím ji dál. Bolest je třeba přehlušit jinou bolestí, lepší nápad nemám a navíc, našinci menší výprask ublížit nemůže. Naposledy ji trefím pěstí na čelist a nechám padnout na zem. Vřeští a svíjí se, nesmyslně a zbytečně. Sednu si na postel a podepřu si bradu rukou. Ono ji to časem přejde.

„Proč mě biješ?“ Zvedla se na všechny čtyři a ohmatává si nos.

„Pamatuješ si na mě?“ odpovím otázkou. Nakrčí čelo.

„Ty jsi ta z auta?“

No, aspoň něco. „Jo, ta z auta. Jsem tvoje,“ zarazím se před tím slovem, „matka. To díky mně jsi to, co jsi. Našinec.“

„Mám žízeň,“ zanaříká.

„To je správně.“

„Dáš mi napít?“

Povzdychnu si. Napít jsem jí dala už nejmíň desetkrát a desetkrát krev zase vyzvrátila. Pak mě něco napadne.

„Dám, ale jen trochu. Otevři pusu.“

Rozevře rty jako dítě u doktora. Zhluboka se napiju ze sklenice, ohřiju krev chvíli v puse a pak přitisknu ústa na její. Polkne. Jestli teď začne zvracet, tak se neudržím taky, napadne mě, ale Raisa polyká a hlavu odtáhne až po chvíli.

„Ještě,“ zaprosí.

Napiju se znovu. O otevření pusy jí už nemusím říkat.

„Ještě.“

„Ne, teď už se napij ze sklenice.“

Obejme sklínku oběma rukama a hltavě pije.

„Ty jsi ta z auta,“ opakuje rozzářeně, když je konečně sytá. „Políbilas mě.“

„To víš.“ Nemám už energii vysvětlovat jí, jak to bylo. Snad si vzpomene.

„Jsem hrozně unavená,“ oznámí mi.

To já taky, holka, pomyslím si.

„No tak si lehni,“ pobídnu ji.

„Tady?“

„Vidíš tu snad jinou postel?“

Způsobně si zaleze pod deku a přikryje se až po krk. Bolí mě hlava.

„Nechtěla,“ hledá slova, „nechtěla by sis vlézt na chvíli ke mně?“

Zaváhám, ale pak nadzvednu přikrývku, vklouznu pod ni a nahé tělo se přitiskne k mému.

„Ty jsi ta z auta,“ oznamuje mi Raisa vítězoslavně.

„Ale no jo, furt.“

Když mě Timotej vzbudí, nevím v první chvíli, kde jsem.
 „Vstávej,“ syčí.
 „Co se děje?“
 Kývne na mě prstem. Shodím Raisinu hlavu ze svého ramene
 a tiše vstanu.
 „Jak jí je?“ Timo bradou ukáže na spící.
 „Už je z toho venku, ale pamatuje si kulový.“
 „To přejde,“ těší mě upír.
 „Snad. Tak co se děje?“
 „Je tu Kay.“
 Zatrne mi v zádech. „A co?“
 „Chce s tebou mluvit. Prý to nemá smysl.“
 „To je lempl,“ zanádvám.
 „Co měl dělat?“
 „Co by, zkontrolovat, jestli jsou všichni spořádaně ve svých
 rakvičkách, ne?“
 „Pěkná pitomost,“ konstatuje Timotej a jen tím zvyšuje můj
 pocit marnosti.
 „No, každopádně ho tu máš,“ strčí mě do haly. „Já si jdu dát
 něco k pití.“

„No, tak u koho jsi byl?“
 Kay si hraje se soškou koně, kterou sebral z police.
 „U Příbskýho,“ poskakuje s koněm po stole.
 „No výborně, to je tu za rohem. U koho ještě?“
 „No...“
 „Hlavně že sis vzal auto.“
 Zašklebí se. „Stejně je to na nic, Tino. Příbský si myslel
 bůhvíco, celou dobu nadskakoval, jako by seděl na plotně.“
 „Pojedu s tebou.“
 „Ted? Vypadáš, nezlob se, ale vypadáš trochu divně. A jsi celá
 od krve.“
 „Dvakrát mě poblila,“ zavrčím.
 „Ta holka?“
 „Jo.“
 „A mluvila?“
 „Ne, nic si nepamatuje. Prý je to normální, tvrdí Timo.“

„Mám ji máznout?“

„Ne. Dalo mi dost práce dostat ji na druhou stranu, takže se drž stranou.“

„Jak chceš.“

Točí koníkem mezi prsty a mě napadne, jestli se Kay vůbec někdy obtěžuje hledat řešení sám, nebo jestli se spokojí s tím, že je čepel, sekera a kůl. No, hlavně ten kůl.

„Skútr nechám tady. Hod' mě domů,“ zavelím. „Musím se převléct.“

Hvízdá si a pohazuje klíčem.

Ach jo, pomyslí si. Hlavně ten kůl.

* * *

„Ty chceš ještě někam jít?“

Hodila jsem krví vlhké triko do prádla a z koše vytáhla černé bavlněné šaty na ramínka.

„Jasně, jdem.“

„Bude svítat.“

„Až za hodinu.“

„Nevšimla sis, že mě světlo může zabít?“

„No jo, pořád.“

Kay se nehýbá z křesla. Založím ruce na prsou.

„Podívej, nemusíš se bát, že tě zabiju. Nechce se mi bojovat s Gothel, zoufalou ze ztráty synáčka.“

Vypadá ohromeně. „Takže jsi nad tím přemýšlela.“

„Jistě. Upřímně řečeno, Kayi, my jsme přece konkurenti.“

Obrátí se ke mně a tvář má bezvýraznou.

„Jsme.“

„Tak vidíš. Jsme, a ty máš za zadkem svou matku.“

„Ty Timoteje,“ připomene mi.

„Na koho bys sázel?“

„To se ptáš vážně?“

Opřu se zadkem o stůl. „Vlastně ne. Timo nikdy neměl ambice vládnout. Je prostě nejstarší, to je všechno.“

„To nestačí.“

„Ted' možná ne,“ připustím hořce.

„Chceš teda ještě ven?“ Kay vstane.

Zavrtím hlavou. Svítá.

XVIII.

Kay spí, celý upírský svět spí, jen já se ploužím Prahou, kupuju hovězí, sháním Oksanu, už jen z pocitu zodpovědnosti, telefonem pronásleduju otráveného Konráda a dychtivého Darka a doma pak dávám dohromady seznam. Božidara, Roza, Gaspar, Ranko, Markéta, ta, co tak neskryvaně brala na Kaye, Tadeáš, malíř, kterého si před sto lety Timotej oblíbil natolik, že ho nechtěl nechat odejít, Krista, Walter, Kvěch. Je toho hodně, a zdaleka ne všichni žijí v Praze. Po celých Čechách jsou roztroušené pěkné, výstavné vily, které ožívají jen v noci. Kvěch dokonce žije na jakési usedlosti v Jeseníkách. Ta cesta tam, znechuceně ohrnu rty. Na druhé straně, co já vím, co se děje právě tam. Nikdy to nebylo důležité, teď je.

Konečně se dovolám Konráda, a tentokrát hovor nezatípne.

„Pracuju, Tino, nemůžu si s tebou povídat.“

„To je mi buřt. Četls ty Nikolasovy dopisy?“

„Ještě ne.“

„Je to důležitý, Konráde.“

„Spousta věcí je důležitějších. Nejvíc to, aby mě odsud nevyhodili. Udělám to pak.“

„Konráde...“

„Pak. Mimochodem, máte čtrnáct dní, maximálně. Potom dávám ruce pryč.“

„Tuhle sobotu,“ slíbím.

„Zlatý voči.“

„A koukni na ty dopisy.“

Telefon ohluchne dřív, než stačím cokoli dalšího dodat.

Odpoledne se láme k večeru a mně se ze všeho nejvíc chce spát. Spát, zívnu. Na Staromáku klapou o dlažbu koňské podkovy. Mám to ráda, vyvolává to ve mně uklidňující pocit, že čas plyne stejně pomalu, jako já stárnu, klamný pocit, ale co na tom.

Líně se sunu podloubím, když mobil v kabelce zavyje. Nadskočím. Já vůl, proč jsem tam dávala zrovna tohle zvonění.

„Tina. Hoří?“

„Vzpomněla si.“ I Timotej zní unaveně. „Takže přijď.“
„Timo,“ před očima mi tančí rudé skvrny a žízeň se neodbytně hlásí, „vůbec jsem nespala. Nemůžu.“
„Není tu v bezpečí.“
„Počkej...“
„Není tu v bezpečí,“ opakuje.
Zachvátí mě pocit podobný tomu, jaký mají děti, když zjistí, že jejich rodiče jsou omylní. Spoléhala jsem na Timoteje. Bože, našinec by neměl spoléhat vůbec na nic.
Timotej mlčí, jako by čekal, až se s jeho sdělením vyrovnám.
„Přijedeš?“ zeptá se potom. „Ona na tebe čeká.“
„Jedu,“ přisvědčím bezmocně a představím si ucpanou křižovátku u Rudolfiny. „Už jedu.“

Timotej se mnou nechce mluvit.
„Víš, kde ji najdeš,“ kývne ke schodům. Popadnu ho za předloktí.
„Co takhle pravdu, Timo?“
Strne, jako by ho moje drzost zarazila.
„Jak to myslíš, dítě?“
„Volala ti Gothel? Vyhrožují ti, nebo co vlastně?“
„Nevymýšlej si. Nikdo mi nevolal, ani...“
Možná nevolal, ale dokonce ani Timotej není takový blázen, aby si nevšiml, co se kolem děje.
„Znáš Gothel dobře?“
Možná jsem přestřelila, protože Timotejovi podezřele cuká horní ret. Napřímím se. Vím, že mi nebude chtít ublížit, pokud zakřičí, bude to jen bolet. Zadívám se mu do očí a Timo svůj vztek spolkne.
„Odpusť, děvenko,“ přitáhne mě k sobě. „Znám ji, ne dobře, to je všechno.“
„Kdo zůstane loajální?“
„Našinci nejsou loajální, to víš dobře.“
Jeho pasivita mi, upřímně řečeno, vadí.
„Jsou. Já, Gaspar, možná Ranko, Tadeáš. Myslíš, že ne?“
Promne si oči. „Ty a Gaspar, snad i jeho Guta. Ostatní jsou bezbranní nejen proti Gothel, ale i proti Roze. Nebo to nevíš?“
S tím nelze než souhlasit. Povzdychnu si.

„Co Kay? Měla bys ho dostat pryč. Je to má vina, že je tam. Má krátkozrakost. Vyhod' ho, je to příliš nebezpečné.“

Zavrtím hlavou. „Ne. Je to to nejbezpečnější, co můžu dělat, naneštěstí.“

Timo mě hladí po vlasech a já už vůbec nepochybuju, že je to zlé.

„Jsi pěkná holka,“ mumlá mi do ucha, „ale jemu to bude jedno. Neušetří tě jen proto, že se s tebou mrouská, věř mi.“

„Jen proto ne,“ odtáhnou hlavu z Timotejova ramene, „taky proto, že se bojí. Ve dne jsem silnější já. Time, pokud je tohle válka, musíme se spokojit s ozbrojeným příměřím. Na víc nemáme.“

„Proč mi vlastně ještě pomáháš, Tino? Pro peníze?“

Timotej má chandru, o tom není pochyb.

„Dejme tomu, že mi vyhovuje stav, který je teď, Time. Nechci poslouchat nějakou panovačnou čubku.“

Seshora se ozve volání. Raisa.

„Tak už jdi za ní, chce ti něco říct,“ postrčí mě Timo a já tentokrát jdu už bez odmluvy.

„Už vím.“

„Ale...“

Raisa vypadá o hodně líp než včera. Přirozeně, změnila se oproti tomu, jak vypadala živá. Vlasy jako by ztratily barvu, oči se nepřirozeně lesknou a kůže přiléhá ke kostem tváře těsněji.

„Vzpomínám si na toho chlapa, který mě sebral. Měla jsem z něj strach.“ Rozhlédne se poplašeně. „Je někde tady?“

„Ne. Ale je rozumné mít z něj strach, je to popravčí.“

„Popravčí?“

Přikývnu. „Teď už není tak snadné tě zabít, Raiso. Podruhé zabít, ale on by to uměl.“

„Líbala ses s ním,“ pořád ještě mluví trochu jako dítě, ale v jejím hlase je stopa žárlivosti. Poslední polibek znamená i slib, uvědomím si, jenže já nechci slibovat to, co nedám.

„Jistě, i upíři, hm, kopulují. Tos přece věděla.“

Kupodivu sklopí oči. „Chtěla bych...“

Zvednu jí bradu. „Bez ohledu na to, co bys chtěla, si spolu musíme promluvit. Přerodila jsem tě jen z jediného důvodu,

Raiso. Proto, abys mi řekla, kdo ti dal ty předchozí polibky. Někdo z našich zabíjí lidi, a to je zlé.“

Tváří se nechápavě.

„Nebezpečné pro nás všechny, děvče. My nechceme, aby nás zase začali honit.“

To už k ní dolehlo.

„A ty myslíš, že já, že já můžu nějak pomoci?“

„Jo. Prostě si vzpomeň.“

Čelo se jí zvlí vráskami. „Nevím. Vzpomínám si na tebe a na něj.“

„Víš vůbec, že jsme se viděli už před tím, v Peci?“

„V Peci?“ opakuje nejistě.

„No tak ne. Zapomeň na Pec. Jediné, co po tobě chci, je, aby sis vzpomněla, kdo z tebe pil.“

„Ty.“

„Proboha,“ vyjeknu, jasně že já. Kdo další?“

„Když já opravdu nevím.“

Zničený harddisk u Zdeny, Raisina ztráta paměti. Začínám být trochu rozladěná, vlastně jsem rozladěná docela dost. Kousnu se do jazyka.

„Takže, chlap, nebo ženská?“

Vidím na ní, že se poctivě snaží.

„Voněla gardéniemi,“ řekne pak. „Víš, taková těžká sladká vůně.“

„Takže ženská?“

„No, pamatuju si hlavně ty gardénie.“

V duchu projdu seznam všech upírů, které znám. Jistě, ne všichni jsou heterosexuálové (ona smrt často některé věci změní), ale gardéniemi se nevoní ani jeden.

„Vybavíš si ještě něco?“

„Vlasy. Lechtaly mě na obličeji.“ Dychtivě se na mě dívá, lačná pochvaly.

„Výborně. Barvu nevíš?“

Po další půlhodině nejsme dál než u vlasů a gardénií. Bolí mě hlava, záda, nohy. Ve dveřích se objeví Timotej.

„Co si pamatuje?“

„Skoro nic.“

„Někdy se to může stát,“ upozorní mě. „Políbilas ji pozdě.“

„Jak to, pozdě?“

„Dobře, ne pozdě, ale na poslední chvíli. Možná si víc nevybaví nikdy.“

Zatnu zuby.

„Když nevybaví, dobře. Zeptám se jinak.“

Raisa se na mě dívá s obavami. Nejen Raisa, dokonce i Timotej pochybuje.

„Jak?“

Pohodím hlavou a přitisknu dívce dlaně ke spánkům.

„Tak jak se ptám mrtvých vždycky, ne?“

Vidění je tentokrát velmi živé. Ano, cítím ty gardénie, šimrání hebkých tmavých vlasů na kůži, hluboké oči si mě prohlížejí. Už nepochybuju. Byla to Roza, ta, která Raisu políbila přede mnou. „Zabij ji,“ vetře se známý hlas, „zabij ji, dokážeš to, dítě, má sladká holčičko. Zabij Rozu, zabij a připij si její krvi. Zažiješ...“ dál už nedokážu poslouchat. Odtrhnu dlaně a couvnu od chvějící se dívky.

„Byla to Roza,“ oznámím Timotejovi chraptivě.

„Věděl jsem to.“

Nerozhodně se zastavím. Jistě, Roza má na nástupnictví záslusk, ale nedovedu si ji představit na večírku, kde se točí lesklé koule.

„Timo...“

„Věděl jsem to,“ opakuje, „řekni to Kayovi.“

Raisa zmateně vstane, objímám ji kolem ramen, ne soucitně, jen mechanicky.

„To není kvůli tobě,“ uklidním ji. „Odpočívej.“

Chce něco říct, ale přinutím ji, aby si sedla na postel.

„Ještě se u tebe zastavím,“ směju se na ni neupřímně, jako matka, která slibuje dítěti pohádku, a zatím prchá za milencem.

„Timo, počkej na mne.“

„Nelíbí se mi to, ale nemám jinou možnost než ji nechat popravít.“ Timotej nervózně klepe prstem do desky stolu. Má neklidné ruce, obratné, moudré ruce, které by raději svíraly tetovací pistoli. Je mi ho líto.

„Nejsem si jistá, jestli u ní tahle věc končí, navíc, nejsem si jistá Kayem.“

„Mám tam jet sám?“ Postřehnu změnu v Timově hlase, ale nepodívám se na něj.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Udělám to já a ty zase začni tetovat.“

Dotkne se mého ramene. „Tino...“

„Prosím.“

„Ty ji přece nedokážeš...“

Konečně k němu obrátím hlavu. „Dokážu. Dokážu ji zabít mnohem snáz než ty, Timoteji. Ty přece víš něco o mém otci, víš, že jsem pila ze Simeona, víš to už dlouho, a možná proto jsi mi Kaye nakvartýroval domů.“

„Dobře, víš, že bych to neudělal, obětovat tě,“ vyjede na mě.

„Vím. Vždyť taky čekáš, že vyhraju.“

Chce něco namítat, hádat se, rozkazovat, ale já nemám na další diskusi sílu.

„Timoteji,“ slíbím mu tiše, „zabiju Rozu, když to bude nutné, ale zatím se mi do toho nechce.“

„Kam teď?“

„Na Rozvadov.“

Noc je chladná a tmavá. Tentokrát řídí Kay, kterého jsem bez nadšení vzala s sebou. Je lepší mít ho na očích, a navíc jsem tak unavená, že se mi na mou duši nechce odřídit čtyři sta kilometrů. I když, čtyři sta to bude, jestli všechno půjde tak, jak má. Pokud mě Roza dostane, dvě stě ušetřím.

„Jedeme popravovat, lásko?“

Mlasknu.

„Promiň,“ přišlápne Kay plyn a auto poskočí dopředu.

„Tady je na dálnici povolených jen 130,“ rýpnu do něj.

„Opravdu? Ale to by nás předjížděly autobusy, ne?“

Rezignovaně mrknu na tachometr, kde ručička usilovně líže dvoustovku.

„Nejedem popravovat.“

„Vzal jsem si věci,“ namítne Kay, jako by pouhopouhý fakt, že je musel zabalit, opravňoval Rozinu likvidaci.

„Jedeme se ptát.“

„Jak chceš. Ale když z ní pila...“

Já vím, opakuju v duchu, pila, a to samé jako Kay si myslí i Timo, jenže něco mě varuje. Falešný tón.

„Mluvils o tom s matkou?“ zeptám se zničehonic.

„Mlčí.“

„Takže mluvil?“

Roza žije v zámečku kus od Katov a do Němec je odtamtud kousek, docela dobře by se mohla cítit Gothelinou poddanou.

„Občas s matkou mluvím, na tom snad není nic divného.“

„Jistě že ne,“ opáčím uštěpačně.

„Nevěříš mi, že ne?“

„Ne.“

Auto zrychlí tak, že nad vozovkou téměř plachtíme.

„Ty, Kayi, možná že dobře regeneruješ, ale když to někam napálíš v týhle rychlosti, je dost pravděpodobný, že začnem hořet.“

„No co, umřel bych podruhé,“ pokrčí rameny. „Jenže tentokrát bez matky za zadkem.“

Dokodrcáme se k zámecké zahradě po polní cestě a zaparkujeme u fotbalového hřiště.

„Pralesní liga,“ ušklíbnu se při pohledu na svažující se trávník. Kay ho obhlíží a víc než na sport zřejmě myslí na jeho pracovní využití.

„Je zamčeno,“ zacloumám vraty.

„Přikolíkovat někoho na to hřiště a nechat ho tu do východu slunce, to by bylo.“

Kay sní. Vrazím mu loktem do žeber.

„Jdem přes plot.“

Přehoupne se přes vrata, a to jen podtrhne jeho příbuznost s kočičí rasou. Lezu za ním a na dlaních mi zůstává rez.

Park je rozlehlý a zanedbaný. Strašidelný, chtělo by se říct, ale takovou kategorii našinec nezná, staletí tyhle pocity vymažou z hlavy dokonale. Překračujeme spadlé větve a kupy navátého hnijícího listí. Duby šumí. Líbí se mi tu, ne, líbilo by se mi tu, kdyby místo nemělo vztah k Roze. Možná že nejdeme popravovat, možná se budeme rvát, napadne mě, když stisknu kliku vyřezávaných dveří.

„Je zamčeno?“ ptá se Kay celkem zbytečně.

„Je. Máš nářadí?“

Neodpoví a vytáhne páčidlo. Hledám kamery, ale nevidím je. Roza je možná nepotřebuje, je dost stará, aby slyšela, aby cítila a aby věděla. Dveře povolí a Kay tiše a profesionálně pronikne dovnitř. Vejdu za ním. Netisknu se zády ke zdi, nepohybuju se přískoky. Ostře si Kaye, tisknoucího se ke zdi, změřím.

„Neobtěžuj se, není tu. Zdá se, že jí tvá mamá dala echo.“

Procházíme řetězem místností v tiché neshodě.

„Podívej, Tino...“

„Nehraj mi divadlo, Kayi. To, že spolu pícháme, neznamená vůbec nic. Jsi prostě tělo v mé posteli a máš o to menší užitnou hodnotu, že z tebe nemůžu pít.“

Pocit marnosti a vztek mi našeptává ještě nelaskavější slova, ale spolknou je. Na upírově krku se pohybuje ohryzek, jako by polykal mou urážku. Trnou mi dásně. Taška se zabijáckým náradím třeskne o zem, jak ji Kay pustí.

„Ano, to, že spolu pícháme, neznamená vůbec nic a je noc, Tino. Možná že se trochu přeceňuješ.“

Stojíme v rozlehlém zámeckém pokoji, zařízeném starožitným nábytkem, napjatí a podráždění.

„Přeceňuju? Ale prosím tě, nemáš tu mámu, které by ses schoval pod sukni.“

„Zato ty tu otce máš, co?“

Svraštím obočí. „Co ty víš o mé rodině?“

Zuby už mi trochu překáží v řeči, ale náhle mi hodně záleží na tom, aby Kay odpověděl.

„To, co každý.“ Taky má problémy s artikulací. „Dceru, která chodí v slunci, nemůže mít jen tak někdo. Tvůj otec musí být jedním z Nejstarších. Možná by se mu nelíbilo, kdybych tě zabil.“

Proti své vůli se musím smát. Jestliže já váhám kvůli Gothel, Gothel a syn evidentně váhají kvůli mému otci. Pat.

„Jsme už dospělí, Kayi. Co zapomenout na rodiče a rozdat si to na férovku?“

Dívám se mu do očí, lesknoucích se a bezvýrazných. Po chvíli uhne pohledem, ramena se mu chvějí. Pokusím se dostat do jeho mysli stejně, jako přijímám vidění mrtvých, a když se mi to podaří, objevím jen jednu věc. Touhu. Obyčejnou tělesnou touhu. Jsem pitomá, uvědomím si, protože tenhle boj má řešení. Existuje cesta. Pomalu přijdu až k upírovi a zvednu k němu hlavu.

„Ten park nevypadal špatně, Kayi, a do rána je daleko.“

„Vzpomínám si, že jsem ještě zaživa byl s jednou holkou v lese. Byla...“

„Jaká?“

„Panna,“ odpoví tiše. „Nikdy jsem nepochopil, co ženské vlastně chtějí. S chlapem je to o tolik snazší.“

„Ne, když jsi homosexuál,“ utěším ho. „U mne jsi taky na pochybách?“ zeptám se ještě, když se nemá k odchodu.

„Ne. Upřímně řečeno, připomínáš mi matku. Chápu, proč některé věci děláš tak, jak je děláš.“

Zamrazí mě. Po téhle pochybné lichotce už nevím, jak dál. Cesta tu jistě je, tahle cesta. Přemýšlím, jestli mezi Kayem a Gothel došlo na incest, pokouším si představit chladnou plavou Gothel v žáru vášně, pokouším se...

Kay se dotkne mého ramene. „Co trocha romantiky na tlejícím listí?“

Vykročím k východu a Kay za mnou.

Noční vzduch je chladný a je neobvyklé a příjemné toulat se nahá mezi prastarými stromy. Osvobozující.

„Napij se,“ Kay mi podává mrtvou sojku. Skoro mě to dojde, jemně přiložím ústa k lehkému tělu ptáka a sajů. Cítím na ramenou chladné ruce, silné tvrdé prsty, slabou zimnici, zmítající Kayovým tělem. Obrátím se k němu.

„Lehni si,“ kývnu na něj a počkám, až se položí na zem a upře pohled na polámané větve umírajícího dubu. Pak si tiše lehnu vedle něj.

„Roza žije na místě, kde je spousta smrti, nezdá se ti?“ zašeptám.

„Žije na podivném místě a sama je divná. Matka...“

Napjatě čekám, jestli se odhodlá k prohlášení, které zpochybní Gothelin nimbus. Místo toho se však převálí na břicho a zaboří tvář do hlíny. Kleknu si nad něj, prsty putuju po jeho páteři a šeptám: „Budeš na ni myslet teď?“

Můj ukazovák se zastaví na konci jeho páteře. Představuju si řetěz bílých obratlů, dokonale pravidelný a pružný, pak se prsty vydají dál, mezi pevné svaly zadku až k místu určení. Nasliním si prostředník a pak Kay zasténá.

Nebe světlá a pro Kaye je to signál k ukončení hrátek. Jdeme mlčky podmáčeným trávníkem k domu. Nepotřebuju teď mluvit, udělala jsem to, co jsem musela. Víc neumím.

„Tino, asi bychom měli prohlídnout dům, co?“ I Kaye akrobatické prostovky unavily.

„Jistě. Roza tu není, ale to neznamená, že tu nic zajímavého nenechala. Ale pokoje jsou zatemněné, takže...“

„Já vím, já jen, že se mi chce spát.“

„Víš, jak dlouho jsem nespala já?“

Povzdychne si a souká na sebe oblečení, pozoruju ho, přemýšlím, jak se celá věc bude líbit Gothel, co vůbec udělá Gothel po tom, co zjistí, že se někdo pokouší získat vliv na jejího syna. I když, stojím vlastně vůbec o to mít na Kaye vliv? Spíš jen hledám úzkou a pochybnou cestu, jak zachránit Timoteje. Timoteje a sebe.

Roza nemá procovský vkus upírů z metropole a některé z pokojů jsou opravdu krásné. Rozpadající se, nepohodlné a krásné, některé jen rozpadající se a některé jen krásné. V menší místnosti v podkroví objevíme cestovní tašku od Fendi a v ní věci, které by na sebe Roza nevzala. Leginy? Nakrčím nos.

„Co je?“

Kayovi leginy samozřejmě nic neříkají.

„Tohle není Rozino, nenosila by to.“

„Ne?“

„Ne,“ hrabu se v tašce. „Vím, komu to patří. Tipneš si, hm?“

„Zdeně?“

Kvituju s povděkem, že určitý přehled o případu má.

„Přesně tak.“

„Výborně,“ zamne si Kay ruce. „Takže teď už si můžeš zalézt do postele a já Rozu najdu. Tohle je moje práce, Tino. Nemusíš se dívat, jak jí sekám hlavou. Pokud sama nechceš, přirozeně.“

„Tvá matka se dívá, co?“

Přestane se hrabat v zásuvce.

„Samozřejmě.“

Přikývnu spíš pro sebe.

Roza počítač nemá, a když procházím její šatník, nestačím se divit. Někteří z nás mají problém přizpůsobit se plynoucímu času,

ale Roza snad nikdy nic nevyhodila. Vidím empirové šaty, róbu s honzíkem, kožich z dvacátých let a krabice starých dopisů. Jak se asi dívá na Tima? Z krabice vyhrabu rozpadající se milostný dopis a rozložím ho. Kdosi se v něm archaickým stylem vyznává z horoucí lásky k bohyni noci. Hm, pěkné. Lpí na minulosti, pomyslí si, celý dům, půvabný dům pro našince, je připomínkou starých časů, dob, které jsou pryč. Timotej žije mezi zářivkami, *tetovací pistolí a chromem*, navzdory tomu, kolik prahů času už zdolal, Roza by si nejspíš nejraději natáhla staré spodničky. Snažit se zadržet čas může být zhoubné, bezděčně si vzpomenu na Kayovu sportovní tašku plnou hraček, které přinesl dnešek. Pokud ji zabije, měl by mít u pasu kord, nejspíš by ji to potěšilo. Umí Roza vůbec řídit auto? Zdena to bezpochyby umí a k německým hranicím je to kousek. Gothel se mi pořád plete pod nohy. Rozhlédnu se, jestli někde neuvidím jejího syna. Je jen jedna zbraň, kterou proti němu Gothel použít nemůže, použiju ji tedy já.

„Kayi,“ křiknu, „Kayi...“

„Jdu,“ jeho chraptivý hlas se rozlehne domem a já si s úsměvem na holé tělo obléknu Rozin sobolí kožich.

Je poledne. Možná jsem odhalila několik Roziných fetišů, ale nic, co by případ posunulo dál. Vyjdu do parku a prohlížím si stromy v plném slunci, víc dělat nemůžu. Timotej je nejspíš vzhůru, zrovna tak Gothel a možná někde bdí i Roza, nemohou však ven, a tak si naše hra vybírá stop time. Kay šťastně usnul v Rozině budoáru a s Delta Dartem zavěšeným na krku se ve starorůžových pokrývkách vyjímá jako pirát v mléčném baru. Nervózně si hraju s telefonem. Neměl by se Timotej vlastně už dávno ptát, jak jsme na tom? Když pak telefon po chvíli zazvoní, skoro nadskočím, na lince však není Timotej, ale Darek.

„Tina,“ zívnu do sluchátka. Darek zní zadýchaně a trochu nepřítomně. Zpozorním.

„Tino, jsem v nemocnici.“

„Cože?“

„Jo, v nemocnici. Áňa si podřezala žíly.“

„Kurva.“

„Nechtěl jsem tě k ní pustit. Můžeš přijet?“

Což o to, přijet můžu, ale bez Kaye, který si v slunečném odpoledni do auta určitě nesedne, pokud náhodou nemá stejné choutky jako Áňa.

„Jsem u Klatov.“

„Tino, *nevím*, co *mám* dělat. Já ji našel, dala si se mnou sraz, a než jsem k ní přijel, otevřela si žíly.“

„Demonstračka?“ usuzuju.

„Naposled mluvila hodně zmateně.“

„Ona je zmatená, Darku,“ upozorním ho cynicky.

„Mluvila o nějaké tmavovlasé ženské, která se jí zjevuje ve spánku.“

Roza, napadne mě okamžitě. To se mi nelíbí. Roza a její pitomé staromódní hrátky s dobře vychovanými anemičkami. Kurva fix.

„Opravdu nemůžeš přijet?“

Zauvažuju. Nechat tu Kaye není dobrý nápad, ani já nedůvěřuju svým sklonům natolik, abych se v noci bez obav vydala vlakem, o taxíku nemluvě. Dvě hodiny v malém prostoru s člověkem, to je pro našince dost. Jistě, můžu jet já, nechat tu auto a tlouct se autobusem, který jede bůhvídkdy, sedět těsně vedle někoho. Mám žízeň. Ne. Konečně přijde spásná myšlenka.

„Máš auto, Darku?“

„Jasně, ale...“

„Přijed' pro mne.“

Zmlkne. „Víš, Tino, já už si dal pár panáků. Byl to šok.“

„Dojedeš jen sem, zpátky řídím já.“

„Nadejchám.“

Mlčky ho nechávám zpytovat svědomí.

„No tak já jedu. Budu tam.“

„Budeš tu za dvě hodiny, v Klatovech odbočíš na Domažlice a jsi tady.“

„Jinak by to...“

„Nešlo.“

„Budu tam,“ slíbí pokorně.

Slunce pálí, ale v domě je temno. Stáhnu z Kaye růžovou peřinu.

„Vzbud' se,“ zasyčím na něj, „vzbud' se, než ti odjedu.“

* * *

„Je tady.“
 „Kdo?“ Kay zvedne hlavu z peřin a dívá se na mě nepřítomným pohledem sytého.
 „Darek, kdo jinej. Jedna holka zapletená do případu spáchala sebevraždu, musím do Prahy.“
 „Na noc by to nepočkalo?“
 „V noci mě k ní nepustěj. Mimochodem, měla vidění černovlasé ženy, nejspíš Rozy.“
 Ohrne rty, až se mu špičáky zablýskají.
 „Ty z toho chlapa piješ?“
 „Proč se tak pitomě ptáš, spals vedle, když jsem s ním byla.“
 Zívne. „No právě. Je to jen člověk, Tino, stejně brzo umře.“
 Něco v tónu jeho hlasu mě varuje.
 „Drž se od něj, puso. Je užitečnej.“
 „Přeceňujete ty lidi.“
 „Přeceňujeme? Kdo? Já a Gothel?“
 Evidentně jsem zasáhla cíl.
 „Jo, ty a Gothel. Jsou proti vám nic.“
 Cítím Kayovu zuřivost, zběsilý ničivý vztek.
 Nadechnu se. „Jistě že jsou, ale pokud potřebuješ pít ze živého, tak...“
 „Proč ty potřebuješ, a já ne?“
 Mám chuť začít rvát, ale nechce se mi všechno, co jsem v noci udělala, vyhodit z okna.
 „No, proč?“
 Odvrátí se a mně to, po hanebně dlouhé době, dojde.
 „Gothel se moc nelíbilo, žes jí zabíjel milence, co?“
 Upírova ramena se pohnou, a kdyby si podržel tu schopnost, možná by se ozval vzlyk.
 Takhle jen zasyčí. „Nelíbilo? Matka zuřila. Strávil jsem půl století pod stříbrným poklopem, o hladu, Tino.“
 „A od té doby jí neodmlouváš?“
 Trhne hlavou. „Nedovedeš si představit, co všechno mi řekla.“
 „Ale dovedu,“ ujistím ho. „Nevyhrožuju ti stříbrným poklopem, Kayi, ale o mé milence se taky nestarej. Nebo...“
 Nechám větu viset ve vzduchu, protože dole právě zabušil na dveře Darek.
 „Jdu. Auto ti tu nechám a sejdeme se doma. A seber se, Kayi, nejsi vzteklej pes.“

Podívá se na mě očima tak nepřítelny, že má slova přímo popírají.

Políbím ho na krk. „Kdybys nebyl upír, napila bych se,“ zašeptám mu do ucha.

„Co kdyby ses jednou napila i tak,“ křikne mi do zad, ale to už jsem u vchodu.

„Možná,“ odpovím mu. Možná.

XIX.

Darkovo auto je malé a zelené. Nedůvěřivě sednu za volant, nastartuju... Darek znejistí.

„To BMW tady je tvoje?“ zeptá se.

„Jo.“

„No, víš...“

„No, vím. Koukám, že to nejede.“

Auto se pod mou nemilosrdnou rukou v zatáčkách podivně kroutí. No, ještě že dobře regeneruju.

„Tak co s tou Áňou.“

„Volala mi,“ Darek je bledý a nervózní, „volala mi poslední dva dny pětkrát denně, nejspíš nevěděla, komu to má říct. Měla pocit, že ji někdo sleduje, zdály se jí děsivé sny, někdo se jí dotýkal.“

Nepřerušuju ho. Ano, je to staromódní, ale obvyklé. Tradicionalistka Roza, možná by opravdu bylo nejlepší pustit Kaye ze řetězu.

„Prosila mě, abych se s ní sešel, tedy... No, prostě...“

„Ty, neřekl jsi doufám, kdo jsem?“

Pobledne ještě víc. „To ne, ale říkal jsem, že se vyznáš v těchhle paranormálních věcech a že bys jí možná mohla pomoci.“

„Jo, a kdyby se ti věšela na krk, vyblil bys všechno. Darku, jednou provždy,“ najíždím na dálnici, přišlápnu pedál až k podlaze a nestane se samozřejmě nic, „Darku,“ syčím, jestli nebudeš mlčet, existují velmi nepříjemné věci, které ti upír může udělat. Hodně nepříjemné.“

„Nevěděl jsem...“ blekotá.

„Věděl,“ kdosi mě problikává dálkovými a já mám na peugeota skoro stejný vztek jako na jeho majitele.

„Nejede to, kurva.“

„Ze stošedesátky už to moc nezrychluje,“ pípne Darek, a to mě vrátí do reality.

„No jo. Promiň, ale nejsme dobročinná organizace. Půjdu se na tu holku podívat a pokusím se to vyřešit, ale ne kvůli ní. Kvůli sobě. Uvědom si, že většina našinců by se nerozpakovala vás zabít. Oba.“

„A ty?“ šeptne. Vím, že touží po rozhřešení, a vím, že se mi nechce mu ho dát.

Já taky, kdyby šlo o mne nebo o Timoteje. Narodila jsem se za třicetiletý války, ty idiote. Víš, jak se tenkrát umíralo?“

Sedí vedle mě mlčky, poryvy větru zmítají vozem jako lodíkou a motor hučí.

Nejsem mrtvá,“ dodám už tišeji, „ale viděla jsem zemřít tisíce lidí, i takových jako Áňa. Člověk nemá zubatý chodit naproti.“

„To bylo i na mne?“ zeptá se.

„Obecně. V Praze jsme tak po čtvrtý,“ změním téma, „pustěj nás ještě za ní? Kde vůbec leží?“

„Na traumatologii v Thomayerce. Snad pustěj, když se budeme snažit. Řekl jsem tam, že spolupracujeme s policií.“

„Tak s policií?“ Otráveně sáhnou po telefonu.

„Hele, když řídíš, tak bys neměla...“

Vrhnou po Darkovi vražedný pohled.

„Konráde, to jsi ty? Na traumatolku do Thomayerovy nemocnice přivezli sebevražednici, která mě zajímá, můžeš...“

Může, co by nemohl. Nerudná sestra nás vede špalírem bílých dveří.

„Je v nebezpečí?“ zeptám se konverzačně.

„Že zemře?“ sestra si pohrdavě odfrkne. „To ne, ale může to udělat znova. Když ji sem přivezli, řvala, že ji honí upír. To jsou ty dnešní holky, nevědí, co by do sebe nasypaly.“

Darek se na mě po očku podívá, ale já nehnu ani brvou. Jo, milá zlatá, myslím si, dnešní holky obecně málo vydrží.

Sestra otevře dveře a mně se znenadání vybaví Raisa. Áňa je stejně bílá, i když je naživu. Kývnu na ni a zavřu dveře.

„Už to přestalo?“ zeptám se, ještě než stačí cokoli říct.

Mlčky přikývne.

„Aspoň něco.“

Zdá se, že Roza zdaleka nemá tolik času na poetické hrátky po tom, co jsme ji vyšťvali z jejího místečka. Spoléhá na Gothel? Snad, jenže, jak je vidět, ani Gothel nedokázala Kaye uhlídat vždycky, a já navíc potřebuju, aby se teď vymknul z mateřského vlivu ještě víc. Protáhnu se. Akrobatický sex a projížďka v třistašestce mi daly zabrat.

„Takže, cos viděla?“ přitáhnu si k posteli jedinou židli, která v úzkém pokojíku je. Darek postojí.

„Bylo to hrozný,“ vzlykne. „Příšerný. Bylo to jako v Carmile.“
Potlačím touhu jednu jí vrazit.

„Nepřišla jsem debatovat o literatuře, kotě. Možná ti to nedochází, ale tahle hra není pro děti. Pro žádný děti, pro tebe, Dana, Raisu, pro nikoho. Dají ti sedativa a ty nic neuvidíš, ale to neznamená, že to přestane existovat.“

Otevře pusu.

„Ty myslíš, že je to skutečné?“

„Jak vypadala?“

Áňa si přitáhne přikrývku až k bradě. Snad čekala konejšení, můj dotaz ji ale každopádně zaskočil.

„Ona?“

„Jo.“

„Měla na sobě dlouhé šaty a čelenku,“ ukáže na vlastní hlavu.

Dneska je špatný den. Mám vztek na Kaye, Darka, jeho auto, Timoteje, Áňu, ale největší vztek mám na Rozu. Diadém, to je jí podobný.

„No a dál?“

„Volala mě. Chtěla, abych ji objala, ale já měla strach.“

„Zcela správně,“ pochválím ji. „Je vidět, že ti pud sebezáchovy funguje docela dobře. A teď dávej pozor. Vidělas tu ženskou někdy v reálu? Setkala ses s ní? Možná že o tom ani nevíš, možná máš jen pocit, že...“

„Ne,“ zavrtí rezolutně hlavou. Darek vypadá zmateně. Zdá se, že čekal něco jiného.

„Dobře,“ nevzdávám se, „a vidělas někdy někoho, kdo v tobě vyvolal podobný pocit?“

Nadechne se k odpovědi, ale zarazím ji.

„Ne, nechci, abys řekla, že já, mě nech stranou. Někdo jiný.“

„Ten chlap, co jsem ho viděla s Raisou. Takovej seladon.“

No tak ten už to má za sebou, pomyslím si. Ale dobře.

„Ještě někdo?“ Holka je alespoň senzitivní, když už nic, a zdá se, že jí to zachránilo krk.

Kousne se do rtu. „Dan občas chodil s takovou paničkou, určitě jí bylo už přes třicet.“

Určitě jí bylo už přes šest set, pomyslím si, ale čekám, co z Áni vypadne.

„Měla všechno to šíleně drahý oblečení a parfémy, šátky od Hermés,“ zarazí se, „tedy, moje máma má taky kabelku od Hermés, ale nemá odtamtud i kapesníky.“

„To Boža jo,“ brouknu.

„Ty ji znáš?“

Znám,“ nechci to rozebírat. Boža, snažím si představit, jak se snáší s Rozou, a jímá mě děs. Zdivočelé ženské, každá sledující vlastní cíl. Prastaré, omrzelé, autokratické. Promnu si

oči.

„Podívej,“ popadnu Áňu za předloktí, „to, co ti teď poradím, ti možná bude připadat směšný, ale udělej to. Stříbrný kříž na stříbrném řetízku, a klidně si ho kolem krku obtoč víckrát. Tady ti česnek asi nepovolí, ale doma si ho rozvěš a spi v místnosti s někým. Nemělo by to trvat dlouho, ale člověk nikdy neví. Prostě to udělej.“

Dívá se na mě, jako bych spadla z višně, zabandážované ruce na pokrývce.

„Ty opravdu věříš na upíry?“

Otázka na tělo. Pokrčím rameny. „Co myslíš ty?“

Sklopí oči. „Takže je to doopravdy nebezpečné? Nejsem blázen?“

„Je to nebezpečné,“ ujistím ji. „A blázen možná jsi, ale třeba je to jen tou dobou. Máš moc volného času, žádné děti, žádný hlad, žádný dohozený manžel. Jen se nudíš, dítě, a pak se divíš, že, po tom co hledáš zlo, ho náhodou najdeš. Asi je to opravdu dobou.“

mlčí a mně to nedá.

„Co sis představovala? Že k tobě přijde vysoký zajímavý muž a sevře tě v drtivém objetí?“ Představím si Kayovy špičáky. „Nechtěj, aby přišel.“

„Nechci,“ zní to opravdu upřímně. „Určitě nechci. Ty někoho takovýho znáš?“ zeptá se pak.

Obrátím oči v sloup. „Jo, viděla jsem ho naposled dneska dopoledne. Opravdu se s ním nechceš seznámit?“

Zkoumá, jestli to myslím vážně, a pak se zarazí. „Ne, určitě ne.“

„Tak to je dobře, a pro to stříbro si pošli. Darku, jdem.“

Pokynu zmatenému děvčeti a vezmu za kliku.

„Už se trochu uklidnila?“ Sestra, která nás sem vedla, má zřejmě touhu něco z nás vytáhnout. „Uklidnila,“ usměju se na ni. „On v tom byl nejspíš chlap.“ „Jestli jsem to neříkala,“ zařetá vítězně a valí se chodbou dál.

* * *

Otráveně zas zapadnu za volant peugeotu.

„Hele, možná že už to vyprchalo, Tino.“

Darek je zřejmě zkroušený dědičným hříchem svého přiblížovadla.

„Pojedu já,“ odmávnu jeho námitky. „Musím do Troje, odtamtud to máš kousek.“

„A jak se dostaneš domů?“

„Mám tam skútra.“ Aspoň že to. Možná že pramenem mého vyčerpání je fakt, že nepatřím dnu ani noci, takže nespím nikdy, zvlášť v poslední době.

„Jsi bledá.“

„To našinci bývají.“

„Nemáš žízeň?“

Poznal to, nebo jen prostě oťukává půdu? Střelím po Darkovi pohledem. Tváří se soustředěně. Chm.

„Mám, hroznou. Několik dní jsem skoro nespala, jenže když se z tebe napiju, nedojedeš z Troje zpátky.“

Přes most Barikádníků se suneme přískoky. Na patře mám sucho.

„Dojedu. Když budeš opatrná, tak určitě. Chvilí počkám...“

Nechci, ne, nemůžu tu nabídku odmítnout, nedolezla bych ani k Timotejovi. Únava na mě dotírá svými vlnami z vaty, je mi teplo...

„Tino, máš zelenou.“

Gumy zahvívají, jak prudce přidám plyn. Musím ven, ven a pít. K Timovým vratům dojedu skoro po paměti.

„Pojď,“ táhnu Darka za ruku do vrat. Těžko mi může vzdorovat, jsem žíznivá a na nic jiného nemyslím.

„Tino, tam jsou i jiní upíři, co?“

Po setkání s Kayem jeho ostych chápu.

„Jsou, ale nevzala bych tě tam, kdyby to nebylo v pořádku. Dělej.“

Vysoká vrata se za námi zavřou a dál už nečekám. Přitisknu mu rty ke krku a chce se mi křičet. Kurva, neubliž mu, neporvi ho, bliká mi v mozku, kde rozum bojuje s instinktem dravce.

„Jsi jako jelen,“ šeptám mu poblázněně.

„Jsi...“ nedořekne, protože mu zuby protnou kůži.

Nestačilo čekat chvíli. Pevně svírám Darkův loket, když klopýtá vedle mě po břehu Vltavy.

„Díky, pomohlo mi to,“ říkám a vím, že to zdaleka nevystihuje situaci.

„Bylo to hrozně silný,“ odpoví mi.

„Promiň.“

„Ne, bylo to krásný.“

Bohužel, chlapče, pomyslí si, víc těchhle krásnejch chvilek a jsi na prkně.

„Jak je?“

„Líp.“

Je bílý jako papír. Bože, kdyby to všechno nebylo tak složité.

„Dokážeš dojet domů?“

„I poslepu,“ kasá se.

„No dobře,“ tisknu mu do ruky klíč. „Tak vyparkuj a pak se budeme bavit dál.“

Vyjede, no, není snadné žít s tak potrhlym autem.

„Dávej pozor,“ rozloučím se. „Když už máš vykrvácet, radši, abych to vypila já, než aby se to bryndalo na cestu.“

„Jsi krásná.“

Ztratil mnoho krve, jinak by to nemohl říct. Jsem bílá, pohublá, zuby se ještě nevrátily do normálu a kolem úst mám rozpatlanou krev. Vyčerpaně se usměje a já mu to stejně vyčerpaně oplatím.

„Tino,“ volá mě kdosi z nitra domu. Obrátím se tedy ke dveřím a jdu.

„Nepřeháníš to trochu?“

Jsem tak unavená, že se ani nerozčílím.

„Proč?“

„Piješ z chlapa za bílého dne na veřejný ulici.“

„Tak to prr, bylo to u tebe na zahradě.“

„Stejně.“

Palcem mi setře krev z koutku úst. Zašklebím se.

„Dělám, co můžu, abych nám zachránila prdel.“

„Opravdu?“

„Jo, dokonce i anální sex bez klystýru. Co víc můžu?“

Timovi se ve tváři nehne ani sval.

„Rozu jste nenašli, že?“ zeptá se po chvíli.

„Ne. Někdo jí dal echo, možná i sám Kay. Vědělš, že ho matka půl století držela pod stříbrným dekle, protože jí vraždil milence?“

Timotej potřese hlavou. „Ne, ale rozhodně jsem měl vždycky dost rozumu, abych se jejím milencem nestal. Kay je možná šílený, ale jeho matka je mocichtivá, studená čubka. Vždycky byla. Někdy si říkám, jestli ji její muž tím mečem nežahnul v sebeobraně.“

„Takže Gothel nemáš rád?“

To by vysvětlovalo, proč považuje za příhodnější mít v čele Rozu. Timotej pokrčí rameny.

„Těžko říct. Vážím si jejich schopností, to jo, ale v posteli bych ji nechtěl.“

„To Kay zas jo,“ chce se mi říct, ale spolknou to. „V takovém případě máš štěstí, že s jejich rodinou musím obcovat já, a ne ty. Je to jediná možnost, Timoteji.“

„Takže je to opravdu tak zlý, jak si myslím.“

V domě je ticho, nehraje tu rock jako obvykle a Raisa, pokud nahoře vůbec je, o sobě nedává vědět.

„Co dělá?“ napadne mě se zeptat.

„Spí. Noví vždycky hodně spí, časem ji to přejde.“

„Vzpomněla si na něco?“

Usrkne ze sklenice, ve které krev stojí už pěkně dlouho. „Řekne ti to sama. Ted odpověz ty mně.“

Opřu se do křesla. „Pokud Gothel poslala Kaye jako kvartýrmajstra, máme problém. Už Kay je dost, pokud by přišla Gothel se svými miláčky, budeme rádi, když stihneme utéct.“

„My?“

„Já, ty a možná Gaspar s Gutou, ostatní poběží lízat boty zas jiným pánům.“

„Jsi optimistka,“ Timo není vyděšený, jen otrávený.

„Možná jsem. Existuje totiž možnost, že nikam utíkat nebudeme.“

„Co obnáší ta tvá možnost?“ Zní to skepticky, a právem.

„To, že Kayovi bude chvíli našeptávat někdo jiný než máti, co jiného.“

„Tino,“ zaškaredí se. Morální odsudek jsem od Timoteje věru nečekala.

„Už zabírá, dokonce se mě zeptal, jestli se z něj nechci napít.“

Kdybych Timoteje vši silou praštila, nevyvolalo by to horší reakci.

„Jebe ti? Pokud je tvé krmení z našinců cena za to, že zůstanu naživu, je to moc vysoká cena. Skončíš jako tvůj otec, Tino.“

„Jako můj otec?“ Jistě, jsem přetažená, ale vztek všechno přehluší. Chráním Timovi prdel a pánovi to nevoní.

„Co s tím má můj otec? Ostatně, spíš Tvůrce, ne?“

Starý upír se zhluboka napije hnědavé tekutiny a slízne si sedlinu ze rtů.

„Otec i Tvůrce, Tino, v tomhle jste si s Kayem podobní, až na to, že Gothel samozřejmě nic takového neplánovala. Kdo myslíš, že tě zplodil?“

„Kdo?“ vyprsknu zahořkle. „Poběhlce jménem Háta a nějaký landsknecht Salo. Proč?“

„Protože je otázka, čím byl ten landsknecht, jak ty říkáš, doopravdy. Nikdo z nás nemůže jen tak chodit v slunci, jen ty a on. Tvůj otec je zrůda, děvče. On se živil, a nejspíš ještě živí z našich. Dlouho jsem ho neviděl, ale to, co o něm vím, mi stačí. Nejspíš jsi schopná pít z upírů, Tino, jsi jeho dcera, ale už tak jsi sama. Když se rozkřikne, že před tebou nejsme bezpeční, tak...“ Bezradně zmlkne. Mlčím taky.

„Měl to být rajc, ne hlavní jídlo, Timo,“ ozvu se konečně.

„Já vím. Já vím, kotě, ale nehraj si s tím.“

„Bojíš se, že tě vypiju?“ vyštěknu podrážděně. „Mohla bych se na tebe vysrat, Timo, o mne jim přece nejde. Mohla bych tě dokonce i prodat, kdybych chtěla.“

Nic nenamítá, jen urputně otáčí v prstech prázdnou sklenici.

„Nepochopí to, nikdo z nich,“ povzdychne si pak.

„Tak proč o tom Kay vůbec mluvil?“

„Protože je cvok. Blázen, vraždící maniak už zaživa. Někdy se podívej, co se o jeho rodině říká, jak dopadla Kayova žena, jak služebnictvo.“

Zatnu zuby. „Ale na mě bere.“

„Tak to jsi po jeho matce první. Jo, může se to povést, může. Když mezi tvýma nohama zapomene, co mu nakázala matka, možná to přežijeme. Pokud ne a Gothel přijede se svou lájí, přežiješ jen ty.“

„Já, která jí demoralizuju syna? Na to bych nesázela.“

„Ty, která jsi chráněná sluncem, kotě?“

Ozve se pleskání bosých nohou a na schodech se objeví Raisa.

„Ty už jsi tady?“

Svraštím obočí. Nelíbí se mi, jak na mně visí a navíc, nevím ani, jak vyřešit problém s jejím zmizením. Nemůže se vrátit domů, a pokud bude žít tady, někdo ji pozná. Jistě, zbývá ještě Kay, Kay se svým osikovým kulem. Mé představy se vydají jinou cestou, než bych chtěla.

„Jak vidíš,“ odpovím dívce, která zatím seběhla dolů a teď rozpačitě stojí vedle Timotejova křesla, „ale nemám moc času. Lépe řečeno, mám málo času. Jak ti je?“

„Dobře,“ připustí, „ale vadí mi, že nemůžu ven.“

„Na denním světle se ugriluješ,“ připomenu jí trpělivě.

„A v noci?“

Timotej už zřejmě absolvoval těchto rozhovorů několik, protože se do věci rázně vloží.

„Ne, pokud si chceš uchovat aspoň nějaký život. Až bude po všem, najdeme řešení. Ted' ne.“

Bázkivě se na něj podívá.

„Já vím,“ vzlykne a šourá se zas nahoru.

Timo vstane a zadrží ji.

„Nefňukej, děvenko, slíbil jsem, že ti udělám toho draka, ne?“

Raisa mu opře hlavu o rameno a já se s námahou zvednu z křesla.

„Ty dělej draka a já jedu domů,“ zívnu.

Timotej na mě kývá přes Raisino rameno.

„Ty,“ obrátím se ještě, „dovedeš si představit, jak musela být Gothel zoufalá? Padesát let o hladu a ve tmě naordinovat vlastnímu dítěti...“

„Možná o některého z těch zabitých opravdu stála,“ Timotejův hlas má v sobě hobojoyvý smutek. „Dej pozor, ať ti taky někoho neoddělá.“

XX.

Ten, který programově vraždí milence své matky, ještě doma není. Tedy, u mě doma. Napustím si vanu, strhám zaprášené oblečení a ponořím se pod hladinu. Nemusím dýchat zas tak často. Voda mě objímá, houpá mnou, uspává... a vyzvánění telefonu se jí šíří jako poryvy zemětřesení. Chvilí bojuju s pokušením zůstat pod vodou dál, pak ale pocit povinnosti vyhraje.

„Tina,“ vydechnu do telefonu.

„Jsi v pořádku?“

„Nejsem.“

Konrád zalapá po dechu taky.

„Jsem,“ přiznám neochotně, „byla jsem ve vaně.“

„Že tě pořád baví takhle blbnout, Tino. Jo, přečetl jsem ty dopisy.“

„A co?“

Snažím se vystrchat v hlavě, o jaké dopisy vlastně jde.

„Ten Nikolas se válel s kdekým.“

To mi Konrád neříká nic nového. Po pravdě řečeno, mezi upíry panuje, co do pohlaví, rovnoprávnost takřka ideální, takže jdou na odbyt rádodajky v ženském i mužském vydání.

„Byl tak trochu gigolo, to věděl každý. Jo, a s kterými to vlastně táhnul?“

Myslím si, že mě žádný Nikolasův milostný zástoj nemůže překvapit, ale jeden nikdy neví.

Konrád se zachechtá. „To bude na dlouho, ale pokud chceš ty, se kterými poskakoval v poslední době, tak to byla Božidara, Zdena, Roza, Milena, Sofie, a pozor, jeden velmi chladný lístek od Gothel, který ovšem nasvědčuje, že k nějakému dovádění došlo.“

„No nazdar.“ Na víc se nezmůžu. Pokud se Nikolas dostal do Gotheliny postele, potažmo do Gotheliny... ehm, mohl se docela dobře stát lovnou pro jejího oddaného synka.

„Poptám se,“ uvažuju nahlas.

„Cože? Koho se poptáš?“

„Do toho ti nic není. Můžeš mi sem ten dopis hodit, ráda bych si ho přečetla. Ty ostatní si zatím nech, mele se to tu víc, než je zdrávo.“

„Podívej, děvče...“ ošiju se, určitě je mladší než já, „vy něco pečete. Už takhle je toho na mě dost. Jestli padnou další mrtví.“

„Budu se snažit, ale mám tu Kaye.“

„Nesváděj na něj všechno, Tino,“ Konrád v sobě policajta nezapře, „ten ještě nikoho neodkrouhnul. Máš toho pachatele?“ Boha, pachatele... Je u nich opravdu už příliš dlouho. „Pachatele nemám.“ „A podezřelý?“ „Jéje, těch mám plno.“ Pochopí, že další diskuse je zbytečná. „Přivezu ti to tak za hodinu, za dvě.“ „Výborně,“ stěží potlačuju zívání. „A hodně zvoň, budu spát.“

Zvoní opravdu vydatně, ale i přes to ho uslyším až po chvíli. Spát, to je teď moje priorita.

Otevřu dveře a Bér kriticky zhodnotí mou nahotu.

„Aspoň policajtům bys měla otvírat oblečená.“

„Policajtům možná, oblíkat se kvůli dávnejm komplicům nemám důvod,“ setřu ho.

Strčí mi do ruky obyčejnou bílou obálku.

„S děkováním se neobtěžuj,“ zavrčí dotčeně, „už jsi ukázala, jak si toho vážíš.“

Chce přirazit dveře, ale zadržím ho. „Díky, Konráde. A nemysli, že nevíme, co pro nás děláš. Timotej je možná trochu flegmatik, ale ne blázen.“

Něco si bručí a kolébá se k výtahu. Jednou jsem ho viděla po proměně a musím uznat, že mu lidská podoba moc nesvědčí.

Kay nezvoní, naopak, vzbudím se až s pocitem, že se na mě někdo zblízka dívá. Je to on, sedí v křesle, zorničky zúžené jako dravec na číhané.

„Už jsi tady?“ zívnu. „Jaká byla cesta?“

„Šlo to,“ odpoví mi a v hlase mu vibruje stejné napětí jako v celém postoji.

„Zase jsi pila, vid’?“

Rozčílím se ještě dřív, než úplně procitnu.

„Jistě že jsem pila. Vůbec nespím, nevšiml sis, lítám jak hadr na holi, musím pít, co jinýho by mě udrželo na nohách?“

„Ze živého?“ Palcem mi přejede po koutku úst. Odstrčím ho.

„Jasně. Stará a mrtvá krev se mi hnusí. Není v ní síla.“

„Hlavně k ní není chlap, kterého můžeš použít. Jsi jako Gothel,“ vmete mi trpce.

„Tvá matka pije ze živých?“

„Samozřejmě. Podle mne to přeceňujete, stejně vám vždycky rychle pojdou.“

„A když náhodou pojit nechtějí, pomůžeš jim, co, Kayi.“ Plácnu dlaní na prostěradlo. „Zabils jich dost, ne, když tě i tvá milující matka šoupla za katr.“

Ohryzek na krku mu poskočí.

„Hodně? Ani ne. Tino...“

Zuby mu teď překážejí v řeči, obejmeme mi prsty zápěstí a táhne mě k sobě.

„Pusť, kurva. Jestli se dotkneš některého z mých, pověsím tě za koule na slunné místo, Kayi, s tím počítej. Já nejsem tvá máma.“

Odtáhne se. „Jsou ti smrtelníci milejší?“

Zatnu nehty do dlaně. Tohle jsem rozhodně neplánovala, všechno může selhat na Kayově posedlosti. Nakonec jsem si možná drhla tělo nadarmo.

„Kolikrát jsi byl ženatý, Kayi?“ přenesu palbu na území nepřítele.

„Cože?“

„Kolikrát jsi byl ženatý, tenkrát zaživa.“

Přimhouří oči. „Třikrát.“

„A kolikrát vdovec?“

„Taky tak.“

Zvednu tři prsty. „Všechny zabité?“

Vstane a přetáhne si triko přes hlavu.

„Ne, první umřela při porodu, druhá zmizela, třetí se zabila sama a pak...“

„Jistě, víc už jsi toho nestihl. Zmizela?“ nadzvednu obočí.

„No dobře, nezmizela. Ale byla to náhoda. Stejně mi připomínáš matku.“

„Taky hned věděla, že manželky jen tak nemizí?“

„Jo. Ale říkám ti, že jsem ji nezabil schválně. Prostě jsem jí jen jednu cáknul a byl konec.“

Mlčky přikývnu. S bradou položenou na nahých kolenou si představuji tři dívky, jistě mladé, mladé a pak mrtvé.

„První umřela při porodu?“ ujistím se.

Kay štrachá v mrazáku. „Jo. Vlastně jsem ji moc neznal, hned otěhotněla a pak, když už měla břicho, nebylo proč se s ní scházet.“

„Jasně. Co dítě, přežilo to?“

Uvelebí se v posteli s hned dvěma dávkami krve.

„Ne. Myslím, že ne. Nemluvílo se o něm.“

„Nebyls doma?“

Zdá se, že si poutivě snaží vzpomenout. „Ani nevím, už je to dávno.“

„A druhá?“

Bezradně rozhodí rukama. „Nevím. Gretchen byla, eh, možná mladá a blbá, nevím. Rozčilovala mě.“

„A tak jsi jí zlomil vaz?“

„Pořád brečela.“ Zdá se, že to považuje za dobrý důvod k vraždě.

„Kayi,“ povzdechne si. „No a ta třetí?“

„Nevím, byla to žebračka.“

„Cože?“

„No, možná ne žebračka, ale rozhodně se její rod mému nemohl rovnat.“

„Možná už bylo těžké sehnat nějakou přiměřenou nevěstu po dvou úmrtích.“

„Možná. Každopádně se chovala divně už od začátku. Nejspíš předtím měla nějakého...“

„Milence?“ Že ženská raději spáchá sebevraždu, než by vysvětlovala Kayovi nevěru, mě nepřekvapuje.

„Blázníš,“ zarazí mě. „Všechny ty holky byly panny, než jsem je... No, zkrátka do svatební noci. Ale měla nějakého vyhlídnutého, znáš tyhle holky, bylo jí čtrnáct, nebo tak nějak.“

Zavře oči. Mluvil by Kay o svých ženách takhle, i kdyby nebyl mrtvý? Nejspíš jo, a možná ještě hůř. Pěkná práce.

„Musely to mít s tebou napoprvé pěkný,“ seknu.

„Jak to myslíš? Pokud máš nějaký výhrady, tak mi to řekni,“ nepochopí mou narážku.

„Já? Já nejsem panna už od dvanácti let, a to je nějaký pátek. Jen jsem si představila, že nepoznaly nikoho jiného než tebe a pak si lehly se zubatou.“

„Jo tak. No, Gretchen poznala i jiné, půjčil jsem ji několika...“

Zvrátím se do peřin. „Ty jsi dobrá duše, Kayi.“

„A tys to měla pěkný, v těch dvanácti?“ zeptá se dotčeně.

„Nevím, naštěstí jsem byla opilá,“ přiznám. „Tys to měl pěkný?“

„Taky jsem byl opilej.“

Vzdám to. Omílat zřejmý fakt, že Kayovi nikdy neměla normální žena přijít pod ruku, se mi nechce, vzpomínat na detaily vlastní deflorace taky ne. Za tehdejší opilost děkuju bohu i teď, po letech. Zvednu se z postele a Kay mě sleduje hladovýma očima. Protáhnu se a pak vybalím své parádní číslo.

„Hele, věděls, že s Nikolasem měla poměr i tvoje máma?“ zeptám se mile a ticho je najednou těžší než obvykle.

Zdá se, že teď se snaží sváděcí taktiku využít Kay, ovšem s nevelkým úspěchem.

„Tino, nechceš nejdřív trochu...“ jeho nehty se mi zaryjí do stehna.

„Ale klidně, jen mi odpověz. Věděls o tom?“

„Je to důležitý?“ cpe mi jazyk do pusy. Kousnu ho do něj.

„Je,“ odseknu a dívám se, jak saje vlastní krev, vlastní krev. Otřesu se při vzpomínce na to, co říkal Timotej.

„A proč? Myslíš si, že jsem ho zabil, nebo co?“

„Ne, nechals ho zabít, nebo ne?“

Stiskne rty a konečně se přestane lísat.

„Máš pro to nějaký důkaz?“

„Důkaz žádnéj, indicií spoustu. Od začátku jsi věděl věci, o kterých jsem neměla ani tušení, co?“

„A neplatí to taky naopak?“

Zkřížíme pohledy, a kdyby byly z kovu, zvonily by.

„Řekneš mi, co víš?“ Očima se dotknu postele. Je to laciný trik, ten nejstarší vůbec.

„A ty?“ jistí se Kay.

„Já to neřeknu tvé matce.“

Polkne. Nojo, padesát let je padesát let.

„Tak co?“

„Budeš zklamaná, nevím toho tolik.“

„No tak do toho. Zklam mě.“

Sedí v křesle, neoholený, nahý a jaksi sešlý. Takhle musel vypadat, když ještě žil. Propletu prsty a dlaně si položím na břicho.

„Poslouchám tě.“

Nenechá se znervóznit.

„Podívej,“ hlas má hluboký a zastřený, ale to je u našinců normální, „podívej, Tino, tohle není můj boj. Matka prostě řekla, že tady potřebujete přispění, a já se sbalil. Nevím, jestli to byl její nápad, nebo jestli ji Božidara opravdu poprosila o pomoc.“

„Pokud poprosila, má míň rozumu, než bych čekala. To ona si začala s těmi dětmi, ne Roza. Rozu zajímá moc, mládež ne.“

Kay trochu ožije. „Takže lovíme ji?“

„Lovíme,“ povzdychnu si. „Ale nejdřív to dopověz, seznam uděláme pak. Takže co bylo dál?“

„Tino, je ti jasné, co udělá moje matka, až zjistí, že jsem ti to řekl?“

„Neboj, nedám tě.“

Zamračí se. „Nedělej si legraci. Neubráníš se Gothel.“

„Budu muset. Tak řekneš mi to?“

„Prostě mě sem poslala, abych obhlídl situaci. Řekla, že Timotej je moc velký flegmatik na to, aby zvládl problémy. Roza by jí vyhovovala víc.“

„Roza by problémy taky nezvládla, ale žrala by Gothel z ruky, to je jasný. Ještě něco?“

Kay mlčí.

„No tak, neposlala tě náhodou, abys Timoteje dostal z cesty? Nebo mne, nebo...“

„Řekla, abych se snažil udržet pořádek. To se dá vykládat různě.“

„To dá. Jak míníš udržovat pořádek teď?“

Nepochybuje. „Udržovat pořádek? To je snad jasný. Popravím Rozu, Božidaru a taky všechny jejich *děti* a bude. S tím nemá Timotej co dělat.“

Možná jsem údivem otevřela pusu, každopádně se hned nezmůžu na odpověď. Pro Kaye je to jasný. Uvažuju, jestli mu přerod v upíra poškodil mozek, nebo byl takový vždycky, ale ještě než stačím dojít k nějakému závěru, můj podnájemník mě dorazí.

„Podívej, já to nedělám pro to, že bych tak hrozně rád zabíjel, ale je to to jediné, co umím. Jediné, co jsem kdy uměl opravdu dobře, a taky jediné, co mě spojuje se životem předtím. Jsi sladká,

liebchen, dobře držíš a jsi silná. Rád bych pro tebe něco udělal. Řekni, koho chceš zabít, a já ti přinesu jeho hlavu.“

„Díky,“ hlesnu, „díky, ale nejdřív radši začneme s něčím jednodušším. Co kdybys mi to udělal jazykem?“

Jednu věc nelze Kayovi upřít. Vytrvalost. Ovšem i dobrá fyzická kondice patří k jeho kladům. Nevím, jestli to panny před sedmi sty lety ocenily, ale já to kvituju s povděkem. Alespoň většinou.

„Kolik je hodin?“

„Půl čtvrtý.“ Kay vypadá čile, jeho den teď vrcholí. „Co kdybychom šli na návštěvu?“ „Mám si zabalit vercajk?“ pochopí okamžitě. „Jen lehce. Nejspíš bude pryč, ale...“ „Božidara?“

„Jojo,“ hučím z hloubi mikiny. „Hele, na skútru jet asi nechceš, co?“

Nechtěl. Boža má dům ve Strašnicích, půvabnou starosvětskou vilku ve svahu. Kay vylomí zámek, se zvoněním se rozhodně zdržovat nehodlá. Zdá se mi, že nás snímá bezpečnostní kamera, ale nerozčiluju se. Ani já tu nemíním harddisk nechat.

„Božo,“ připadá mi absurdní, že ji volám tak obyčejně a domácky, při tom, proč jsme přišli, ale nemusím se stydět. Není tu, přesně jak jsem předpokládala. Někde být ale musí, všechny. Umiňuju si, že zavolám Timoteje a vyptám se ho na místa, kde se může našinec schovávat. Na všechna, i na ta nejstarší.

Kay zatím brousí po domě.

„Pojď se kouknout,“ láká mě do patra, a když dorazím, natočí ke mně monitor. Hvízdnu. Boža se na něm olizuje s Danem tak důkladně, že to hraničí s kanibalismem. Ostatní snímky jsou ještě peprnější a aktérů je na nich víc. Zakleju. Víc aktérů, víc pokousaných, víc problémů.

Můj společník si klepe na hlavu. „Muselo jí totálně přeskočit. Co chce dát dohromady? Bordel, nebo armádu?“

„Armádu?“ opakuju mechanicky a po zádech mi běží chladné prsty ošklivého podezření.

„Možná armádu.“

„To je nesmysl.“

Balíme Božin počítač. Notebook, který možná obsahoval zajímavější informace, si vzala s sebou. Hrabu se v zásuvkách, ze kterých padají desítky milých růžových drobnůstek. Fuj.

„Není to nesmysl, Kayi. Jestli jich pokousala dost, ona a ty ostatní, může už mít dvacet, třicet upírů po proměně. Jasně, jsou mladí a slabí, ale kolik je nás, starých? V podstatě by stačilo odstavit Tima a jeho sympatizanty a můžou to tu rozjet.“

„Dobře, ale proč by zvala mne?“ Udiveně se prohrabává Božiným prádlem.

„Jak se nosí tohle?“

„Vykašli se teď na podvazky. Kolik nováčků dokážeš pobít najednou? A chci střízlivej odhad.“

„Třeba sto, pokud nebudu muset brát ohled na okolí.“

„Jo, a jak?“ zeptám se skepticky.

„Když začnu křičet.“

Kousnu se do rtu. Představa, že v hustě zalidněné Praze křičí takhle starý upír, se mi moc nezamlouvá a jsem si jistá, že Konrádovi se nebude líbit vůbec.

„Hele, mělo by to jít zamaskovat jako nějaká obyčejná nehoda, přinejhorším ozbrojený útok. Nic, co by ukazovalo na nás, chápeš?“

„Co se ti na tom nezdá, tlaková vlna je vždycky stejná.“

Mám své pochybnosti, ale Kay vypadá spokojeně. Ech, workoholik.

Potřebuju spát, každý potřebuje. Za zavřenýma očima se mi ale rojí obrazy rozervaných hrdel, úst, ve kterých se špičatí zuby jako dýky, otevřených v křeči, rozervaných mrtvol a pak... nemilosrdně jasně vidím Kaye zvedajícího se z plačící dívky. Ano, nemohlo jí být víc než čtrnáct, nemohlo. Děvče bezútešně nařiká a Kay pije rudé víno, víno jako krev, jako krev. Mám žízeň.

Ano, žízeň mě probudí do podmračeného rána. Olíznu si rty. Jistě, v lednici jsou sáčky, ale otrásám se jen při představě, že bych se z nich mohla napít. Potřebuju krev, živou krev. Bezděčně se obrátím ke Kayovi, který tiše spí vedle mě, a dlouze se zadívám na jeho krk. Dozvuky snu odplývají jen pomalu, neochotně. Touha po krvi je náhle velmi silná, skloním se nad

Kaye... no a potom odklušu k lednici. Nemůžu pít z našince, ne po tom, co mi řekl Timotej.

XXI.

Tisíce fotek... Boža má tisíce fotek v počítači, ve foťáku, na plackách i na kartách a já je, nerada, ale přece, všechny prohlížím a snažím se najít vysvětlení, indicii, slovo znamenající klíč. Proč se někdo jako ona pustí do takového podniku. Boža není bojovnice, nikdy nebyla. Znechuceně roluje romantickými fotkami ze soumravné pláže. Líbá se na nich s Nikolasem. Kdo to vlastně fotil? Někdo z její upíří školky? Stovky fotek z večírků, diskotékové koule, nazdobené sklenice s krví (není pitomost strkat do ní kytky?), odhalené tanečnice, tohle je nejspíš Berlín, Podzemí, velký klub takřka výhradně pro našince. Nesnáším kluby pro našince.

Otevřu další složku. A, tady už jsme doma, tedy, u Nikolase doma. Raisa a Dan oddaně zírají do objektivu. Pak Raisa s tím, kterého dostal do práce Kay. Jakási dívka souloží s Nikolasem, který cení zuby. Znovu, jen trochu jiná pozice, znovu a znovu a znovu. Hu. Střídají se tváře dívek i chlapců, všichni jsou mladí, pohlední, dobře udržovaní, působí to jako casting nějakého pitomého filmu. Upírského filmu, možná pubertální vyvražďovačky.

Nechápavě civím na tu záplavu dokumentace a snažím se uhádnout, co se v Božině neživotě přesypalo natolik, že se rozhodla změnit směr, ona, která si pohodlí jednadvacátého století vážila nejvíce ze všech. Vzpomenu si na Božidaru před sto lety, před dvěma sty lety, vzpomenu si na dámu v paruce a ozdobných šatech. Tak jsem ji viděla poprvé. Milostnice, konkubína, děvka. Vždycky byl někdo, s kým to táhla. Někdo... Kdo teď? Nikolase nepodezřívám, chlap ze stejného těsta jako Boža ji nemohl ovládnout. Roza? Snažím si vybavit Božidařiny milostné zástoje se ženskými. Není jich moc, ale i stará stodola může chytout. Že by?

Zmořeně otvírám další a další foldery, hledám tvář, pohled, gesto, zkratka nápovědu. Hlava se mi točí. Je to otrava.

Už-už se otáčím, abych zařvala na Kaye, ale na poslední chvíli si to rozmyslím. Dokáže uštvat zvolenou kořist, to jistě, ale hledat v Božině deníčku, na to dobrý nebude. Naposledy se podívám na čísi holý zadek, obrácený k objektivu, a vrhnu se na další partu.

Tutututu tum... mobil poskakuje po stole, a když se podívám na displej, ukáže tajné číslo. No dobře. Člověk v mé branži musí brát i ta.

„Haló?“ Hlas poznám hned.

„To jsi ty, Týno?“ Roman je zadýchaný, leč zřejmě v manické fázi.

„Mám bezva práci.“

Trnu. Nesmím to teď zvrzat.

„Jo, a kde?“

„To je tajný.“ Idiot.

„Aha, to je škoda, to se na tebe nebudu moct přijet podívat.“

„Hm... Hele, je to v Horoměřicích, ale nevím přesně kde. Je to tu obrovský. Sice nemůžu chodit ven, ale je to tu fakt velký.“

„Proč nemůžeš chodit ven?“

„No, abych byl vždycky k dispozici. Dělán komorníka, chápeš?“

Chápu to moc dobře.

„Takže v Horoměřicích? A komu děláš toho komorníka?“

„No, takovej dvěma děsně vyvatovanej typům. Jsou teda divný, ale když máš prachy, jsi vždycky divná.“

Podívejme, i životní pravdy už z něj padají. Stáhne se mi žaludek.

„Hele, možná bys měl odtamtud vypadnout.“

„Proč, mně se tu líbí.“

„Říkám ti...“

„Budu muset končit, někdo přišel.“ Najednou má v hlase strach.

„No a co? Nesmíš telefonovat?“

„Nesmím, já totiž nesmím vůbec...“

Klapnutí a ticho. To jsem mohla čekat. Klapnutí a ticho, možná napořád. Nerozhodně vstanu. Mám dvě možnosti, buď se rozjet do Horoměřic a hledat tam něco *fakt velkého*, nebo počkat do zítřka a pak... Pokud šetří Romana na upířskou show, nezabijí ho. Nezabijí, když se nebude chovat jako idiot, naneštěstí se často chová jako idiot. Už podruhé mám chuť vzbudit Kaye, ale pak dostanu lepší nápad. Naházím na sebe oblečení a z bytu skoro vyběhnu. Možná že Simeon na Vltavské nebude, ale spíš ho tam čekám. Potřebuju ho přece.

Je tam. Má své obvyklé mimikry, ale teď už vím, koho hledám, a nenechám se zmást. Popadnu ho za rukáv a vleču za stánek s hamburgery. „Simeone, Roman se mi ozval. Je v maléru.“

Vítr protahuje podchodem, který páchne jako pisoár. Přidržím si ruku před nosem a Simeon se jemně usměje.

„Jsou místa, kam by dívky neměly chodit.“

Usměju se na oplátku. „Ani dívky, které vyrostly u trénu?“

Zavrtí hlavou.

„Ani ty ne.“

Pokrčím rameny. Zchoulostivěla jsem už v minulém století, kdy smrt najednou dostala tvářnost, na kterou jsem nebyla zvyklá. Smrt a pach pro mě nějak souvisejí, snad proto, že mé dětství bylo plné páchnoucích mrtvol, kterým bylo třeba prohledat kapsy. Obrátím se k Simeonovi.

„Nezdá se vám, že se smrt změnila?“ zeptám se zdánlivě nesmyslně.

„Pořád se mění, má milá, ale v jádře je stejná a vy jí teď chcete pár adeptů vzít, není to tak?“

„Nejdřív jsem chtěla zabránit všemu zabíjení,“ přiznám těžce, „teď už se spokojím s tím, když nevypukne masakr, ale ten kluk...“

„Myslíte, že má naději, Kristino?“ Simeon si mě pozorně prohlíží.

„Nevím. Spíš ne. Tedy... obvykle to nedopadne dobře, co si budeme namlouvat, ale nechci...“

„Nechcete to vzít na sebe, to chápu. V čem vám mohu prospět?“

Zarazím se. Vlastně přesně nevím, co po něm chci. Snad jenom radu, no ano, prostě jen radu.

„Radu?“ ujistí se nahlas, jako by mi četl myšlenky. Koneckonců, možná že čte.

„Jo, vlastně jo.“

Stojíme na mostě, za našimi zády propouští město mezi prsty růženec aut a voda je tmavá. Simeon mi položí ruce na ramena.

„Mám jen jednu radu. Jakkoli bude to, co se stane, vypadat zle, má to tak být.“ Hledí na mě očima slepce nepříjemně dlouho.

„Myslela jsem nějakou praktičtější radu, Simeone,“ vrátím ho nesmlouvavě do reality. „Zatím ani nevím, kde ten kluk vlastně je.“

Stařec sebou trhne. „Já vím. Snad už jsem příliš starý, příliš odtržený od všeho a tohle všechno je jen pokus neubíjet čas zcela nesmyslně. Budu se snažit ho najít, Kristino, slibuju.“

„Dáte mi vědět?“

„Budeš to vědět.“ Skoro bezděčně se dotkne mého spánku.

„Myslím, že to budeš vědět.“

Domů se mi nechce, bloumám Prahou, Prahou stejnou, jako byla před tím, než jsem se dostala do tohoto maléru. Uklidňuje mě to, dokonce zajdu i do baru a dám si tam panáka.

„Kde se pořád couráš?“ podivuje se Pajda a lije mi jednoho na podnik.

„Měli jsme motorkářskej sraz a ty nikde.“

„Něco mi do toho vlezlo, pracuju.“

„Jsi zelená.“

Aby ne... Nechce se mi nic vysvětlovat, ale chvíli zůstanu, sedím na barové stoličce s bradou podepřenou dlaní a pozoruju cvrkot. Snažím se dostat z hlavy upíry, Áňu, Raisu i masakr, ke kterému se nejspíš schyluje. Praha... málokdy mám strach, ale teď mi sevře hrudník do kleští. Pokud se něco nepovede, pokud se stane to, co se stát klidně může, a budou se tříštit zdi a padat mrtví, kam odejdu? Tady jsem doma, když ne nikde jinde, alespoň tady. Tohle je moje nora, můj úkryt, moje panství. Ke strachu se přidruží vztek. Nechci o to přijít, nemůžu si dovolit o to přijít. Sevru v prstech dřevěnou desku baru, až zapraská. Musím jít.

„Zase se stavím,“ houknu na barmana, položím na pult tři stovky a mířím ke dveřím. Venku už zase svítí slunce a já ho dnes vidím docela ráda, dokud svítí, nemůže se nic stát.

„Tino,“ Darek má do telefonu zadýchaný hlas a už tím mi jde na nervy. Měla jsem s tímhle úskalím počítat, *mocná* upírka a člověk, to je D/s vztah jak vyšitej.

„No copak?“ Jsem na sebe pyšná, protože dokážu neřvat.

„Áňu zítra pustěj z nemocnice.“

„Výborně, a co já s tím?“

„Myslel jsem...“
„Jestli si ji chceš vzít domů, tak klidně.“
„Blázníš?“ Jeho úlek není hraný. „Já jen, že bys možná chtěla dohlídnout na to, aby jela rovnou domů.“
„Počkej, ona něco naznačovala...“
„Nevím, ale pitomá je na to dost. Prostě pořád mluví o tom, že když ti upíři existují, tak že se s nima musí sejít. Prostě pubertáčka, snad chápeš.“
Chápu to až moc dobře a v mysli mi klíčí ďábelský plán.
„Pokud se chce sejít s upírem, tak se holt sejde. Zavolej mi zítra.“
„Ale...“
„Teď nemám čas, zavolej mi zítra.“
„Tino...“
„Hele, nechovej se taky jako pubertáčka, nebo se s upírem sejdeš jedna dvě.“
Na druhém konci je najednou hrobové ticho, a tak to má být.

Je už tma, když se vrátím domů a zastihnu Kaye neobvykle aktivního. Leze ze sprchy, mokrá a dychtivý.

„Co je nového?“
Hm, dokonce chytá i pražský přízvuk.
„Celkem nic, prošla jsem ty fotky.“
„A výsledek?“
„Spousta ksichtů, víc nic. Nevím, co Božu kouslo.“
„No, kouslo ji to už dost dávno, ne?“ zašklebí se na mě Kay.
„Slyšel jsem, že je jí už kolem sedmi set let.“

Mávnu rukou. „To jo, ale... Co přiměje takovou ženskou začít se zničehonic válet s tlupou pubertáků a dělat z nich upíry?“

Poklepe si na spánek. „Nepřemýšlej o tom, prostě se to takhle stává. Zničehonic zešílí. Viděl jsem to mockrát.“

Na Kayovo jednoduché vysvětlení moc nevěřím, ale lepší momentálně nemám, takže si sednu do křesla a pozoruju Kaye při oblékání. Ráda na chlapy koukám a Kay je v tomhle směru dostačující objekt.

„Najež se,“ připomenu mu.
„Neboj,“ nadzvedne obočí, udiven náhlou péčí.
„Nechce se ti ven?“
„Mám ti dělat garde?“ šklebí se.

„Nechce se ti někdy prostě jen tak ven?“
Odkluše do kuchyně.
„Někdy. Ne moc často, je tam moc...“
„Pokušení?“
„Jo, pokušení.“

Ještě než se Kay nasouká do kalhot, prozvoním Timoteje. Mám nejasný pocit viny, hodila jsem mu Raisu na krk bez ptaní. Nováčci mohou být únavní a Timotej má teď svého dost. Telefon zvoní dlouho, tak dlouho, že začnu mít pochybnosti, jestli se něco nestalo. Pak ho Timo konečně zvedne.

„Potřebuješ něco, Tino?“ Mluví, jako by byl hodně ospalý, přejedený nebo...

„Vlastně jo. Vzbudila jsem tě?“

„Ne,“ zasměje se Timo, „vlastně jsem dělal něco jinýho.“

Hm, jinýho.

„S Raisou?“ tipnu si.

„S kým jiným. Je při ruce a cítí se sama.“

Mlasknu a odložím omluvy za to, že jsem mu ji nasadila do baráku, zdá se, že si sladkou odměnu vybral sám.

„No, paní matko, vadí ti to?“

„Matko?“

„Ty jsi jí dala poslední polibek.“

„To neřeš. Timoteji, potřebovala bych, abys teď zapomněl na dovádění s blondýnkou a zapřemýšlel, kde by se tak mohla schovávat Božidara, Zdena, možná Roza... Nevíš o něčem?“

„Hm, myslíš, že jsou v Praze?“

„Počítám, že Boža určitě. Ona...“ nějak se mi o tom nechce mluvit do telefonu, „no, prostě, byli jsme u ní v bytě. Doma není, ale v počítači jsme našli spoustu fotek, ze kterých je jasné, že rozšiřuje naše řady, co jí síly stačí. Proč to dělá, nenapadá tě něco?“

Timotej se odmlčí, a když promluví, zní jeho hlas zastřeně.

„Má někoho za sebou. Boža je běhna, nic víc, vždycky to s někým táhne, teď s někým z venku, předpokládám. Nejspíš z Němec, proto pozvala Kaye. Ty, nepodezíráš jeho?“

Kay stojí ve dveřích do kuchyně a cucá krev.

„Ne, jeho ne.“

„Dobře, ale buď opatrná.“

„A ta místa?“

„Zavolám za chvíli,“ odkašle si a pak telefon ohluchne.

„Tak jdeme?“ Kay sklouzne vedle mě na koberec a upravuje si nože na opasku.

„Ne, čekáme.“

„Kdo to byl?“

„Timotej. Ojel Raisu, to je legrační, ne?“

Kay stáhne rty. „Raisa je tvůj potomek, měl se tě zeptat.“

Kouknu na něj, jestli to myslí vážně. Myslí.

„Zeptal se teď.“

„Jo, lásko, jenže to už byl vevnitř, ne?“

Koutky mi cukají.

„Hele, ty jsi puritán? Ty, kterej jsi vlastní ženu půjčil kumpánům?“

„Ale byla to má žena a bylo to po svatbě.“

Směju se, nemůžu jinak, a Kay poprvé vypadá, jako že něco jako smích někdy znal.

„No dobře, já vím, že to nebylo správný.“

„No to teda ne. Ostatně, ty ses mého otce ptal?“

Ošije se. „No neptal.“

„A svojí matky?“

„Jistě,“ vyrazí mi dech. „Mluvil jsem s ní o tom.“

„A co říkala?“

„Abych si dal pozor.“

„Moudrá matka.“

„Nikdy neuhnula ani o píd', když mi hrozilo nebezpečí. Ona je prostě...“

„Prostě máma.“ Příliš mě neuklidňuje představa, že v případě, že tyhle pražské veletoce roztočila ona, budu bojovat se ženou, která nikdy neuhnula ani o píd'. Kay odloží prázdný pytlík od krve na stůl a skloní se ke mně. Zuby mu blýskají.

Tentokrát nechám telefon dlouho zvonit já. Když se konečně doštrachám k přístroji, zavřeští právě vzdorně naposled a zmlkne. Povzdychnu si a zavolám zpátky.

„Tak co, našels něco? Vzpomněl sis?“

„Jo,“ Timotej zřejmě nemá na dlouhé vybavování čas.

„Jeden starej hřbitov, jeden odsvěceněj kostel, jeden sklep pod sklepem a jedno hnízdo přímo na Petříně. Napíšeš si to?“

„Už si píšu.“

„Tak nejdřív malostranskej hřbitov, víš, kde to je?“

„Jo, v Košířích,“ odpovím trochu nelogicky. „Tam? Jak to, že o tom nevím?“

„Nevíš, protože úkryty nepotřebuješ. Nevadí ti světlo.“

„Taky pravda. No dobře, kde tam?“

„Vchod je za hrobem *svaté holčičky*.“

„Bezva, takže turistická atrakce.“

„Je to tak lepší. Není divné, když se tam někdo courá.“

Povzdychnu si. „Dál?“

„Svatá Anna. To máš kousek.“

„Hm,“ pochybuju, že by se mi schovávaly u nosu, ale podívat se tam můžu.

„Neošklíbej se, Tino, taky nejsem rád.“

„No dobře, takže kde je ten sklep a hnízdo?“

Slyším, jak Timotej nadává a šustí papíry.

„Hele, tak sklep je na Jánským vršku.“

„Taky radost. Je to pod nějakou hospodou?“

Když mi upír vysvětluje, jak se tam dostat, zapochybuju o zdravém rozumu těch, kdo úkryty vybírali.

„No a to hnízdo?“

„Řeknu ti údaje z džípíesky, jo?“

„Timoteji, co to na mě zkoušíš? Geocaching?“

Směje se a já rezignovaně houknu na Kaye. „Pajcr a GPS sbal taky.“

Rozhodně nemám radost, že se plánovaná zábava v klubu změnila na noční bojovku, ale Kay je nadšený. Cpe do batohu nezbytnosti a připomíná mi: „Nabij si stříbrnejma.“

„Nojo.“

„Nebereš si kombinézu?“

„Ne,“ zařvu, „a ty si ji nebereš taky, nebudu po Praze běhat s chlapem, co je oblečeněj jak od Specnaz. A jedem na skútru.“

Kay mě pozoruje, těžko říct, zda se zálibou, nebo s odporem.

„Tak pojd,“ kývnu na něj, „padáme.“

„Tak kam nejdřív?“ Kay si vykračuje pružně jako skautík. Potlačím zaúpění.

„No,“ uvažuji nahlas, na Annu moc nesázím, je to blízko. Mohly by mě tady potkat, nebo by mohly potkat tebe. Nepředpokládám, že si to přejí. Pak ten sklep... podle mého názoru se tam leze moc složitě, takže bych nejdřív vyzkoušela hřbitov a pak romantickou procházku po Petříně.“

„S GPS?“

„Tak.“

XXII.

Skútr je požehnaní, nemusím s ním složitě parkovat, a schová se dokonce i u hřbitova.

„Přes zeď?“ ptá se mě šeptem Kay.

Jen kývnu bradou a koukám, jak šplhá nahoru.

„Chceš pomoci?“

„Ne.“ Opravdu nechci, zeď je sice vysoká, ale pro našince není problém vyskočit. Sklouznu dolů a vychutnám si ten prchavý pocit, který obvykle na hřbitovech mívám. Svým způsobem sem patříme.

Mám ráda tmu, dokonce i teď, když jdeme na lov. Ožívají ve mně vzpomínky a pomalu mi naskakuje husí kůže. Slastná husí kůže.

„Cítíš někoho?“

Kay vrtí hlavou.

„Spíš ne.“

Konečně najdeme hrobku s vytesaným dětským tílkem, a když ho obejdu... není tam nic. To jsem si mohla myslet. Položím dlaň na zem, nic. Kay nespokojeně brousí kolem.

„Počkej,“ okřiknu ho, „nemůžu se soustředit. Zeptám se na cestu.“

„Tady?“

„Kde jinde.“

Položím dlaň na sousední hrob a zavřu oči. Stačí to. Nájemníci hrobu jsou mrtví už dlouho, jenže i upírská skrýš tu zřejmě už nějaký ten rok funguje.

„Pojď,“ šeptnu a hrudky země pod mými dlaněmi se začnou drolit. Pak se otevře vchod.

„Někdo tu byl.“ Kay krčí nos, jako by věřil. „Není to ono, ale byly tu.“

„Aby ne,“ zvednu z vlhké země sáček od krve.

„Koukneš se tu ještě?“

Skoro se sem s Kayem nevejdeme, skrýš je opravdu velmi, velmi skromná, ne o moc větší než hrob a o nic komfortnější. Na zemi rakev. Zašklebím se.

„Ten, kdo to tu zařizoval, si potrpěl na tradice.“

„Měli jsme si ty kombinézy vzít, budem jak prasata,“ lamentuje prakticky Kay, a tak radši vylezu. Kuchyňka.

„Takže nic.“

„Něco přece. Víme, že jsou v Praze, minimálně že tu byly a zdržují se poblíž. Zejtra bude na párty živo.“

„Radši bych, aby tam bylo mrtvo,“ odpoví Kay bez úsměvu a zamíří zpátky k bráně.

„Zkusíme ten Petřín?“

Skoro se mi ze hřbitova nechce, je tu klid a ticho a tichý ševel dávno umklých hlasů mě příjemně kolébá. No nic.

„Máš tu GPS?“ zeptám se ještě, než nastartuju gileru.

„Jasně že mám.“

Jasně že má, ale momentálně je nám houby platná, protože se nemůže chytit. Bloumáme po petřínské stráni a čekáme. Snažím se cítit a občas mám pocit, že...

„Hele, cítíš taky někoho?“

Kay vztekle zvedne oči od přístrojku. „Hele, já cítím hlavně vztek. To je krám.“

Pokrčím rameny a vydám se směrem, který mi připadá správný.

„Kam jdeš?“

„Hledat.“

„Počkej,“ povykuje za mnou, „počkej, už se to chytlo.“

Snad se to opravdu chytlo, každopádně jdeme do prudkého kopce a nohy se nám boří tu do neshrabaného listí, tu do odpadků. Míjíme cosi, co vypadá jako jeskyně.

„Tady?“ nakrčí Kay čelo.

„Tady ne.“

Jeskyňka sice je obývaná, ale její nájemník evidentně není kultivovaná upírka. Je zahrabaný ve vysoké vrstvě odpadků a páchne, jako by byl mrtvý, ale není, to poznám.

„Tady fakt ne.“

Zadržím dech. Najednou jsem ucítila upíra. Položím Kayovi ruku na předloktí.

„Někdo tu je. Potichu.“

Snažíme se jít potichu, ale ono se to řekne. Všude se tu válí svinstvo a já s lítostí vzpomínám na dobu, kdy kartony od

laciného vína ještě nebyly všude. Napětí ve mně vzrůstá, za očima se mi rýsuje obraz vyděšené ženy, panika a hrůza z nebytí. Kay vytáhne svůj glock z pouzdra a na levačku nasadí stříbrný boxer s ostny. Rukavice, která mu chrání ruku, je pořádně silná. Jo, pan Opatrnej. Postupujeme teď krok za krokem, pár metrů od sebe. Lovíme.

Kay ukazuje rukou do hluboké muldy, zarostlé křovím. Tady? Krčím rameny a on kývá. Takže tady. I já sáhnu za opasek pro zbraň. Je to tak lepší, výstřely k městu patří, upířský křik je zjevení ze zlých snů. Potichu sestoupíme do prohlubně, hledám vchod, pokládám na zem dlaň stejně jako na hřbitově, vtom se země zvedne a z otvoru se vymrští ženské tělo. Křičí, těžko říct, jestli strachy, nebo jestli to byl pokus o útok, Zdena je na křik ještě příliš mladá. Kay nezaváhá, výstřely se zarývají do masa, otáčejí tělem, trhají noční ticho... Když umlknou, je už slyšet jen nářek.

„Prohlídni to vevnitř,“ syкну na Kaye a ten vklouzne do tmavého otvoru. Za chvíli je zpátky.

„Nikdo tam není, je to hrozně malý.“

„Je tam rakev?“ zeptám se hořce.

„Je, proč?“

„Budem ji potřebovat, dodělává.“

Táhneme už podruhé umírající upírku do nízkého okopu, páchnoucího houbami.

„Kde jsou ostatní?“ vypálím, ještě když ji Kay ukládá do rakve.

„Grrrblg,“ krev se valí Zdeně z úst a na rtech praská v rudých bublinách. Působivé.

„No tak...“ Náš naražec věru neoplývá galantností, stříbrné hroty boxeru tiskne upírce na krk a naklání se nad ní.

„Pryč,“ Zdena se zoufale snaží uhnout, samozřejmě že zbytečně.

„Kde pryč, miláčku? Můžu to skončit, když budeš hodná, skončím to. Však víš, že od stříbra nic jiného nepomáhá.“ Kay mluví takřka mazlivě a já se neubráním obdivu. Má svou práci rád.

„Ve,“ krev se znova objeví na rtech a žena se začíná křečovitě svíjet, „sklepě. Ve sklepě. Chci...“

„Chceš nám říct, co víš, že jo, maličká. Tak spust’.“

Pozoruju scénu s obavou, že tady nezabere ani Kayův přesvědčovací talent. Zdena je evidentně v posledním tažení. Obrátí ke mně hlavu, tvář má ztrhanou bolestí a už naprosto nepodobnou lidské.

„Timo,“ sípe.

„Co?“

„Timo,“ snaží se pozvednout ruku, ale stříbra v těle má opravdu hodně. Naposled bez hlasu pohne rty, křeč obnaží zuby a je konec.

„Tak a máme po legraci. Proč jsi toho do ní nasypal tolik?“ vyjedu na upíra, který uvážlivě vybaluje stříbrnou čepel.

„Nebylo toho tolik, já...“ Zní trochu provinile, což mě přiměje, abych si ho prohlédla zblízka.

„No, co ty?“

„Prostě jsem si neuvědomil, že je tak mladá.“

„Bylo jí jen šedesát, nedalo se čekat, že by...“

Kay se dotkne mého lokte. „Uhni, musím jí useknout hlavu.“

„Jo tak.“ Mlčky pozoruju, jak meč sjede dolů, tělo tak zbytečné jako rozšlápnutá šnečí ulita se zachvěje nárazem a pak z hrdla vytryskne krev. Zamyšleně do ní namočím prst.

Kay si připravuje kolík, hledá srdce, nadává, hledá česnek a já si s hrůzou uvědomím, že zakrvácený prst cucám. Hledím na něj jako na cizince, ne jednou, ne dvakrát, mnohem víckrát se ponořil do krve zabité upírky. Otřu ho o kalhoty.

„Kayi, jestli jsi hotovej, tak jdem. Musíme ještě do toho sklepa.“

„Počkej, ještě stroužek česneku.“

Kay v rukavicích cpe odseknuté hlavě do úst páchnoucí zeleninu a má při tom výraz operujícího chirurga. Co je moc, to je moc. Vypadnu ven z vábívého pachu hrůzy a krve.

„Na Jánský vršek?“ Kay se zřejmě těší na pokračování, mně ale energie dochází.

„Když chceš.“

Všimne si, že jsem trochu ztuhlá.

„Sebralo tě to?“ ptá se skoro ohleduplně.

„Ne, jen... Jedu na plnej plyn už moc dlouho. Mám hlad,“ poslední věta se mi vyvalí z pusy, krátká a ostrá jako nůž pod žebry. „Mám jen hlad.“

Kay řídí. Nemůžu se přinutit, abych si za řídká sedla sama, nejradši bych jen tak jela nocí Starým městem, které v tlumeném světle vypadá stejně jako před staletími. Nebýt těch aut, přirozeně.

Motorku necháme na schodech, seběhneme dolů a pak protáhnu rty.

„Je tu nějaký klub pro turisty, blé. Pivo, vepřo knedlo zelo, harmonika...“

„Já jsem turista,“ připomene mi Kay. „Dokonce z Německa, je to akorát pro mne.“

Zmučeně k němu vzhlednu. „Kurva, Kayi, harmonika je poslední, co teď potřebuju.“

„Na Pankráci, na malým vršíčku...“ lká falešně harmonikář a na stole nám větrá pivo. Napiju se ho, koneckonců, žízeň mám a nic nevypít by bylo podezřelý.

„Zaplatíme?“ Zdá se, že i na Kaye je harmonika moc. Přivolám číšníka, nechám ho, aby nás natáhl o dvě stovky, a mizíme. Sem už nikdy, slibuju si, když Kay rozlamuje zámek u dveří do sklepa.

Jsem malátná a chce se mi spát, ale když vejdemo do sklepení, smysly se probudí, temnota ožije ozvěnami, významy a tušeními.

„Jsou tady?“

Kay je buď zvyklý spoléhat se na ženské, nebo se adaptuje pomaleji než já.

„Možná, něco cítím, ale ne dva staré upíry, na to je to moc slabé.“

Ohmatávám zdi. Nemůžu se moc courat, čas běží a jsme tu na skútru. Komplikace. V posledním sklepě, nízkém tak, že se do něj Kay nasouká jen v předklonu, najdeme laťové dveře se starým zámkem. Dotknu se ho a pero v něm praskne.

„Jdem,“ artikuluju bezhlasně a sestupuju po úzkých schodech dolů. Další dveře jsou mnohem mohutnější... a nejsou zavřené. Kay se přitiskne ke zdi a já vytáhnu glock. Nechce se mi rvát se s

Rozou, pokud tam je. Kay kopne do dveří a já vejdu dovnitř. Už vím, že tu nikdo není.

Utíkají, napadne mě. Utíkají před námi a před blížícím se úsvitem. Lov, v krku mi vyschne, lov. Najednou jsem zpátky v potměšlém lese a honím vzlykající ženu, cválám na koni pod nízkými větvemi a pak... nevědomky si zase vrazím do úst prst, dosud páchnoucí Zdeninou krví. Lov.

„Tino,“ Kay do mě šťouchá loktem, „děje se něco?“

Snažím se potlačit vzrušení, ale nejde to. „Lovíme, Kayi,“ skoro vzlyknu.

Změří si mě a pak si i on olízne rty.

„To je pravda, ale... tohle je taky prázdný pelech.“

„Ne úplně.“

Vedle nezbytné rakve leží na zemi velká kabelka od Vuitona. Nedá mi to, abych se škodolibě nezaradovala, Boža přišla o kus majetku a zdá se, že ho tu nechala po dlouhém duševním boji. Otevřu tašku a hvízdnu. Sobolí límec, šperky, svírám držadlo tašky a najednou cítím panický strach její majitelky. Myšlenka na krev se znovu hlásí, neodbytně. Přivolať ji pach strachu.

„Drahý tretky,“ odhadne zkušeně Kay a galantně mi vezme tašku z ruky.

„Mám pocit, že odešly nejvýš před hodinou,“ nadhodí.

„Asi tak.“

„Jdeme se podívat ještě k té Anně?“

Pomalu stoupáme po schodech, já skoro s lítostí. Minulost, kterou mi místo připomnělo, mi teď připadá žádoucnější než dnešek.

„Ne. Možná tam budou, možná někde jinde, každopádně bude lepší je nechat udělat to, na co se připravují, a pak...“

„Myslel jsem, že ses chtěla vyhnout masakru.“

Tiše procházíme průjezdem, ale není to nic platné. Močící opilec, který zřejmě užívá dobrodiní relativního soukromí, k nám vzhledne.

„Jestli nemáte kde spát,“ blekotá, „vezmu vás k sobě. Za pivo.“

Neříkám nic a Kay do něj zabodne pohled. Muž vypískne a moč mu stéká po prstech na kalhoty.

„Hele, Kayi, pohni.“

Noční vzduch je příjemný, a příjemné je dokonce i vzrušení, které mi bzučí v žilách. Už dávno jsem se takhle necítila. Mladá, po stovkách let si zas připadám mladá.

Stihli jsme to tak-tak, za cenu markantního překročení rychlosti, předepsané pro město. Kay rovnou otevře svou umělohmotnou delikatesu.

„Bylo to o chlup.“

„Nesmysl,“ opáčím z pod trička, „takovejch dvacet minut jsi měl k dobru.“

„Nemám to rád,“ namítne.

„Mám to ráda,“ uchichtnu se a zamířím do koupelny. „Koukneš do té Božíný tašky?“ pobídnu ho ještě a pak pustím sprchu.

Voda stéká po dlaždicích koupelny, ledově chladná putuje po mém těle jako prsty mrtvého milence. Hvízdnutí šumění vody bez problémů přehluší.

„Tino,“ volá mě Kay, „pojd' se na něco kouknout.“

Zavinu se do ručníku a sunu se podívat na jeho objev. Jsem zvědavá, oheň, který zažehl lov, dosud doutná.

Kay hrdě ukáže na staré spisy, zabalené v plátně.

„Koukej, co si s sebou všechno vzala.“

Skloním se k drolicímu se papíru a uznale zamručím.

„No, zdá se, že všechno.“

Staré rodokmeny, vlastnické smlouvy, které by mnohem spíš patřily do trezoru, a taky milostné dopisy. Probírám se jimi a pak povytáhnu obočí.

„Kayi, tys znal Xaveria?“

„Koho?“

„Xaveria.“ Snažím se vybavit si muže, který zemřel už před dvěma stovkami let, lépe řečeno muže, který před dvěma stovkami let zemřel podruhé. Viděla jsem ho, když umíral, dlouho a bolestivě, a tenkrát to byl Timotej, kdo mu přikládal polínka. Najednou znovu vidím zčernalé rozkousané rty, tělo, skoro spálené stříbrem, na hrudi kříž. Dívala jsem se stejně jako ostatní. Takové věci se stanou, Xaverius mířil příliš vysoko a Timotej nebyl ani zdaleka tak flegmatický jako dnes.

Kay se konečně chytí.

„To byl ten, co ho Češi vystavovali ještě padesát let jako atrakci? Pěkná práce.“

„No, padesát let to netrvalo.“

Zašklebí se. „Tak čtyřicet, co na tom záleží. Co je s ním?“

Ukážu na rozpadající se dopis. „Podle všeho si na něj Boža potrpěla. Kdyby nešlo o našince, dokonce bych řekla, že...“

„Nebud' přehnaně sentimentální, Tino. Nejspíš jí to jen dobře dělalo.“

„Hodně dobře, když chce kvůli tomu po dvou stech letech odrovnat Tima. A ona zřejmě chce.“

„Co chce ta druhá?“

Složím ruce do klína. Každý něco chce, živí, mrtví, všichni. Předivo vztahů, žádostí a starých křivd se na nás lepí jako pavučina.

„A co chceš ty, Kayi?“ zeptám se najednou. „Tobě stačí, že zemřel Nikolas?“

„Tino...“

„Vědělš přece, že po něm Boža půjde. Mohli jsme přijít dřív.“

Kay se na mě dívá mlčky a skoro nevinně.

„Možná mohli, ale byl to parchant. Co na něm záleží?“

„Další, kdo líhal s tvou matkou.“

Chytí mě za předloktí. „Ležel s mou matkou a potom lezl do pelechu s kurvami, jako je Božidara, musel jsem...“

Vytřeštím na něj oči. „Kayi, rodové zřízení už nefunguje.“

„Funguje pořád.“

Složím hlavu do dlaní a vydám se znovu hledat pocit, který mě dnes v noci rozechvěl. Když ho najdu, napřímím se a vezmu Kayovu bradu do dlaně.

„Nechtěl by mi dát napít, mstiteli?“

Neřekne nic, nastaví krk, a když se poprvé napiju, vím, že hlas ze sna měl pravdu. Sytit se z upíra je sladké.

XXIII.

Sladké to bylo, ale když se v poledne vzbudím, vím, že jsem nespala dost. Zívnu, vezmu telefon a odplazím se do obývacího pokoje. Zatemnění mě štve, nechce se mi nic, jen odpočívat. Dokonce ani sen nepřišel, žádný hlas mi nešeptal o lesknoucích se zubech. No nic, je třeba začít fungovat. Hledám v telefonu Danovo číslo, dneska večer to přijde, opakuji si, abych se trochu probrala, a pak se na druhém konci konečně ozve chlapcův hlas.

„To jsi ty, Karin?“

Zamrazí mě. Zastřený hlas svědčí jen o jediné věci. Někdo z něj pil a Dan teď udělá všechno, aby svého velitele potěšil. Tedy, spíš velitelku.

„Jasně že já. Koná se to dneska, nebo ne?“

„Koná,“ odpoví dutě.

„Ty nechceš, abych přišla?“ Snažím se v něm vydolovat lidskou reakci, abych viděla, jak daleko už věc zašla.

„Jistě že chci.“

Hodně daleko. Dan mi odpovídá jako náměsíčník. Pokouším se odhadnout, která z nich ho kousla. Božidara? Spíš ta. Božidara, která v sobě staletí dusila nenávist. No, uvidíme.

„A kdy mám přijet?“

„Začínáme v deset.“

Jeho tón i dikce mi začínají jít na nervy, je to, jako bych mluvila s telefonním záznamníkem.

„Kam?“ přizpůsobím se mu.

Diktuje mi horoměřickou adresu a já ji čmáru do bloku.

„Můžu si s sebou vzít přítele?“ ptám se ještě.

„Toho, co s tebou byl v Tridentu?“

Tak, teď se konečně dostal ke slovu i opravdový Dan, ne jen krevním poutem svázaný otrok.

„Toho,“ usměju se. Představa, že bych na upírskou mordovací párty vzala Darka, mě pobaví. Možná by mu konečně došlo, že upírství není jen výstřední sexuální libůstka.

„V deset tam budu,“ oznámím Danovi ještě a zavěším. Nemíjí se namáhat, Danovi už je to jedno. Všechno mu je jedno, jediné, co ho teď zajímá, je, aby oznámil paní splnění úkolu. Další z těch, kteří považovali pití krve za společenskou zábavu.

Zimomřivě si obejmou ramena rukama. Tak dlouho vodil Bože beránky, až se jedním z nich stal sám. Pocítím slabé zadostiučinění, pak se kriticky zašklebím na telefon a zamírím do koupelny. S Konrádem si promluvím raději osobně.

Najdu ho u Rotundy, kam obvykle chodí na oběd. Sedí u stolu s dvěma chlápky, kteří na první pohled vypadají jako policajti. Tříčtvrteční kratásky, trika od Ambra, krátký sestřih. Mrknu na něj a Konrádovi zjevně přestane chutnat oběd. Pokojně vyjdu ven a čekám. Proč by ne, já jsem sytá a Konrádovi taky už na talíři moc nezbyvalo. Slunce hřeje a já jsem ráda, že ho můžu vidět. Božino šílenství je jako sněť, ale před sluncem ustupuje.

„Zbláznila ses?“ bručí Konrád a postrkuje mě před sebou. „Měl jsem tu kolegy.“

Spustím víčka. „Teď nejde o tvé kolegy, ale o moje, Bére,“ řeknu líně a srovnám s ním krok.

„Dneska v noci to skončí a já nemůžu zaručit, že budeme potichu.“

„Nepřipadá v úvahu.“ Korzujeme po Střeleckém ostrově a Konrád rozhazuje rukama.

„To nepřipadá v úvahu, nemůžete zmasakrovat desítky lidí.“

„Nelidí,“ upozorním ho mírně.

„Lidí, Tino, z mého hlediska jsou to ještě lidi, mají tu rodiny, známé, to není jako vy.“

„Z mého hlediska jsou to upíři, Konráde. Nezkušení, pitomí a bez vedení. A navíc je jich hodně. Boža nemůže sehnat dost jídla, chápeš? Když tohle vyběhne v noci do ulic...“

Konrád polkne. Ví o upírech dost, aby si dovedl představit, co by se stalo, kdyby v Praze přibylo pár desítek našinců.

„Co s tím chceš dělat?“

„Pustím Kaye ze řetězu.“

Konrád mě pevně chytí za předloktí. „To nemyslíš vážně. Je to psychopat.“

„Je. Je, ale já nedokážu pobít tolik, eh, lidí. Nejsem zabiják, Kay jo. Mimochodem, včera to nakoupila Zdena.“

Nadechne se, aby něco řekl.

„Nemusíš se o to starat,“ uklidním ho, „pohřbili jsme ji.“

„Výborně, pohřbívejte zabité, plánujte masakry... Co já s tím mám vlastně společného?“

„Hodně. Hodně, protože tě teď budeme potřebovat. Zamysli se nad tím, co bys rád, a...“

„Co když mi to za to nestojí, pořád za vás nastavovat krk?“ Odkáshlu si. „V tom případě nastaví krk někdo jiný.“ „Jiný? Kolik myslíš, že takových jako já u policie je.“ Zvednu k němu oči. „Myslela jsem to jinak, Konráde. Viděls někdy, co s člověkem udělá, když z něj našinec pravidelně pije? Nebudou problémy, ani když se šprajcneš.“

Bér pohybuje rty, tuším, že mrmlá něco o čubkách, ale nevšímám si toho. Už vím, že udělá to, co po něm chci.

„Bude to drahý.“ Sedíme na lavičce a Konrád vztekle kouše fajfku. „Hodně drahý, pokud budu muset falšovat důkazy.“

„S tím se počítá.“

„Drahý, a ne úplně jistý,“ nechává si zadní vrátka.

„Co je úplně jistý?“

Konrád se ke mně obrátí dočista znechuceně. „Jo, a dej pozor na Kaye. Je to...“

„Já moc dobře vím, jaký je. Moc problematickej i na čtrnáctý století.“

To už je na Konráda moc.

„Musím do práce.“

„Ozvu se,“ usměju se na něj.

„Já vím,“ zavrčí a natáhne krok směrem ke schodům. „Vím a neteším se na to.“

* * *

Chvilé před útokem jsou vždycky zvláštní, alespoň pro mne. Kay to, zdá se, neprožívá a metodicky si chystá nářadí.

„Přibal taky brokovnici s normálníma nábojema,“ poprosím ho.

Láskyplně ji vytáhne z pouzdra. „Máš ohledně brokny nějaké zvláštní přání?“ zeptá se s nadějí.

„Zvláštní ani ne, ale když dojde na zuby, mohla by pak rozmixovat zbytek. Nechci to všechno nechávat na Konrádovi, není moc nadšený.“

Nabízím si glock, připravuju desperáda a pak nakonec se odvrátím věnovat dočista ženské zábavě. Zkousím si boty. Boty jsou hrozně důležité, ale v gladiátorech tam jít přece jen nemíním. Zachovat dekorum, dokud to půjde, to je můj plán.

Kay si botami hlavu neláme a svůj oděv koncipuje tak, že kdokoli ani na okamžik nezapochybuje, s kým má tu čest. Nakonec mu rozmluvím alespoň izraelskou kevlarku.

Právě večeríme, když se ozve zvonek. Kay po mně šlehne pohledem, který předpovídá, že sebou v příští minutě švihne na zem a odkulí se až ke dveřím za doprovodu výstřelů.

„Sed’“, syкну, „otevřu sama.“

„Kdo je?“ ozvu se za dveřmi a přitisknu se zády ke zdi. Nejsem takový magor jako Kay, ale opatrnosti nezbývá.

„Já, Darek, Tino, prosím tě, otevři.“

No, otevřu.

„Co tu, kurva, děláš?“ Ani se nesnažím být vlídná.

„Áňa tam chce jít, ted’ mi volala.“

Darek se na mě dívá psíma očima, nebo možná postelovými očima. Nějak nejsem schopná to odhadnout.

„Dej mi na ni telefon,“ vyštěknu. Darek zmateně hledá po kapsách mobil, když se ve dveřích objeví Kay.

„Už jsme jedli,“ připomene mi nahlas a česky.

„Taky nemíním jíst.“

„Tady,“ najde Darek konečně ten svůj krám a posléze i číslo.

„Bezva. To ji nikdo nehlídá, nebo co? Vždyť ji dneska pustili z blázince,“ nadávám a poslouchám vyzvánění.

„Její rodiče jsou v zahraničí, hlídá ji babička.“

„Aha,“ konstatuju suše. Pak se Áňa přihlásí.

„Já tam určitě půjdu, Darku,“ vypálí na mě bez úvodu, „musím. Možná se mi povede...“

„Za prvé nejsem Darek,“ skočím jí do řeči, „za druhé nikam nepůjdeš a za třetí, nepovede se ti vůbec nic. Počkej doma, přijedem tam po desátý.“

Zajímá se tak dlouho, že jsem skoro v pokušení zavěsit. Pak se konečně ozve.

„To jsi ty, Tino?“

„Jo, jsem to já a teď ti řeknu, co uděláš. Takže, dej na dveře petlici, sedni si na zadek a sed'. Nikomu neotvírej, nikam nechoď...“

„Ale...“

„Neodmlouvej, nic nevymýšlej a dělej to, co máš. Budeš mít dneska vzácnou návštěvu, holčičko. Toho upíra, co o něm pořád sníš. Pa.“

Ukončím hovor a změřím si oba muže. Pak se ušklíbnu na Darka.

„Chceš tu s námi zůstat do těch desíti?“

Polyká, pud sebezáchovy mu radí, aby se otočil a mazal pryč, pouto, které mezi námi je, mu v tom brání.

„Nechci ho tu,“ ozve se studeně Kay, „bude jen překážet.“

Taky bych nejraději viděla Darka za dveřmi, minimálně proto, že jinak budu muset pořád hlídat Kaye.

„Vím, že tu nemám co dělat,“ šeptne Darek a jen tím prohloubí propast, která ho dělí od Kaye, „ale myslel jsem, že třeba budeš mít hlad.“

„Nemá,“ Kay je rychlejší než já. „Nemá hlad.“

„To nemůžeš vědět,“ teď vidím, že lidská posedlost může být hlubší, než jsem kdy tušila, „ty jí krev nedáváš.“

„Dávám,“ opáčí Kay vítězně a pak se zarazí. Jistě, nepochybně si už dlouho nezadal s člověkem. Darek se na mě obrátí skoro zoufale.

„To jde?“

„Někdy jo, ale je to trochu něco jinýho.“

Je mi úzko z jeho oddanosti, z jeho závislosti, návyku. Poslední dobou jsem k sobě připoutala příliš mnoho lidí živých i mrtvých.

„Doprovodíš nás jen k Áně,“ upozorním ještě Darka.

„Co s ní chceš dělat?“ zeptá se nejistě.

„Já nic,“ usměju se, „já ji jen seznámím s upírem.“

Darek se otřese, jako by se do něj dala zima, a Kay v úsměvu zablýská špičáky. No, snad se setmí už brzo.

* * *

Emko je pro nás tři skoro příliš těsné.

„Nechci sedět vzadu,“ vzpouzí se Kay.

„Nevíš, kam jedem, Darek jo. Naviguj.“

Uplynulá hodina mě skoro vyčerpala a auto to pocítí. Nohu na plynu mám zatraceně těžkou.

Jižák. Řady paneláků, několik podivných boulí, které někdo nasypal, aby vytvořil iluzi přírody, a vedle nich ufo, které má něco společného s matkou Terezou.

„Tak kam?“

„Ted' doprava.“

„Je tam zákaz.“

„No tak doleva.“

Kay na zadním sedadle se uchechtne a Darek ještě víc znervózní.

„Já ted' fakt nevím, minule jsem jel metrem.“

Spolknu sprosté slovo a vjedu do zákazu vjezdu, koneckonců, asfalt tam je, tak co.

„Tady.“

„Tady?“ Opršelé domy mi připadají jeden jako druhý.

„Jo.“

Vecpu se mezi dvě auta na místo tak úzké, že ven zřejmě polezeme střechou, a vypnu motor.

„Kayi, mám pro tebe úkol,“ začnu.

„Ale? A jakej?“

„Ta slečna, co tu bydlí, chce poznat upíra a ty jí ho ukážeš.“

Kay zlověstně zapraská klouby. „A pod tím *ukážeš* si představuješ co? Mám z ní pít, nebo,“ zacuká mu koutky, Jí ho snad opravdu ukázat.“

Povzdechnu si. „To snad ani ne, jen ji vyděs tak, že si z toho načůrá do kalhotek. Chápej, chci jí jistě věci vysvětlit názorně.“

„Tak to jo.“

Darek si nervózně odkašle. „Tino, ona...“

„Je to pro její dobro, takže padej ven a už zvoň.“

Nakonec to střechou nebylo a ted' už stojíme před skleněnými dveřmi.

„Kdo je?“ ozve se z mluvítka křehký hlásek.

„Darek, a je tu se mnou i Tina a její kolega, zabzuč nám.“

Zámek cvakne, Kay se protáhne dovnitř a zamíří k výtahu.

„Kolikáté patro?“

Nízké panelákové dveře jsou pootevřené a za nimi... když projdu předsíní a vejdu do Ánina pokoje, zůstanu stát s otevřenou pusou. Na stěnách plakáty s pentagramy, na stole lebka, černý přehoz na posteli, a na zdi nad ní dokonce plyšový pavouček. No nazdar.

Kay, který vešel za mnou, se udiveně rozhlédne.

„Ona v tomhle opravdu bydlí?“ zeptá se šokované.

„Asi.“

„Dáte si čaj?“

Zůstanu na děvče koukat. Už mě nepřekvapuje, že chce jít na tu párty, zřejmě předpokládá, že si s upíry poradí jako obvykle. Vypnutím televize.

„Ne,“ odpovím.

„Nepijeme moc čaje,“ doplní mě Kay a obrátí se k Áně. Ta ztuhne. No, docela upřímně, překvapilo to i mne. Špičáky mu přesahují na spodní ret, ústa vyhlížejí jako rána a pod kůží se ostře rýsují kosti.

„Prý jsi chtěla vidět upíra, dítě,“ dotkne se Kay Ánina obličeje.

„Možná že sis někoho takového představovala v noci, s rukama pod peřinou, možná jsi chtěla, aby tě...“

Áňa zaječí a Darek se na mě prosebně zadívá.

„Kde má babičku?“ zeptám se pragmaticky.

„Není tady.“

„Tím líp. No tak, malá...“ kývnu na dívku, která vypadá ještě zeleněji než obvykle, „chtělaš poznat upíra a já ti jednoho přivedla. Kay pochází z opravdu dobré rodiny a je velmi starý. Využij toho, taková příležitost už nemusí přijít.“

Kayova ruka sklouzne Áně na zátylek a jeho prsty jí sevrou krk.

„Nedalo by se z ní pít víc než jednou, Tino, překousla bys jí krk. Tedy, já bych jí asi překousl krk,“ opraví se, když si všimne, že jsem stáhla rty.

„Já určitě.“

„Vidíš, a přesto se chce setkat s Rozou, Božou a bandou mladých. Statečné děvče.“

„Hm?“ Kay zvedne dívce bradu tak vysoko, že její pohled míří do stropu.

„Tak statečná?“

„Nechte mě být, moc vás prosím, já... Nechte mě být.“ Konec věty už se spolehlivě topí v hysterii.

„Nedělám ti nic, dítě,“ zapře Kay. Mrknu na Darka, který stojí mlčky u dveří, a nakrčím na něj nos. Neodpoví. I on má strach, smrtelný strach, který mají lidé v přítomnosti upíra. Najednou si uvědomím, že bych neměla nechat Kaye balancovat na hraně moc dlouho. Nakonec by jí mohl tu hlavu přece jen ukousnout.

„No dobrá,“ vložím se tedy do hovoru, jistě že tě nechám být a ty, maličká, pustíš z hlavy nápad, že bys dneska v noci vyšla byt jen na balkon. Všichni lidé, kteří se s touhle záležitostí dostali do styku, jsou nebo budou mrtví. Mohla bych ti dát na vybranou, ale nedám. Prostě zůstaň doma. Je to jasné?“

Nemluví, nekývá, nehýbá se. Strach ji ochromil dokonale, teď je ta chvíle, kdy by se zuby měly přiblížit k tepně a...

„Kayi,“ ozvu se ostře a upír potřese hlavou.

„Dobry?“

Usměje se a vzhledem k aktuálnímu stavu jeho špičáků to vypadá příšerně.

„Jo. Na každého může přijít slabá chvilka.“

„Jasně, ale ne teď. Máme práci. Darku, můžeš na moment?“

Pokynu ztuhlé Áně, která před sebe pořád strnule hledí, a vytáhnou Darka ven. Kaye táhnout nemusím, jde sám a pohvizduje si.

„Zůstaneš tu s ní,“ zavelím. Darek si otře zpocenou tvář.

„Jak chceš.“

„Nejspíš už nebude chtít jít nikam ven. V podstatě možná pár týdnů vůbec ven za tmy nepůjde.“

„Nedivil bych se.“ Cítím jeho strach.

„Hele, pokud bude potřebovat, ehm, živočišný teplo, poskytni jí ho.“

Vytřeští na mě oči. „Co? Je to malá holka.“

„Nojo. Je to malá holka, která právě zjistila, že nakonec netouží po tom odevzat květ svého ženství upírovi. Mírně použitej novinář bude to pravý. Snaž se.“

Vypadá zoufale.

„Tino,“ namítne tiše, „když já o to moc...“

„Je to akt milosrdenství, sokolíku.“

„Znamená to, že to mezi námi skončilo, že už nemám chodit?“

Kay ho propaluje zlým pohledem, ale já se nakloním a kousnu ho. Slabě, takřka zběžně, ale chuť krve mi pronikne na rty a zesládne na nich.

„Ne. Vyhovuje mi tenhle stav, ale...“ najednou nevím, jak dál. Pomoc přijde ze strany, odkud ji nečekám.

„Viděls dost,“ zachraptí Kay, „a tohle je naše věc. Upírská věc.“

„To chápu,“ rozhodl se Darek nakonec zachovat dekorum. „Tino, kdybys cokoli potřebovala, kdybyste oba cokoli potřebovali, tak...“

Pochopím, že má o mě strach, a uvědomím si, že naše stravování s faktem lásky nepočítá.

„Není lehké zabít někoho, jako jsme my,“ plácnu ho po zádech.

Úslužně nám otevře dveře do chodby a z pokojíku se ozve dívčí vzlykot.

XXIV.

Začalo pršet a clona vody rozmazává reflektory aut v zářivé hvězdy. Zelená na semaforu mě oslní.

„Tak co, mělš chuť?“ popíchnu Kaye.

„Chuť ne, jen žízeň. Připomnělo mi to staré časy.“

„Časy, kdys holkám překusoval krky?“

„Ne, časy, kdy holky ječely, když jim v noci do komory vlezl cizí chlap.“

Směju se tak, že málem nabourám do auta před sebou.

Snažím se představit si, co nás čeká. Nepochybuju o tom, že Roza a Božidara ví, že všichni vědí... Jediné, co si přeju, je, abych tam nepotkala někoho z přátel, někoho, kdo se rozhodl vsadit na jiného favorita než já. Mrknu na Kaye. Vypadá v dobré náladě. Je klidný, klidný...

„Neměli bychom se ozvat Timotejovi?“

Pokrčí rameny. „Když chceš.“

„Co matka?“ zkouším opatrně půdu. Kay vypadá překvapeně.

„Matka?“

„Jistě. Neříkej, že se Gothel neozvala s pokyny.“

Semkne rty.

„Dejme tomu, že mi nějaké dala. Mění to situaci?“

Atmosféra v autě klesla hluboko pod tělesnou teplotu upíra.

„To záleží na tom, jaké instrukce to jsou.“

„Neohrozí tě.“

„A Tima?“

Kay mlčí. Zastavím před budovou staré čističky. Kus od nás hučí Vltava a já se snažím ovládnout vztek.

„Odpověz mi, Kayi, tam, kam jdeme, budeme muset spoléhat jeden na druhého.“

„Gothel si myslela, že Roza bude vhodnější představenou.“

„Myslela? Takže teď už si to nemyslí?“

„Nastartuj,“ požádá mě tiše Kay, a když otočím klíčkem, pokračuje. „Ne, nemyslí. Pokud Timotej při těch zmatcích padne, má jiného kandidáta než Rozu.“

„Takže naše dámské duo se od tebe ochrany nedočká.“

Kay zavrtí hlavou a urovná si Delta Dart, visící na hrudi.

„Ne. A tomu Timovi klidně zavolej.“
 Ještě než se odhodlám, ozve se Timo sám.
 „Co děláte, dítě?“ zachraptí do telefonu. Něco v jeho hlase mě
 zarazí.
 „Jedeme na bál.“
 „Sami dva?“
 „Sami dva.“
 „Buď opatrná, kotě. Celé se mi to nezdá.“
 „Ty buď opatrněj.“
 Odkašle si a konečně to vybalí. „Jsem, proto jsem si všiml, že
 jsou tady.“
 Strnu. „U tebe? Mám to otočit?“
 „Ne. Vy máte svou práci a já svou, Tino. Šéfuju tomu tady,
 ne? Pokud se jim nepostavím...“
 No jasně, pokud se jim nepostaví, přijde o post tak jako tak.
 „Víš, kolik jich tam je?“
 „Jeden starý a pak drobotina,“ zavrčí.
 „Je to Boža, Timoteji, a je tam kvůli Xaveriovi.“
 Upír na druhém konci se začne tiše smát. „To snad ne.“
 „Jo, určitě. Viděla jsem dopisy, co jí psal. Bylo to horký.“
 „Vždycky byla omezená.“
 „Máš ji za vraty.“
 „Pravda. Ty, Tino, dávej na sebe pozor.“
 Nechce se mi odpovídat. Co taky? Ví, že jedeme zabíjet, a ví,
 doufám, že ví, že ho nechci prodat. Nic z toho ale neřeknu.
 „Jasně.“
 „Ahoj,“ rozloučí se.
 „Jo,“ odpovím hluše a šlápnu na plyn. Doufám, že až příště
 zavolám Timotejovo číslo, vezme to.

Bloudíme po Horoměřicích. To se dalo čekat, silnice rozbitá a
 označení ulic schovaná pod psím vínem. Bolí mě žaludek.

„Tady,“ lomcuje mi Kay s ramenem, „tady to je.“

Je. Statek, přestavěný na přepychové rodinné sídlo, příjezdová
 cesta plná aut.

Stisknu tlačítko komunikátoru a skoro na sobě cítím oko
 kamery.

„Kdo to je?“

„Karin s přítelem.“

„Výborně,“ je to Dan a v hlase má bolest. Možná umírá, možná se právě probudil. Zničehonic mám nezvladatelnou chuť promluvit si s našimi dámami tváří v tvář. Svinstvo.

Dvoupatrová hala je plná lidí, nebo těch, kdo lidmi nedávno byli. Mladé tváře, dychtivé, hladové, ale také vyděšené a šokované. Rozhlížím se, jestli neuvidím Romana, ale nikde tu není. Dan mi jde v ústrety s křečovitě zářivým úsměvem druhořadých moderátorů.

„Karin,“ obejmeme mě. Sevru ho v náručí, a to stačí, abych zjistila, že ještě není upír. Překvapí mě to, pobývání na pomezí mezi oběma světy bývá bolestivé. Nakonec je to snad i účel, napadne mě, když ho od sebe odstrčím.

„Kayi, to je Dan, Dane, to je Kay, můj kolega z Německa. Umí česky,“ upozorním chlapce, který zřejmě pracně hledá fráze.

Kay se usměje a všichni kolem ztuhnou. Možná že viděli při práci Rozu a Božidaru, ale tenhle mlýn na maso je zaskočí. Poprvé ocením, že mám vedle sebe monstrum.

„Bude, bude se vám tu líbit,“ koktá Dan a couvá pryč.

„Bude,“ Kay mi dvorně políbí hřbet ruky a nadhodí si na rameni tašku. Glock mě tlačí do zad, dav šumí, někteří popíjejí rudou tekutinu, když přijdu blíž k baru, zjistím, že je to rajčatový džus. Všimnu si jednoho čerstvě proměněného, jak brousí kolem baru, a povytáhnu obočí. Pokud se napije, zabije ho to. Kay s úšklebkem kroutí hlavou. Z jeho hlediska už je tenhle tvor beztak mrtvý.

Diskotéková koule metá barevné záblesky, pár lidí, opravdu lidí, tančí a já se objímám s Kayem. Dívá se přes mé rameno do davu.

„Kdy začneme?“ šeptá mi tónem, který by někdo pokládal za zamilovaný.

„Až začnou oni, chci zjistit, jestli je ten kluk ještě naživu.“

„Jakej kluk?“

„Roman.“

„Co je ti do nějakého spratka z ulice?“

Povzdychnu si. Vlastně nevím, vždycky jsem měla slabost pro spratky z ulice, snad proto, že jsem jedním z nich.

„Je jedno, kdo to je, je můj,“ zasyčím. Tohle Kay pochopí.

„Jo tak.“

Samozřejmě, Gothel patří k opravdu majetnickým ženám a její syn je vychován příkladně.

Do nosu mi vstoupí pach krve. Sevru Kayovo předloktí a ten se zazubí.

„Budeme si hrát, liebchen, už brzo.“

Dýdžej spustí fanfáru (Opravdu fanfára? Možná bude pro Rozu smrt vysvobozením.) a na pódium v rozlehlém obývacím pokoji vpluje Roza. Je oblečená tak, že by jí Marlene Dietrich mohla závidět, na rtech plane rtěnka, jen tváře mají olověný nádech. Má strach, uvědomím si. Cítím ho, a ještě mnohem silněji ho cítí Kay, který si s úsměvem pohazuje sportovní taškou.

„Mé děti,“ promluví Roza nízko položeným hypnotickým hlasem, „sešli jsme se tu, abychom se spolu napili tekutiny, která dává život, vína bohů, nektaru nesmrtelných...“

Nána. Zakašlu a mládenec, stojící vedle mě, se po mně pohoršené ohlédne.

„Nektaru nesmrtelných, lidské krve. Horké lidské krve.“ Při posledních slovech už odložila přetvářku a takřka ječí. Pak zahlédnu Romana. Už se nedivím, že všechny zdejší oběti byly tak tiché a pokorné. Evidentně je pod vlivem drog, cupitá za Danem jako jehně a jeho tvář, uvolněná skoro jako ve spánku, vypadá ještě víc dětsky. Roza se mateřsky usměje a dvě mladé upírky začínají po místnosti roznášet sklínky s krví. Rozdávají je bez rozdílu i lidem a ti po nich lačně sahají. Pro zpitomělou omladinu je to hra, oblíbený film, který ožil, a oni v něm dostali roličku v komparsu. Když mi dívka nabídne pohár, vezmu si ho a přičichnu. Krev je čerstvá, někde blízko kdosi krvácí, aby zásobil raut. Podle počtu sklenek odhaduju, že už mu moc života nezbývá. Rumunka, napadne mě. Rumunka, a já dala slib.

„Máš kříž?“ šeptám Kayovi, který pokojně saje.

„Jo, proč?“

„Ále...“

Ted' je na pořadu dramatická hudba, snad Carmina Burana, či co. Roza se vžívá do role bohyně a ve mně roste nechuť. Vycení zuby a přihlížející zašumí. Já ne. Roziny zuby nejsou nebezpečné, snad kdyby začala křičet, možná. Nevím, křičet jsem ji nikdy neslyšela. Sklání se k Romanovu krku, ten se nevědomě usmívá, beránek, opravdu beránek, upírka otevírá ústa...

„Nech toho, Rozo, jsi směšná,“ ozvu se ostře a velmi, velmi hlasitě. Iluze je najednou pryč, krvavá bohyně se rázem změní v nepříjemnou hospodyni, které někdo mluví do toho, jak podříznout husu.

„Vím, že jsi tu,“ zasyčí.

„Jistě že tu jsem. Dej mi to děcko a já ti slíbím, že udržím na uzdě Kayovy nápady, hm? Nespoléhej na Gothel, srdíčko,“ vemlouvám se jí sladce.

Roza vycení zuby a stejně jako Kay u Áni rázem přestane vypadat jako člověk. Zůstanou z ní jen žhnoucí oči a blýskající se tesáky.

„Ty...“

Cítím, jak se koutky stahují dozadu, touha po krvi mi dusivě sevře hrdlo a v tom Kay vystřelí. Stříbrný projektil zasáhne Rozu do hrudníku a odhodí ji dozadu. Jen na chvíli, v okamžiku je znova na nohou, syčící, řvoucí a pak... zakloní hlavu a zakřičí. Křičí i Kay, poryv křiku se srazí a místnost zaplní nářek. Tlaková vlna smetla část nábytku, lidé i upíři v panice šlapou v roztrášeném skle, kdosi vykašlává krev, jak mu náraz poškodil plíce. Pěkné, pomyslím si, pěkné. Konrád si vydělá.

Roza je poraněná, ale rozhodně nekončí. Stříbrné projektily, vězící v mase, ji přivádějí k šílenství, a tak křičí dál a poryvy jejího křiku zasahují bez rozdílu upíry i lidi. Kay se k ní s úsměškem blíží, snad aby dokončil, co začal, když se Roza konečně vzpamatuje.

„Zabte je,“ vypraví ze sebe mezi jednotlivými výkřiky. „Zabte ty upíry.“

Cekala jsem, že její děťátka s ní budou loajální, ale to, co vypukne, mě překvapí. Čerství proměněnci se vrhají na Kaye, který vytáhl stříbrný nůž. Glock je mu v boji zblízka k ničemu.

Obrátím se, abych mu pomohla, ale vtom si všimnu Romana, choulícího se pod pódiem. Vyrázím k němu, do cesty se mi postaví mladá dívka, široce otevřené oči, zuby vyceněné. Srazím ji stranou, aniž se zastavím, páteř praskne jako uschlá větev a dívka se sesuje k zemi. Možná jim Roza měla vysvětlit, jaký rozdíl je mezi upírem starým den a našincem, který už tohoto stavu užívá déle. Bude potřeba spousta kůlů, myslím.

Skloním se k Romanovi a vtom mi dopadne na záda něčí tělo, zuby se blíží k mému krku. Ke krku? Obrátím se, levačkou

chytnu chlapce pod bradou a pravačkou vytáhnou stříbrný nůž. Řez vedu metodicky, od pupku až k hrudnímu koši, a upír se svíjí v bolestech, jak mu stříbro proniká do vnitřností. Vycením zubů a zasyčím, cítím, že má podstata nabývá vrchu. Za chvíli už nebudu než dravec, opilý pachem lovu. Popadnu Romana a táhnu ho ven. Když upíři loví, lidé snadno přijdou k úhoně.

Klopýtá vedle mě po pískem vysypané cestě. Noc je tmavá, na nebi není ani hvězda, noc jako stvořená pro upířskou merendu. Ušklíbnu se a postrčím Romana.

„Schovej se někam.“ Chladný vzduch ho trochu probral.

„To jsi ty?“

„Já, a teď není moudrý plést se mi pod nohy. Utíkej.“

Klopýtavě se vydá k plotu a já se rozběhnu k vile. Zevnitř se ozývají zvuky, jako by tam zuřila menší atomová válka.

Kay krvácí, ale zdá se, že se pořád dobře baví. Kolem něj na zemi leží zbytky... snad lidí, snad upírů. Roza někam zmizela.

„Kde je?“ řvu na něj.

„Kdo?“

Kay zkušeným pohybem podřízne andělsky vypadající upírku se záplavou napletených blond copánků. Hlava mu zůstane v ruce.

„Kdo, kurva?“

Potácí se k nám Dan, na rtech krev. Zřejmě i jeho zasáhla vlna křiku. V ruce drží kolt, z nějakých nejasných důvodů mám pocit, že patří jeho otci. Namíří na mě. Výstřel mě nemůže zabít, ale příjemné to taky není, takže se vrhnu dopředu a dopadnu na chlapce. Vykroutit mu zbraň z ruky není těžké.

„Jsem upír,“ blábolí.

„Ne, jsi jen mrtvej,“ utěším ho a na potvrzení svých slov se mu zakousnu do krku. Mám žízeň, uvědomím si s překvapením, strašnou žízeň. Loknu si zhluboka z otevřeného hrdla a vstanu.

„Podej mi brokovnici,“ syčí Kay. Bundu má na cáry a v tváři hluboké škrábance.

„Kurva, těch je...“

Je, a hlavně nemají pud sebezáchovy. Nováčci, zřejmě přesvědčení o upířské nesmrtelnosti, se sebevražděně vrhají do cesty stříbrným kulkám. Mladý páreček, který se rozhodl zaútočit současně, se teď svíjí na zemi. Se zájmem si prohlédnu zčernalé okolí ran na obnaženém břiše dívky. V křeči si prokousla ret a

zkřivená tvář dává jen tušit, že ještě před chvílí mohla být přitažlivá. Umírá, podruhé v několika dnech, ale tentokrát zřejmě už naposled.

„Za tebou,“ obrátila jsem se právě včas, abych zahlédla další dívku, která však svírá něco, co by neměla udržet. Kayův stříbrný meč. Všimnu si kožených rukaviček na jejích rukou. Navíc, nejspíš jí ještě ani nedošlo, že by se stříbra měla bát. Kay se po ní ožene rukou tak silně, že jí hlavu téměř urazí, ale čepel se přesto zakousne do jeho boku.

Zatnu zuby do rtů. Smůla.

Kay zasyčí.

„Jak je to hluboký?“ přitočím se k němu.

„Moc ne,“ sípá, „ale je to nepříjemný. Najdi Rozu, Tino. Potřebuju...“

„Chvilí oddech. Jasně. A hlídej si ty krámy líp, nebo to někdo do tebe našije stříbrem z brokovnice,“ napomenu ho.

Vyčítavě se na mě dívá. Boj ho na chvíli pohltil a stisknu mu ruku.

„Budeš dobřej,“ šeptnu a vyběhnu z místnosti, páchnoucí krví. Doufám, že bude dobřej, i ze zcela sobeckých důvodů. Gothel by jistě byla schopná se mstít i za to, že jsem jejího synáčka nechala přijít k úrazu.

Všude se válejí střepy, všude umírají mrtví. Těch pár živáčků, co tu bylo, to má za sebou už dávno. Rozhlédnu se ještě a zády se opřu o zed' a zavřu oči. Kde jsi, Rozo?

Cítím strach, její strach. Hrůzu z nicoty, úzkost z toho, že tisíciletá existence končí. Bolest, kterou způsobují stříbrné kulky v těle, je jako rudá nit, která mě k ní vede. Vykročím, sklo se tříští a z vedlejší místnosti je slyšet podivné duté zvuky. Kay zatlouká kolíky, odhaduju. Sbalil si jich s sebou dost.

Roza pije. Svírá v náručí umírající tmavovlasou dívku a s vrčením jí vysává krev. Odkášlu si.

„Vstaň, Rozo, je čas. Nikdy jsme se neměly rády, tak si to teď užijeme.“

Upírka se nezdržuje odpovědí. Zakloní hlavu a nadechne se ke křiku. Nečekám na něj, lov znovu vzplál v mých žilách, vrhnu se k ní a vtom mě křik zasáhne. Obrovská síla mě udeří do hrudi a

vyrazí z plic dech, cítím, jak mi krev teče z nosu a z úst. Mám pocit, že mi oční bulvy prasknou a vyskočí z hlavy. Roza se směje jako chiméra z běčkového filmu, potácí se pryč a pak se ještě ve dveřích otočí a její hlas mě hodí o pár století zpátky.

„Ty malá zvalená děvko, dcero děvky, které vyhrnul sukni kdejaký žebrák, nikdy tu nebudeš vládnout, nikdy. Zajdeš jako pes, ale možná budu milosrdná a řeknu tvému souložníkovi, aby tě dorazil. Cos myslela? Že se s tebou zahodí erbovník? Jeho matka by to nikdy nedovolila. Líhat s tebou, no budiž, všechny víme, jací muži jsou a co dělají v maštali s děvečkami, oplzlé, hnusné věci v blátě...“

Bolest pomalu ustupuje, dokonce už se můžu nadechnout. Ležím, naslouchám a odhaduju, nakolik může mít pravdu. Možná že se teď opravdu odněkud vynoří Kay s kolíkem, s jiným kolíkem než obvykle. Vyplivnu krev. Kdyby se objevil, zabiju ho, uvědomím si. Dokážu ho zabít, jeho i ji.

„Tak hnusné oplzlé věci v blátě, Rozo? Dělal je s děvečkama tvůj muž, nebo snad tvůj otec? Svěř se. Svěř se, dokud ještě někdo naslouchá. Stříbro nejen bolí, stříbro je pro vás i jedovaté, copak to nevíš?“

„Neopovažuj se mluvit o mém otci, ty, ty...“

Opřu se dlaní o zem a zkusím, jestli mě už udrží.

„Bylas to ty, kdo mě prásknul policii, Rozo? Přesně tvůj styl, ne? Mocná, moudrá a spravedlivá dáma.“

„Měla jsem s tebou soucit, ty omezená poběhlice. Kdyby ses držela stranou... mohlas to přežít.“

Ušklíbnu se. „Ale já to přece přežiju, ty ne.“

Znovu zakloní hlavu, ale tentokrát jsem rychlejší. Jediným skokem přelétnu místnost a má pěst, která dopadne na čelist, zvrátí Roze hlavu. Zuby jí stisknu krk. Zachroptí, snaží se mě odtrhnout, její ruce mi drtí ramena, tělo mrtvé dívky je náhle pod našima nohama a chuť Roziny krve na mých rtech. Chuť staré krve. Trhnu hlavou jako pes a cítím, jak mi v zubech zůstal kus tkáně. Vyplivnu ji. Odhalené svaly Rozina krku se stahují, z tepny crčí krev.

„Proti mně nejsi nic,“ vyštěknu a znovu zaútočím. Už nečtu v Roziných očích strach, jen šok. Půjde to rychle.

Po chvíli se zvednu ze země a vyplivnu vlasy. Úlomky kostí mi poranily jazyk. Zaraženě se dívám na rozdrcené obratle. Já, tohle jsem udělala já. Hlas v mé hlavě začne zpívat vítěznou píseň a mám pocit, že se rozpláču. Tedy, rozplakala bych se, kdyby to bylo možné. V kapse mi vibruje telefon.

„Prosím,“ ozvu se tiše.

„Tady Tim,“ hlas na druhé straně je prázdný a unavený, „jsi v pořádku? Tady je šest mrtvých nováčků, vlastně sedm.“

„Sedm?“ nějak mi nedochází, o čem Timotej mluví.

„Zaútočili na nás, kotě, a...“ zničehonic se odmlčí, „dostali Raisu.“

„Cože?“ Nepoznaná zuřivost mi zabraňuje říct víc. To já ji uvedla do neživota, já jí dala poslední polibek, byla, ano, byla to moje dcera a já ji nedokázala ochránit.

„Cože?“

„Tak. Všichni, kdo se tu objevili, jsou mrtví. Jen Boža utekla.“

„Neutekla, Timo, přede mnou se nedá utéct. Jak ti je?“

„Jak by mi mělo být? Všechno jsem poslal a holku, se kterou jsem spal naposled, zabili. Někdo to bude muset vzít za mě, Tino.“

Timotejův splín mě nezajímá. „Nesmysl. Mimochodem, já dostala Rozu. Svolej staré, co nejdřív, a dej jim na vědomí, že kdo bude dělat problémy, skončí s kulem v pajslu. Ještě se ozvu, teď jsem na lovu.“

Jemně vytáhnu mladou Rumunku zpod Rozina těla. Hrdlo má prokousnuté, ale jinak vypadá tak, jak vypadají mladé dívky v bílých rakvích. Přitisknu dlaně k jejím spánkům a tentokrát se neptám.

„Jedni tě znásilňovali a druzí ti vypili krev,“ šeptám. „Tam, kam jdeš, to může být jen lepší.“

„Kayi,“ křiknu, když se trochu oklepu, „Kayi, já končím, co ty?“

„Taky končím.“ Najednou se objevil za mými zády, bělejší než obvykle. Ještě pár kúlů a...“

„Jeden pro Rozu,“ připomenu mu.

„Co se jí stalo?“ Kay zkušeně přejede palcem po obnažených obratlech.

„Někdo ji zakousnul,“ odpovím mrzutě.

„Jo tak.“

„Tys nic neslyšel?“

Zvedne ke mně hlavu. „Slyšel, slyšel, ale nechtěl jsem se mezi vás plést. Matka...“

„Chápu. Takže tvůj úkol byl prostě to tu vymlátit a pak čekat, kdo vyhraje, ne?“

„Ne. Můj úkol byl zjistit, kdo tady doopravdy drží věci na uzdě, a to jsem zjistil. Matka bude ráda. Mimochodem, kde je ten tvůj živý?“

„Půjdu se po něm podívat,“ povzdychnu si bez nadšení. V ruce svírám telefon. Po vyčerpávající noci mě čeká hovor, na který se netěším.

Venku je ticho. Auta, parkující na příjezdové cestě, mi teď připadají jako osiřelí koně. Seber se, holka, začínáš být sentimentální, okřiknu se a bez dalších cavyků zvednu telefon k uchu.

„Bér,“ ozve se rozespalý hlas.

„Konráde,“ začnu mírně, „co by sis v životě přál nejvíc?“

Odpovědí je mi ticho. Pak se ozve suchý kašel a nakonec se medvědodlak opatrně zeptá: „Kolik je mrtvých?“

Ted' odkašlu já. „Nevím přesně, možná dvacet, a dům zničený tlakovou vlnou a většina mrtvých má v hrudi kúl, hele...“

Mám pocit, že Konrád na druhém konci omdlel.

„Hele,“ opakuju naléhavě, „pošleš sem někoho?“

„Koho? Koho tam mám, kurva, poslat?“

„Někoho s výbušninou, broknou a s fúrou nábojů. Podívej, já jsem celá od krve, Kay to trochu schytal, nemůžu tady ještě falšovat důkazy. Mám práci.“

Zakucká se. „Ty, neříkej, že to ještě není konec.“

„Není, sedm mrtvých je taky u Tima ve vile a já jsem na lovu.“

„Nechám vás v tom,“ pohrozí.

„Ještě jsi mi neodpověděl na otázku, co si přeješ. Poslala bych někoho, aby to začal shánět.“

Romana najdu v koutě u plotu. Třese se mu brada a oči má slepené pláčem.

„Nebul, je po všem. Doslova po všem.“

„Tys mě přišla zachránit?“
Šok s ním provedl leccos, ale rozumu mu zřejmě nepřidal.
„Jo, mezi jiným. Zvedej se,“ pomůžu mu vstát.
„A co oni, ti tam vevnitř.“
„Nic, zapomeň na ně.“
„Chtěli mě zabít,“ dostává se do ráže. „Vidělas tu ženskou, bylo to jako v Bladeovi, měla zuby... Co myslíš, byly pravý?“
„Zmlkni.“
„Hele, kde je ta rumunská holka?“
Polknu. „Už jsem jednou říkala, zmlkni.“
„Myslíš, že tu chtěli točit to porno jako v tom filmu s Cagem, jak tam zabili tu holku? Byl tam takovej chlápek, co měl masku, a jinej, co měl peníze, a...“
„Drž hubu,“ řeknu tak tiše, jak jen dokážu, „drž hubu, nebo poznáš, jaký zuby mám já.“

Strkám zaraženého Romana do auta, a ještě dřív, než pocítím známý závan tepla, ozve se hlas.

„Přišel jsem pozdě, Tino, je to tak?“
„Tak, Simeone. Všichni jsou mrtví.“
„Všichni ne,“ ukáže očima na ubrečeného chlapce, který se choulí v mém autě.
„To je ten jediný.“
„Dokázalas to.“
„Nedokázala jsem nic. Došlo k masakru, Kay to koupil, malá Rumunka nemá v žilách ani kapku a bezdřák nejspíš dodýchal už dřív. A Raisu zabili.“
Položí mi ruku na předloktí. „Je mi to líto.“
„Nemusí. Nic pěkného ji nečekalo, jen staletí tmy a lží.“
„Tomu sama nevěříš, má milá.“
„Pila jsi z nich dnes, Tino?“
Křivě se na starce usměju. „Už dřív. Kay zřejmě hledá pořád nové výzvy.“
Simeon mě obejmě tak, jak lidé objímají těžce nemocné.
„Bylo to zlé?“
„Ne, jen přirozené. Nemám z toho radost.“
„On ano.“
„Kdo on? Otec?“
Přikývne.

„Ať přijde.“
 „Je silný, Tino, a je ti podobný. Mohl by...“
 „Ne mohl by, mohl, kdyby se zajímal dřív. Jeho účet u mne je vysoký a hned tak ho nevyrovná.“
 „Doufejme.“
 „Doufat můžeš ty, Simeone, já ho musím poslat, ehm...“
 Simeon se na mě vděčně usměje, jako by ho po pobytu mezi bezdomovci dnešní hrubost ještě pořád šokovala.
 „Mám odvést toho chlapce?“
 „Buď tak hodný. Tohle není místo pro živého.“
 Dívám se, jak stařec odvádí Romana, který se po mně pořád otáčí.
 „Ozvu se ti, neboj.“
 „Bolí ta rána?“
 Kay sedí na zemi mezi mrtvolami a drží si bok.
 „Trochu.“
 „Jsou tu i lidi, možná by ses měl napít.“
 Vrtí hlavou.
 „Ne.“ Rty má skoro bez krve. „Venku už svítá, co?“
 „Svítá.“
 „Nemůžu s tebou odjet. Emko se nedá pořádně zatemnit.“
 „Nemůžeš tady zůstat, za chvíli přijede kavalerie.“
 „Konrád?“
 „Doufám.“
 „Máš nějaký nápad?“
 Na chvíli mám chuť nechat ho tady trčet, odkázat ho na pomoc a radu jeho matky, ale pak se ovládnou. Nebylo by to rozumné, ba co víc, bylo by to pitomé. To už si nemůžu dovolit. Přejedu si po zhmožděných a zpřelámaných žebrech, srůstají a svědí.
 „Nápad mám. Svléct tě do naha a vykopnout z baráku. Je to pěkná představa, ale bohužel se jí musím vzdát. No nic.“ Vydám se ke dveřím.
 „Kam jdeš?“ I přes dlouhý trénink se Kayovi do hlasu vkradla špetka hysterie.
 „Kam asi. Jdu se podívat, jestli tu někde neparkuje dodávka.“

Vždycky někde parkuje dodávka, tady dokonce v garáži. Odhaduju, kdo s ní asi mohl jezdit. Zahradník? Chvíli bojuju s

ovládáním dveří, pak vyjedu a bezohledně nacouvám přes úzkostlivě udržovaný trávník až k domu.

„Hod' přes sebe nějaký hadr,“ houknu na Kaye. „Máš sbaleno?“

„Jo,“ vynořil se odněkud v přehozu na postele.

„Bezva.“

„Tino, chápu, že jsi trochu rozladěná, ale...“

„Rozladěná?“ Tohle jsou chlapi. „Vlez tam a jedem.“

Kay konečně nastoupí, zavřu ho dovnitř s grifem závozníka a pohladím očima emko. Kdypak ho zas uvidím. Budu muset říct Konrádovi.

„Jedem,“ křiknu dozadu a šlápnu na plyn. Jumper se zhoupne, jak s ním stříhnu zatáčku. Jen počkej, Kayi, tuhle cestu si užiješ.

XXV.

Ležím ve vaně a mlčím, Kay zrovna tak. Vířivka a náš organismus odvádí svou práci, ale stejně mě všechno bolí jako čert, a když říkám všechno, nemyslím jen zpřerážené kosti.

„Dostanu Božidaru,“ odhodlám se konečně říct nahlas.

Kay, který až doteď ležel zcela nehybně, fukne do vody.

„Nechceš, abych to udělal já?“

„Ty se drž svejch kolíků, synku.“

„Kolíků?“ usměje se.

Voda šplouchá a já se opatrně dotýkám žeber.

„Bude nás to bolet oba,“ varuju Kaye.

„Jsem tisíc let mrtvý, milá Tino, můžu bejt vděčnej, že mě ještě něco bolí.“

„Když myslíš,“ kleknu si nad něj a sevřu jeho boky stehny.

Sousedí si nejspíš myslí, že to, co se děje u mě v koupelně, je hodně divoké.

Pro jiné je spánek útočiště, pro mě ne. Bojím se usnout, bojím se usnout po tom, co jsem cítila mezi zuby Roziny krční obratle, ale tělo se mě nakonec neptá. Propadnu se do usínání jako do studny.

„Jsem na tebe hrdý, dítě,“ známý hlas je neodbytný a já beztak nemám sílu se bránit.

„Já na sebe hrdá nejsem,“ pomyslím si. Když už nemůžu být živá tak jako ostatní, možná bych dala přednost tomu být mrtvá jako ostatní, nebo, a to už je hodně ponižující, být aspoň jako ostatní nemrtvá.

„Chceš žít ve tmě?“ zeptá se mě posměšně. Za ta léta mě musí dobře znát, ví, co pro mě znamená den.

„Ne, ne,“ odpovím mu a obrátím se za hlasem. Vždycky to byla jen silueta, ale já už konečně chci vidět a vědět. Simeon přece říkal, že přijde.

„Ach, Simeon, je dojemné vidět, jak se dcera sblíží se starým přítelem.“

„On tě za přítele nepovažuje, otče.“

„A je to důležité? Dej mi napít, dcerunko,“ ruce mě zezadu obejmou, tvrdé prsty mi svírají zápěstí, upírské prsty. „Dej mi napít, sama víš, jak je to sladké, pít starou krev.“

Trhnu sebou, ale drží mě pevně. Jediné, co mě může zachránit, je probuzení, a tak se namáhavě prodírám k hladině vědomí. Když otevřu oči, stisk na krku poleví. Nadechnu se a promnu si zátylek. Na prstech mi zůstane krev.

Po tomhle *rodinném* zážitku už se neodvážím usnout. No co, stejně je spánek jen ztracený čas a ten já teď ztrácet nesmím. Převalím se přes spícího Kaye, melancholicky si obléknu kalhotky a vylezu na střechu. Je tu chladno, léto se láme do podzimu a drobně mží. Stojím polonahá na střeše, pozoruju město a pokouším si vybavit, jaký je to pocit plakat. Nepodaří se mi to, je to už příliš, příliš dávno.

Jsem na lovu, dobře, ale to neznamená, že si nemůžu zajít na panáka. Chci zpátky svůj obyčejný život, bezobsažné klípky na baru, pití krve jednou za měsíc... Vzpomenu si na zabitou Rumunku. Budu se muset ozvat jejímu dědovi, budu muset udělat spoustu malých věcí, po tom, co zabiju Božu. Nebudu ji muset dlouho hledat dnes v noci. Je ve Svaté Anně a čeká. Vím to.

„Ty jsi ale zelená,“ Pajda za barem mi pošle panáka malteca, „nepřeháníš to s...“ ukazovákem si zmáčkne nosní díрку.

„Ne. Přeháním to s prací.“

„No, zas budeš mít prachy,“ pokusí se mě utěšit.

Prachy... snad, možná, jsou tu pozůstalosti po Nikolasovi a Roze, Zdeně, Mileně... a Božidaře, a jsou tu taky obrovské náklady, protože tohle Konrád za lacino nepořídí.

„Snad jo,“ brouknu a obrátím do sebe sklenku. Nefunguje to a nikdy to fungovat nebude. Co naplat.

To hezké už jsem si odbyla, teď jdu na pohřeb. Musím. Musím vidět Raisu, než ji Konrád uloží do boxu na patologii, naposled s ní *mluvit*. Má první dcera dlouho nepřežila. Je mi těžko.

„Timoteji,“ obejmou ho. Vypadá zas jako ten chlap, kterého jsem znala, jen tetovací pistole mlčí. „Timo...“

Houpá mě v náručí, jako když dospělý utěšuje dítě. „Zas to bude dobrý, uvidíš.“

„Snad. Dlouho jsme si žili v pohodě, co?“
 V očích má bolest. „Dost dlouho.“
 „A teď je to pryč. Timoteji, co víš o mém otci?“
 Zarazí se. „Opravdu to chceš slyšet?“
 „Timo, chci. Ty mlčíš, Simeon mlčí, jen on, on mluví, kdykoli usnu. Přestaňte ze mě dělat vola, Timo, prosím.“
 Povzdychne si a schoulí se v křesle. Vypadá starý, docela obyčejně a lidsky.
 „Tvůj otec už k nám dávno nepatří, Tino. Jistě, je to našinec, pije šťávu, ale...“
 „Ale pije ji z nás, chtěl jsi říct?“
 „Přesně tak.“
 Olíznu si rty. „No...“
 „Teď jsi chtěla něco říct ty.“
 „No, víš, pila jsem z Rozy a pila jsem i z Kaye.“
 „Věděl jsem to,“ přejede si dlaní tvář.
 „Víš, překousla jsem Roze páteř.“
 Chvilí na mě civí a pak mu začnou cukat koutky. „Bože, to snad ne.“
 „Nasrala mě.“
 „Tino...“
 Počkám, až vstane, a pak ho vezmu za ruku.
 „Je dole?“
 Přikývne.
 „A půjdeš tam se mnou?“

Je dole. Leží v jednom z mrazáků, a když ho Timotej otevře, je mi jasné, že neměla lehkou smrt. Je potřhaná jako laň, kterou napadla smečka vlků. Na hrudi má krev.

„Zasáhl ji křik?“
 „Přesně tak.“
 „Já neumím křičet.“
 „To přijde, jsi mladá,“ Timotej hladí bílou Raisinu ruku.
 „Byla milá,“ řekne.
 „Byla hloupá, už proto ji mohli ušetřit.“
 „Tino, vy jste ty hloupé šetřili, včera?“
 To bylo pod pás, obrátím se k němu, ale snese můj pohled.
 „Takhle je to lepší. Mladí, navíc takoví, co tu žili, jsou příliš velké riziko.“

„Nechals ji v tom?“ nemůžu ze sebe větu skoro ani vypravit.

„Ne, nenechal. Nedokázal bych to, ale...“

„Ale teď jsi spíš rád?“

Přikývne. Je to našinec, a navíc není lhář. Stojím vedle mrazáku a je mi těžko.

„Nech mě s ní chvíli o samotě,“ poprosím Tima a ten se mlčky vydá ke schodům.

„Pošlu sem Konráda.“

Timotej mi podává sáček s krví. „Napij se. Jsi ztrhaná a Božidara ještě není mrtvá.“

Civím na sáček s krví. „Však víš, že takhle to nemám ráda.“

„Dobře, chceš se napít ze mě?“

Teď pro změnu civím zas na něj.

„Udělalas za mě spoustu práce, dlužím ti.“

„Dlužíš hlavně Konrádovi. Bude to kurva drahý. Máme na to vůbec?“

„Nezamlouvej to. Tak chceš, nebo ne? Nejsi svůj otec, Tino, právě proto ti to nabízím.“

Je mi stydno, když přiblížím své zuby k jeho krku. Je mi stydno, ale Timotej mě drží v náručí a kolébá jako dospělý, který uklidňuje dítě.

Utřela jsem si pusy a zhroutila se do sedačky.

„Hele,“ začnu zase, „Konrád bude chtít opravdu hodně peněz. Byla to malá válka, tam i tady. A tihle mrtví budou někomu chybět, ne jako... dřív.“

Timotej sundá dlaň z krku a otře si ji o kalhoty.

„Už jsem s ním mluvil.“

„Jo? Co říkal?“

„Říkal, že chce barák po Zdeně a deset mile, pro začátek.“

„Deset?“

„Jo, deset. Museli tam prý použít výbušniny.“

„A kurva. Neříkal, jestli vyhodili do vzduchu taky mé auto?“

„Říkal, že tvý auto je v jeho garáži, ale ať pro ně zatím nechodíš. Chceš půjčit jedno z mých?“

Sedím s nohama zkříženýma pod sebou a klepu se. Najednou na mě dolehla představa výbuchu, trhajícího mrtvá těla, epilog zahalený v prachu a suti.

„Jo, auto chci,“ vypravím ze sebe po chvíli. „Kay...“

„Co Kay? Pořád jsem čekal, jestli tě podrazí.“
I na tohle se těžko odpovídá.
„Nepodrazil,“ připustím nakonec, „ale taky čekal. Na to, kdo vyhraje.“
„Takže spíš podrazil?“
Možná vypadám tak zmořeně, že se Timotej přestane ptát.
„Který to auto chceš?“
Audina s tmavými skly je možná pro převoz upírů ideální, ale já ji těžko udržím na silnici. Změkles, kačeno, nadávám si v duchu. Mám povinnosti, a kdybych byla víc v pohodě, navštívila bych Sloupa. Takhle mu jen zavolám.
„Miláčku?“ evidentně je namol a já nemám náladu se bavit.
„Sežeň mi toho rumunského dona, prosím tě.“
„Našla jsi Rumunečku?“
„Jo,“ zavrčím, „bez hlavy. Prostě ho sežeň a dej mi vědět.“
Přišlápnu plyn a představuju si, jak budou křesťansky pohřbívat zbytky dívky vysáté upírkou a pak roztrhané výbuchem. Někdo má prostě celý život pech. Vybaví se mi Romanova uplakaná tvář. Je pro něj ještě cesta? Na semaforu naskočí červená a já zavřu oči. Jestli je cesta, Simeon mu ji ukáže. A já? Možná mu dám pár tisícovek, abych utišila svědomí. Zachránila jsem v téhle kauze zatraceně málo krků a připadám si jako špinavá.
„Zabiju Božu,“ řeknu si nahlas a trochu se mi uleví. Motor tiše přede.

XXVI.

„Opravdu nemám jít s tebou?“

„Ne.“

„Skoro jsi nespala a Roza ti dala zabrat, to nepopřeš.“

„Mlčím.“

„Co kdybych to s Božidarou vyřídil sám?“

„Nevyřídíš to sám, Kayi, budeš zas čekat, jak to dopadne. Nevěřím ti.“

„Tino, jsou věci, které...“

„Nevěřím a konec. Skončím to sama, koneckonců, Raisa byla má dcera po krvi. První dcera.“

„Nezačínej ještě s tímhle.“

Nezačínám, vlastně se mi vůbec nechce s ničím začínat, naopak.

„Dáš mi nějaký náboje?“ poprosím Kaye a sáhnu po teniskách. Brzo se setmí a já to chci mít tuhle noc z krku. Všechno.

Dal mi náboje, náboje a rady. Nemám pocit, že bych je potřebovala. Boža je cokoli jiného než bojovnice, nanejvýš na mě vyrukuje s nějakým zakousnutým pubertákem, pokud ho do zasypané krypty vůbec dostane. Zabočím do Liliové. Kostel prochází už pár pátků nějakou rekonstrukcí, ale ta se nás netýká, já mířím dolů. Krypty byly zasypané už v osmnáctém století, ale nemůžu si vybavit, jestli mě to tenkrát nějak zaujalo. Přivřu oči, Timotej mi sice poměrně přesně popsal cestu, ale já se stejně raději spoléhám na sebe. Uslyšet a ucítit tu, kterou hledám, není zas takový problém a pak najdu i vchod. Copak si asi myslí o těchhle nikam nevedoucích dvířkách ti, kdo to tady předělávají? Vydají se jednou dolů, aby odtamtud zas triumfálně přinesli pár kostřiček nemluvnat, jako z každého ženského kláštera? No, to není moje starost, položím dlaň na zámek a vsunu do něj klíč. Timotej má ve věcech pořádek a většinou ví, kde co je. Tedy, většinou má ve věcech pořádek.

Sestupuju po shnilých dřevěných schodech a čekám, že proti mně každou chvíli vystartuje syčící Božidara. Je to tu těsné, sevřu v dlani glock a prokleju se, že neumím křičet. Boža je starší než

já, a i když už vím, že mě tlaková vlna nezabije, může se všechno zkomplikovat. Konečky prstů mi trnou.

Jsem dole, konečně. Nad sebou cítím metry hlíny, staré a podivně páchnoucí. Strčím do dřevěných dveří a přitisknu se ke zdi.

„Čekám tě,“ ozve se nakřáplý hlas, který, jak se mi zdá, Bože snad ani nepatří. „Čekám tě.“

No, když čeká... nadechnu se a vstoupím.

Timotej mi neřekl, že je tak zřízená. Povyťáhnou obočí. Bože chybí půlka obličeje. Prostě není, je jen rozbitá masa zaschlé krve, ze které vyhlíží oko bez víčka. Na pravačce jí chybí dva prsty, levou ruku nevidím. Snad je skrytá v plášti, který má přes ramena.

„Nedívím se, že čekáš,“ kývnu směrem k ní, „tohle už nezregeneruje.“

„Nezregeneruje. Nejsem idiot, holčičko, vím to taky. Myslíš si, že jsi na koni, co? Nakonec mi snad ještě přinášíš milosrdnou smrt, nebo co?“

„Ne zas tak milosrdnou, sestřičko. Sejmula jsi Raisu.“

Podívá se na mě opravdu překvapeně a mně dojde, že o mém vztahu k plavovlásce nevěděla.

„Ten poslední polibek byl můj.“

„Tvůj, myslela jsem, že Timotejův. Zdálo se, že mu na ní dokonce i trochu záleží...“

„Timo je dobrák, stačí, aby holku píchal, a začne být sentimentální.“

Boža zasyčí. „To je ti cizí, že? Ty teď máš toho germána, ne? Zabil by tě, kdyby mu řekla matka.“

„A já jeho, kdyby mi řekl Timotej, to neřeš, Božo, nechápeš to.“

„Ne, nechápu to,“ je těžké v hlase, vycházejícím z rozbitých rtů, poznat změnu nálady, ale já ji vycítím, „a ty zas nechápeš jiné věci. Jsi omezená, ale nebezpečná, Salo. To tys zabila Xaveria.“

„Cože?“ Glock mě studí v ruce, měla bych to skončit, Božidara nejspíš zešílela. Zničehonic si vybavím vzteklého psa, kterého jsem viděla jako dítě. Byl pokrytý ranami, tlapu měl přeraženou a z mordy mu tekly sliny. Přesto byl nebezpečný, smrtelně nebezpečný, a to je Božidara taky, uvědomím si.

Vytáhnu glock a chystám se zamířit, když v tom Božidara zakřičí. To, co mě srazí k zemi, však není její křik.

Těžké mužské tělo mě přilehne k zemi, pokusím se zvednout, ale ruce mě přitisknou k ušlapané hlíně. Pokusím se mu pohlédnout do tváře. Zírají na mě mrtvé oči čestvě proměněného a slyším, jak se Božidara ke mně šourá. Nejspíš má i zpřerážené nohy, pomyslím si a zvedne se mi žaludek.

„Zabilas ho,“ Božin hlas mě vrátí do reality.

„Pokud myslíš Xaveria, tak dobře víš, že nezabila. Popravil ho Timotej.“ Nejspíš ztrácím čas a Boža není schopná vstřebat žádné argumenty. Kay měl s tím zešílením pravdu, přiznám mu konečně alespoň malé ocenění. Bohužel jsem tomu nevěnovala dostatečnou pozornost.

„Ano, popravil, a dlouho se tu z toho těšit nebude. Gothel ho zničí.“

„Tak kvůli tomu jsi pozvala Kaye?“

„Jistě. Myslela jsem, že bude ráznější a že to s tebou a s Timotejem skončí dřív. Takhle zbyla špinavá práce na mě.“

Podivně sípe, snad to má být smích. Pohnu hlavou a do mého zorného úhlu se dostane druhý muž. Znam ten typ. Nakrátko ostříhaný, široká ramena, bezvýrazná tvář.

„Pokousalas Urnu, Božo?“ zeptám se výsměšně.

„Přesně tak,“ odpoví mi, „přesně tak. Proměněným to trvá moc dlouho, než zesílí, tihle byli silní už zaživa. Na tebe stačí, Salo, ty přece neumíš křičet ani nemáš sílu jako upír a slunce, slunce se sem nedostane.“

Se sluncem má samozřejmě pravdu. Není to tak malé jako předchozí dva úkryty, kdysi tu zřejmě našinci trávili dost času a Boža tu se mnou taky může chvíli strávit. Jistě, Kay ví, kam jsem šla, ale on je pozorovatel, to už jsem si ověřila. Takže zbývá jen Timotej...

„Timotej teď bude mít jiné starosti, holčičko,“ zachraptí upírka, jako by mi četla myšlenky, „poslala jsem pár udání na příslušná místa a...“

Zatnu zuby, které mi protnou ret. Je šílená a má tu dva chlapy, kteří si nejspíš pamatují dost ze svého řemesla. Nevadí mi stříbro ani svěcená voda, ba ani kříže... zato by mi mohla zatraceně vadit letovačka, sekera, kyselina... nechce se mi představovat si to dál.

„Strávíme spolu nějaký čas,“ potvrdí mi můj předpoklad Boža, „víš, vím, že už brzo umřu podruhé, ale ty umřeš dřív a poprvé. Václave, podej mi nůž.“

Nějaké to mučení už jsem zažila, takže vím, do čeho jdu. Těžko říct, jestli to nakonec není horší.

„Proč si vlastně myslíš, že jsem zabila Xaveria?“ Václav se mi nožem rýpe ve stehně a ten druhý, Olda, mi klečí na hrudníku. První nával bolesti už odezněl, teď je to spíš vyčerpávající.

„Udalas ho.“

„Udala?“ Pravda, je to dlouho, ale tohle bych si asi pamatovala. Navíc, tenkrát jsem nedělala to, co dneska.

„Opravdu?“ zašklebím se a Olda mě udeří pěstí do obličeje. Zlomí mi nos, za ty tři hodiny už asi počtvrté. Mám strašnou žízeň, hojení mě stojí hodně sil.

„Nevzpomínáš si na to?“

„Ne.“

Další rána.

„Poslalas na smrt mou lásku a ani si to nepamatuješ?“

Boža je evidentně ještě pitomější, než jsem tušila.

„No, asi si to nepamatuju.“

Olda se nade mnou znovu nakloní... Má oči tak prázdné, že u něj nepředpokládám větší myšlenkovou aktivitu. Musela ho proměnit včera, možná předevčírem, je vidět, že se ještě zcela nevzpamatoval, zrovna tak Václav. No, tím líp, rafinovanost od nich nelze očekávat. Bohužel ji zastane jejich mamá.

„To tys je udala Timotejovi.“

Konečně jsem doma. Ne o Xaveriovi, to o Haštalovi se Timotej dozvěděl, o něm a jeho plánech. Líhala jsem s ním, pravda, jenže když jsem pak měla na vybranou mezi Timotejem a jím, neváhala jsem. Timo pro mě udělal hodně, to, co obvykle dělá pro nováčka jeho „rodič“. Můj otec se ale omezil jen na noční můry, takže to byl Timotej, kdo mi radil, kdo mě chránil, kdo dohlédl na to, abych neskončila někde v lese jako zdivočelá šelma, a když jsem se dozvěděla, že existují spodní proudy, nerozpakovala jsem se vyklopit mu všechno. Haštal padl v boji a tím dostal své pověsti klikaře. Xaver to štěstí neměl.

„Udala jsem Haštala, Božo, ne Xavera. Starala jsem se jen o své.“

Vydá zvláštní zvuk, něco mezi zasyčením a vzlykem.

„Všechno jsi zničila. Mohla jsem být...”

„Hovno,“ jsem vyčerpaná a Boža mi jde na nervy víc než kdy dřív. „Nic bys nebyla, jen další zářez na Xaverově pažbě. Beztak v té době píchal karpatskou Svjatu.“

„Ty kurvo, poběhllice blechatá,“ blízkost smrti přivedla Božidaru zpátky do mladších let, „miloval mě.“

„Když myslíš.“

„Už tenkrát jsi Gothel zkřížila cestu, to ti neodpustí. A co Gaspar? Myslíš, že zapomněl, že jsi jeho syna poslala na smrt?“

Pokusím se zvednout hlavou, abych jí viděla do tváře. Teze o tom, že Gothel chtěla vidět Xavera na Timotejově místě, zřejmě patří jen do skupiny zbožných (nebo bezbožných) přání, naše milá Němkyně by na pomstu nečekala dvě stě let, ale Gaspar? Je možné, aby celá ta léta zakrýval nenávist? Pili jsme spolu, občas i cestovali, říkával vždýcky, že Haštal zrál pro kata od dětství. Lhal? Najednou je mi těžko a Boža to vycítí.

„Ukaž jí tu hračku, Václave.“

A Václav, jak jinak, už vleče něco, co vypadá jako malá svářečská souprava.

„Používají to sochaři,“ usmívá se Boža, „a šperkaři.“ Zkusmo mi tryskou namíří na hrud’.

„Tohle bude bolet.“

Snažím se v sobě najít křik. Kdyby se to podařilo, kdyby se to podařilo... Nejvíc mi vadí, že to takhle končí kvůli mé vlastní blbosti. Stačilo říct Kayovi, Timovi, Simeonovi, komukoli... Žízeň je teď nesnesitelná, nejspíš bych neměla sílu křičet, dokonce ani kdybych to uměla. Ruce mi za zády přidržují troje pouta a oba urnáci poslušně panáčkují před svým Tvůrcem.

„Simeone,“ napadne mě, „Simeone, možná zjistíš, že zabít mě nebylo zas tak těžké.“

Plyn syčí z trysky, oslnivé světlo mě nutí zavřít oči a někdo přichází. Starý upír. Pokud je to Gaspar, pokud je to Gaspar, bude mé umírání horší, než jsem předpokládala.

Vlna křiku smete oba muže, ještě než vůbec stačí zvednout hlavy. Božidara couvá ke zdi a já se snažím odkulit se stranou. Jde mi to mizerně, jsem zesláblá, a to, co ve mně není mrtvé, mě hrozně bolí.

Boža křičí, snaží se křičet, ale stříbro z ní rychle vyrazí dech i hlas.

„Tino,“ řekne Kay, Já vím, že tohle není můj dvorek, ale opravdu musíš všechno dělat sama?“

Pouta mám dole, Kay mi vytáhl nůž ze stehna a teď si hraje s autogenem.

„Hezká věcička, vid?“

„Je mi blbě,“ upozorním ho.

„Jo, jasně...“ odloží lahve a vydá se k Bože.

„Tino,“ odkašle si omluvně, „já vím, že nevypadá nic moc, ale pořád ještě je živá, co kdyby ses napila, udělalo by ti to dobře.“

„Sem,“ nezmůžu se na víc než na slabiku a Kay už ke mně vleče rozbité tělo.

„Když se napiješ z našince, zabije tě to,“ sípá Božidara.

„Blbost, dělám to běžně.“ Vezmu ji za bradu, obrátím jí hlavu na stranu a pak vycením zuby. Tentokrát se neohlížím na estetiku a mlaskání je slyšet možná až ven.

Tuc, tuc, krach... Duté zvuky palice, která dopadá na dřevěný kolík, mě budí z dřímoty, do které jsem upadla.

„Nepřipadáš si někdy jako truhlář?“ obrátím se ztěžka ke Kayovi.

„Rakvář,“ odpoví a dál metodicky zatlouká do Božiny hrudi kůl.

„Jsem idiot,“ připadá mi, že trocha sebereflexe nezaškodí.

„Ale ne, jsi jen utahaná, viděl jsem to už večer. Gothel...“ chystá se mě Kay poučit nějakou historkou o matce.

„Gothel by takovouhle blbost neudělala.“

„Myslíš? Můj otec ji dokázal zabít a byl to jen člověk... Všichni děláme chyby,“ utěší mě Kay laskavě a opráší si ruce. „Půjdem?“

Vleče mě po schodech, protože jít ještě nemůžu.

„Jak vypadá můj nos?“ dotazuju se.

„Normálně.“

„Přerazili mi ho asi pětkrát.“

„Není to poznat, vyspíš se, napiješ...“

„Proč jsi tentokrát přišel? Neměls náhodou jen tiše sledovat?“

Zavrtí hlavou a postrčí mě před sebou na vzduch. Noc je hebká. Najdu v kapse klíč.

„Zamkni,“ podám mu ho, „musím ho vrátit Timovi.“

„Bylo to tam docela pěkný, tam dole,“ potvrdí Kay mou hypotézu, že je romantik.

„Pěkný,“ přikývnu. „Tak proč jsi přišel?“

„Divná otázka, nezdá se ti? Kdyby šlo všechno dobře, nejspíš už bys byla zpátky. Šel jsem se podívat.“

„A Gothel?“

„Gothel zajímala Roza, ne Božidara. Navíc matka neříkala, že tě mám nechat umřít.“

„Jo tak. Dovolila by ti, aby sis mě nechal na hraní, i kdyby mě Roza dostala.“

Kay si decentně odkašle. „Hele, Tino, jsme na ulici, nechceš přece jen zkusit trochu jít?“

XXVII.

Probudím se v posteli od krve. Nejdřív mě napadne, že se mi otevřely rány, pak se podívám na Kayův krk a jsem doma. Stopy po zubech jsou pryč, ale zapařený je pořád. Sednu si na příkrývku se zkříženýma nohama a pozoruju spícího upíra. Nenechal by mě umřít, hm. Vzpomenu si na jeho tři umučené manželky a jdu si vyčistit zuby.

Musím a musím a musím... Ležím na břiše na posteli, neschopná přemluvit se, abych vstala. Podala jsem hlášení Timotejovi a zamlčela některé pikantní detaily, zato jsem ho varovala, zburcovala jsem Konráda, který si zřejmě touhle kauzou přijde hned na několik lukrativních realit, čeká mě Darek, Rumuni... spousta malých a nezbytných věcí, náruč slov a kupka kroků, než celou věc zabalím do černého pytle a hodím do Vltavy. Mělo by to jít, ale nejde.

„Chceš snídani?“ Je odpoledne a Kay se právě vzbudil. Přináší svou nechutnou igelitovou přesnídávku.

„Tohle?“

„Nojo, zkus taky lidskou, RH -, hele.“

Natáhnu k němu ruku a cucnu si ze sáčku.

„Je hnusná,“ postěžuju si.

„Tak mě nech najíst a pak se najíš ty,“ nabídne mi Kay. Slušnost mi velí odmítnout, ale...

„Ale dělej, jo?“

* * *

Piju a souložíme, znova piju a pak znovu souložíme, a pak piju a... je to už tři dny, co jsem zabila Božu, a pořád se nějak nemůžu dostat do tempa. Kayovi stereotyp vyhovuje a den si zpestřuje jen čištěním zbraní. Slíbila jsem Timovi, že ho navštívím, musím vyhledat taky Simeona, zítra, přísahám si, abych se vůbec nějak z postele dostala. Tak zítra.

Ozve se zvonek. Nadskočím, a dokonce i Kay se vzbudí.

„Mám jít otevřít?“ ptá se rozespale.

„Ne. Otevřu já.“ Přehodím přes sebe župan a šourám se ke dveřím. Zvonek se zase rozezní.

„Nojo, furt. Kdo je?“ Zpola čekám, že je to nějaký soused, kterého jsme vytopili nebo který už nemůže snášet Kayovo vřískání, ale odpověď mě překvapí.

„Gothel. Můžeš mi, prosím, otevřít?“

Což o to, otevřu. Ve dveřích stojí elegantní plavá dáma s příručním kufrem a některé její rysy jsou mi povědomé.

„Pojď dál,“ ustoupím ode dveří.

„Matko?“ Kay si natáhl kalhoty na nahé tělo a zjevil se v předsíni jako duch.

Gothel stáhne obočí. „Alespoň obléct by ses mohl.“

Kay jako duch zase zmizí.

„Dáš si něco?“ nabídnu společensky Kayovy přesnídávky.

„Ne, jedla jsem. Navíc...“

„Jo, studená krev je hnusná, co si budeme namlouvat.“

Gothel se na mě překvapeně podívá, snad nečekala takovou familiárnost. Propletu prsty.

„Proč jsi přijela?“

„Možná proto, že mi syn nebere telefon?“

Bože, není to nakonec kontrolní návštěva tchýně?

„Nejsem v moc dobré formě, Gothel, ale Timoteje vynech.“

„Přeceňuješ se, dítě.“

„Ne, jen nepodceňuju tebe. Jsi dobrá v taktice a bez Tima by se to tu zvrhlo. Není dobré narušit kontinuitu.“

„Našel by se někdo jiný,“ broukne a něco v jejím hlase mě přiměje zadívat se jí do očí.

„Kdo?“

„Ty?“

Vzteky dokáže být studený jako kra, stoupá mi krkem a zabráňuje mluvit. Na chvíli.

„To má být plat za to, že prodám Timoteje?“

„Ne. Ale vždycky musí být někdo v záloze.“

„Jsou tu jiní,“ odmítnu její nabídku chladně, „Gaspar, jeho žena, Ranko...“

„Nikdo z nich nehnul prstem, když došlo k boji.“

Taky pravda. Založím ruce na hrudi a zadívám se do Gothelinych očí. Jsou staré a vědoucí. Kde je ten Kay, do pytle?

Mlčení leží mezi námi jako nehotová práce a Gothel si pohrává s kabelkou. Zpozorním. Pak přijde to, co přijít muselo. „Prý piješ z mého syna, Dítě dne.“

„Nejen z něj,“ připustím. „Ale je to, ehm, spíš sexuální záležitost než jídlo.“

„Sexuální záležitost?“ zopakuje pomalu Gothel.

„Kayi, pojd' okamžitě sem,“ zařve pak a její němčina zcela naplní mou představu buzerplacu.

Dveře skřípnou a Kay vstoupí do obývacího pokoje.

„Volalas, matko?“

Gothel zavrčí a mně zacukají koutky smíchem. Padesát let pod stříbrným poklopem? Hm.

No, nevypadá to na padesát let. Gotheliny ostré nehty ťukají do desky stolu a upírka těžko krotí tón do přijatelné roviny.

„Dva dny jsi mi nevzal telefon!“

„Ne?“ Kay se tváří nevinně. „Nikdo nevolal.“

„Jistě, na vypnutý telefon se volat nedá.“

Odkášli si a usměju se na své hosty. „Co kdybych vás nechala na chvíli o samotě, beztak jsme teď projevili dva dny. Tedy...“

„Neomlouvěj se,“ Gothel vypadá, že Kaye brzo rozsápe na kousky, Jsi upřímnější než můj syn. Kdo by bral telefon stařeně, že?“

„Nemyslela jsem to doslova,“ mírním ji.

„Ne?“ dívá se na mě s povytaženým obočím, a tak odejdu středem. Koneckonců, Kay se taky oblékal pěkně dlouho.

Když konečně vypadnu ven, uleví se mi. Jen doufám, že se mateřské domlouvání nezvrhne v likvidaci domu. Nadechnu se nočního vzduchu, odpočinek udělal své a já si znovu připadám jako šelma, kterou noc láká k lovu. Usměju se a stěží skryju zuby.

„Tino,“ ozve se za mnou tichý hlas. Obrátím se pomalu a klidně.

„Chtěla jsem tě vyhledat, Simeone.“

„Přišel včas, že?“

Zarazím se. „Víš o tom?“

„Jistě, slyšel jsem tě volat, ale myslel jsem, že bude vhodnější, když ti pomůže Kay, přece jen je to hlavně...“

„Upířská záležitost?“

„Přesně tak. Navíc, jsem staromódní a soudím, že když muž se ženou sdílí lože, měl by stát po jejím boku.“

„No, jsi staromódní,“ usměju se na něj. „Co Roman?“

Simeon pokrčí rameny. „Zapomene na to. Vzpamatuje se...“

„Proč tak smutně?“ Sotva se na něj podívám, dojde mi, jak hloupá má otázka byla. V Simeonovi je všechna ta marná snaha pomoci, zná věčný koloběh chyb, křivd a neštěstí a nejspíš už taky nevěří na šťastné konce.

„Můžu mu po tobě poslat nějaké peníze?“

„Nepomůže to.“

„Já vím, ale...“

„Tino,“ Simeon mě pohladí po vlasech, jako bych ani nebyla hrdla překusující upír, „platit bolestné nemá smysl.“

„Mám s ním promluvit?“

Pokrčí rameny. Procházíme se Staroměstským náměstím v tichém rozhovoru, propadáme se časem do jiných časů a jiných podob toho rynku a nakonec přece jen vyberu z bankomatu pár desítek tisíc.

„Nemám nouzi o peníze, dej mu to. Nebo to dej jinému, jak chceš.“

Když se loučíme, svírá Simeon stále v ruce hrst bankovek, jako by to byl chomáč trávy.

„Jak to jde?“ Konrád si vybírá příšerné podniky a tenhle není výjimkou. Relikt sedmdesátých let, prostitutky, které taky pamatují tu dobu, a víno, decentně dochucené Fridexem.

Medvědodlak mohutnou tlapou odsune dotírající čtyřicátníci a obrátí se ke mně.

„Špatně, když tě vidím. Zavařili jste si to sami a já nevím, jak z toho ven. Jen na Timoteje přišla čtyři udání.“

„Konráde, neříkej mi, že prachy...“

„Prachy nezmůžou všechno. Většina těch děcek, co zařvaly v Horoměřicích, má prachaté rodiče. Chtějí vidět viníka.“

„A je problém ho sehnat?“ zeptám se nevinně.

„Třicetiletá válka už skončila,“ připomene mi, „není možné jen tak někoho oběsit, aby byl klid.“

„Což je škoda,“ povzdychnu si.

„Což je škoda,“ přisvědčí Bér a napije se červené břečky, kterou tu vydávají za víno.

Je už k ránu, když se dostanu domů. Prošla jsem svědomitě všechny podniky, kam chodívám, načichla kouřem a zkonsumovala tolik jéja, že ho dokonce i slabě cítím. V bytě je tma. Jsou pryč? Docela jsem si na Kaye zvykla, uvědomím si.

„Je tu někdo?“ křiknu. Přece jen už svým instinktům po haldě kokainu tak nevěřím.

„Jo.“

„Budeš mít zas zaracha pod stříbrem?“ hihňám se. Vím, že to není moc kolegiální, ale droga dělá své.

„Ne,“ Kay odloží brokovnici, se kterou se až doted' laskal, a přesune se ke mně, „uznala, že když jsem vdovec a ty nezadaná dívka z dobré rodiny, tak snad...“

„Děláš si legraci?“ zhrozím se.

„Mlčí.“

„Tak děláš?“

„Dělá,“ ozve se od schodů na střechu. „Máš mě za blázna? Nejsem Roza a nežiju pořád v jedenáctém století. I když...“ Gothel se odmlčí a já si ji v klidu prohlédnu. Svým způsobem je Kayovi opravdu velmi podobná.

„I když, možná blázen jsem. Timotej mě porazil zbraní, kterou bych jako ženská měla znát líp než on.“

„Ale?“

„Proč myslíš,“ zamračí se, „že ti ho sem nakvartýroval? Na hřebce není spolehnutí, když je nablízku kobyly. Timotej na to nezapomněl, já ano.“

„Třeba s tím má své zkušenosti,“ nadhodím.

„On?“ V tom slůvku zazní všechna averze, které je žena schopna k tomu, kdo nedává najevo zájem.

Usměju se na Gothel. „Považuje tě za velmi přitažlivou.“

Tiše zakleje a já se rozhlédnu po bytě.

„Chceš někam odvézt, nebo mám rozestlat na gauči, Gothel?“

XXVIII.

Nechtěla rozesílat na gauči a ani se nedivím. Někdo, kdo lpí na protokolu tolik jako Gothel, se nemůže ubytovat u milenky vlastního syna, takže radost hostitelství tentokrát padla na Timoteje. Škodolibě mu to přeju. Ostatně, pokud ke mně opravdu nastěhoval Kaye s cílem snížit jeho bojový potenciál, musí si poradit i s jeho matkou, a pokud ne, jeho smůla.

Kay si vybírá košili. „Není blbá?“

„Kdepak,“ uklidním ho, „Němec v černý košili je v Čechách vždycky vítán.“

„Tino... ptal jsem se vážně.“

S hrůzou si ho prohlédnu a pak obrátím oči v sloup. Jeho oblek je dokonalý.

„Hele, myslela jsem, že si vezmeš džíny.“

„Budou tam všichni staří.“

„Já si džíny беру,“ prohlásím vzdorně.

„Jistě, ale ty jsi ženská, to je něco jinýho.“

Když jinýho, tak jinýho. Natáhnu na sebe kalhoty oprané skoro doběla, přes ně černé tylové šaty, kozačky a za ucho si vetknu květ.

„Jdu takhle.“

Kay zcela rozumně mlčí a dává tím najevo, že jeho výchova je v jistých ohledech bezchybná.

Jsou tu všichni staří. Hned ve dveřích obejmou Timoteje, pak Gutu, Gaspara, ty dva obzvlášť srdečně. Jsem ráda, že je vidím. Gothel má černou večerní róbu. Už chápu, proč se Kay tak nervoval, jejich rodina si na obřadnosti zřejmě potrpí. Upírka se uměřeně usmívá a Stašek kolem ní poletuje jako horlivé štěně. Ranko korzuje se svou vyděšenou advokátkou, která si neustále ohmatává krk. Usměju se na ni, ale na náladě jí to nepřidá. Není divu, pokud četla noviny, má k nervozitě důvod.

Je nás tu málo, uvědomím si. Tak málo starých, že se Gothel oprávněně cítí jako královna. Přitochím se k Timotejovi.

„Měls ještě někoho pozvat,“ vyčtu mu.

„Kdo by přišel, kotě? Po tom, co se stalo? Jsem rád, že jsou tu ti, co přišli.“

„Kurva, Timo... Pro koho jsem si pálila prsty?“ A nejen prsty, chce se mi dodat při vzpomínce na autogen.

„Pro sebe, samozřejmě,“ odpálí mě. „A proto, že jsi stejně ješitná jako Gothel.“

Odkášlu si a přiblížím rty ještě blíž k jeho uchu.

„Vyspi se s ní.“

„Cože?“ skoro vyjekne.

„Prostě se s ní vyspi, je to slušnost.“

Dívá se na mě přinejmenším pochybovačně.

„Nebud' jak malej.“

„Neříkalas náhodou, že Kay milence své matky vraždí?“ zeptá se podezřívavě.

„Kayovi jsou momentálně Gothelini milenci fuk,“ ujistím ho a pak ho postrčím do sálu.

„Vůdce se musí obětovat pro svůj lid, tak na nás trochu mysli. Potřebujeme teď dobrý vztahy s Berlínem, když je nás pět a půl.“

Timotej mě stihne pohledem tak mrazivým, že by slabšího jedince zabil, a pak se přidruží ke Gothel. Neslyším, co říká, ale ukazuje kamsi ven. Možná jí chce ukázat skleník. Možná králíkárnou.

Kay se společensky baví s Gutou, takže se zmocním Gaspara. Už od chvíle, kdy mi Boža vmetla Haštalovu smrt, s ním chci mluvit.

„Hodně mrtvých v poslední době, co?“ začnu zeširoka.

Gaspar se usměje. „Jako za starých časů, nezdá se ti?“

Což o to, zdá, ale o tom s ním mluvit nechci.

„Asi tak. Vzpomněla jsem si na Haštala.“

Upír pokývá hlavou. „Na zabíjení si potrpěl, psí semeno. Ne všechno se člověku v životě podaří.“

„Skončil tak, jak skončil, i kvůli mně.“

„Kvůli tobě, děvečko?“ podiví se Gaspar. „Kdepak. To já sám jsem tenkrát jel za Timotejem. Žena mě poslala. Nebylo to lehké, má milá, udat vlastní dítě.“

Dívám se na něj, ztuhlá překvapením. Takže jsem to nakonec ani nebyla já, kdo pomohl Haštalovi a Xaverovi k zubaté, nebyla jsem to já a Boža... najednou se mi uleví. Dobře, že Boža

podezírala mne, a ne Gaspara s Gutou. Odchod těchhle bych snášela těžko. Plácnu Gaspara po zádech.

„Je to pryč,“ utěším ho, „nedáš si něco k pití?“

„Pokud tu Timo má živý, tak jo.“

Rozběhnu se ven a upíři se po mně překvapeně ohlížejí. Vtrhnu do kůlny, kde Timotej chová králíky, a vzápětí z ní zase vycouvám.

„Omlouvám se, nechtěla jsem rušit.“

Timotej a Gothel, zabraní do práce, se po mně ani neohlédnou.

* * *

„Matka spí s Timotejem,“ postěžuje si Kay.

„Je to jen politika, to neřeš,“ poradím mu. „Navíc, Timo bude muset pryč.“

„Jak pryč?“

„Pryč z Prahy, než se situace uklidní.“ Pryč na pár let, než lidi zapomenou a než Konrád dokončí svou práci. Timotejovi je to líto. Mně taky.

„Pryč do Berlína?“ zaútočí Kay.

Zavrtím hlavou.

„Mimochodem, liebchen, nezdá se ti, že bys měla taky vypadnout?“

Měla, musím mu dát za pravdu. Šlapu nahoru ke Sloupovi a nemůžu se zbavit pocitu, že mě někdo sleduje. Nejspíš to tak není, je to jen paranoia toho, kdo během týdne zabil pár lidí, ale příjemně mi není.

Sloup na mě kývá od baru a vypadá jaksi nejistě. Snažím se odhadnout, jestli se mu v podniku poschovávala půlka rumunské mafie nebo jestli ho jen starý bonz poučil o mém původu. Stříbrné sako se leskne v koutě prázdné herny jako nová mince. Zamířím tam.

„Slíbila jsem, že přijdu,“ kývnu na starce a všimnu si, že tentokrát má krucifixy na krku dva, jeden dokonce posázený diamanty. No co, jistota je jistota.

„Olena je mrtvá, že, pani?“

„Mrtvá,“ přisvědčím.

„Opravdu mrtvá?“

„Opravdu.“ Co mám na to říct, z Oleny nikdo nikdy upíra udělat nechtěl a její krev nejspíš byla sladká.

„Vypil ji vârcolac, pani?“

„Vypil.“ Aspoň že vím, na čem jsem. „Žena vârcolac.“

„Vy, pani?“ Čpí prvotním strachem, takže mám problém skrýt zuby.

„Já ne. Někdo, koho jsem zabila.“

Stařec tiskne v ruce krucifix. „Vy jste vârcolac, pani.“

„Jsem,“ připustím a zívnu.

„Chodíte přes den, pani, to je proti Bohu.“

Troufá si dost. „Možná je,“ pokrčím rameny. „Chceš vnučku pohřbít?“

Přisvědčí, lesklé oči přejíždějí z místa na místo.

„Kříž ti nevadí, pani.“

„Nevadí,“ potvrdím rozladěně. „Zařídím, aby ti vydali její tělo. Je na policii.“

„Na policii?“

„Přesně tak. A s pohřbem v otevřené rakvi se rozluč, roztrhal ji výbuch.“

Nehne ani brvou. „Aspoň nebude v noci chodit.“

„To nebude.“

„Vadí ti argint, pani?“

Musím se smát. „Ne, ani stříbro mi nevadí.“

„Bůh na tuhle zemi zapomněl,“ pokývá vážně hlavou a vstane od stolu.

„Pošlu pro Olenu muže, pani.“

Podám mu lístek s adresou, ale nevztáhne pro něj ruku. Položím ho tedy na stůl a stařec ho s úklonou sebere.

„Uvidím tě ještě před smrti, pani vârcolac,“ konstatuje skoro pokorně.

Pozvednu obočí. „Proč myslíš?“

„Matka moje matky byla hoanghin, čarodějnice, a tohle je trest.“

Ukloní se a odchází ven, bledý Sloup ho uctivě zdraví a já nahlédnu do šálku, který po něm na stole zůstal. Je v něm čistá voda, do které ukápla jediná kapka krve. Zvednu šálek k ústům. Těžko říct, jestli jeho babička byla čarodějnice, ale možná že se s ním opravdu ještě potkám.

Balím a na patře mi zůstala chuť porážky. Co je platné, že pár upírů skončilo s kulemi pod žebry, když to pro nás znamená odchod a neodbytné sny o pití krve našincům, vemlouvavý hlas, který mě posílá zabíjet. Olíznu si rty. Ano, lze to řešit s Kayem, ale i přesto mám strach. Někdy v noci ke mně zavane pach lovu, nutí mě jít do ulic, skrýt se ve stínech a pak bílými zuby trhat. Zatím chuť dokážu zahnat, ale co když žízeň vzroste? Mrzutě si prohlédnu knihovnu a do kufru přihodím pár detektivek. V Řecku se budou hodit.

„Ztraťte se na čas,“ řekl Konrád a nerada přiznávám, že to řekl prosebně. Snaží se, snad kvůli domu v Horoměřicích, snad kvůli dvěma stovkám tisíc eur, které mu přitekly na účet, diskrétně ulitý v zahraničí, snad kvůli tomu, že se bojí o vlastní zadek.

Kay se ometá kolem, zřejmě mu Gothel, jejíž ješitnost byla ukojena, dala generální pardon.

„Proč nechceš do Berlína?“

„Nechci.“

„Tino...“

„Chceš, abychom se s tvou matkou pozabíjely?“

Povzdychne si.

„V Řecku teď bude hnusně.“

„Teď ne.“ Teď ne, ale za měsíc už jo a chcíp tam pes, já vím. Chci zůstat v Praze, kurva, jsem tu doma, a navíc nenávidím všechny ty rituální tance kolem nových upířských part. A navíc, nikdy jsem nezemřela, že.

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Ne,“ natáhnu se po kabátku. „Jdu ven.“

„Tino, nerad ti to připomínám, ale jak to dopadlo, když jsi naposled odmítla mou pomoc?“

Mou pěst zastaví teprve před kořenem svého nosu.

„Nemyslím to zle, sladká.“

„Ne, ty vůbec nemyslíš,“ vyprsknu a pak za sebou prásknu dveřmi.

Jistě, unáhlila jsem se. Naposled se Kay hodil, ale dnes ho s sebou nechci, je tolik míst, se kterými se musím rozloučit, tolik těch, kteří mi budou chybět, ne snad jako přátelé, ale jako součást

mého světa. Kdybych si zachovala schopnost brečet, bulela bych, takhle jen zatnu zuby a natáhnu krok směrem k Letné.

„To jsem já,“ ucedím do mluvítko domovního telefonu.

„Týna?“ Mělo by mi pomoci, když slyším jeho neskývanou radost, ale nepomáhá. Nic teď nepomáhá. Netrpělivě otevřu dveře a beru schody po dvou. Možná, když se napiju, bude mi líp. Nejspíš nebude. Nahoře mě čekají otevřené dveře a dychtivý Darek. „Odjíždím,“ oznámím mu suše a jeho oči pohasnou.

„Opravdu musíš?“

Dívám se z okna na koruny stromů.

„Nečteš noviny, nebo co?“

Rozpačitě zašustí papírem. „Doufal jsem, že to na prvních stránkách není o tobě.“

„Je.“

„Zabil je Kay?“ Víím, že Darek pro mě hledá omluvu. Je to člověk.

„Kay a já. Cos myslel?“

„Takže jsi Áně zachránila život.“

Přikývnu. „Zbytečně by se tam motala. Omléls ji?“

Mlčí.

„Takže jo.“

„Jo.“

„A jaký to bylo?“

Upadne do rozpaků. „No, jako chytat ve studený vodě bělice. Je hrozně stydlivá a navíc...“

„No jasně, byla panna, já víím.“

„Týno, tys to tak chtěla.“

„Chtěla,“ řeknu spokojeně a mám pocit, že jsem se dopustila dobrého skutku.

„Víš, myslel jsem, žeš přišla, abys, no, že máš žízeň.“

„Mám,“ usměju se na něj, a dokonce to ani nemusím předstírat, „žízeň teda mám.“

Když je konečně po všem a já se oblékám, přivleče ke mně Darek haldu knih.

„Studuju kvůli tobě historii,“ pochlubí se. „Procházím archivy a...“

„Opravdu?“ osvítlí mě nápad. „Nechtěl by ses podívat po Židovi jménem Simeon?“

„Jasně. Kdy žil?“

Podrbu se ve vlasech. „Těžko říct, začni klidně od Adama, třeba na něj někde narazíš.“

Horlivě si něco zapisuje.

„Uvidím tě ještě někdy?“

Jsem sytá a sentiment je mi teď vzdálený. „No, jestli ti nespadne na hlavu cihla, tak jo.“

* * *

Všechno je to trapně rodinné. Sedíme u Tima, pijeme studenou krev a vedeme řeči, za které by se nestyděly ani manželské páry před odjezdem na dovolenou

„Nechápu, proč sis vybrala zrovna Krétu,“ začne Gothel hádavě. Taký to nechápu.

„V Berlíně bude na podzim hezky.“

„Tak si to tam užijte.“

„Mám Berlín rád,“ přihřívá si polívku Stašek a oddaně přitom stáčí pohled ke Gothel. Timotej na mě mrkne.

„Taký ho mám rád, ale trčet se mi tam nechce.“

Prohlížím si celou společnost a myslím na všechny ty mrtvé. Mohlo jich být míň, kdyby Timotej vzal Gothel ke králíkům už před pár stovkami let, mohlo jich být míň, dokonce i kdybych se dohodla já s Kayem. Cucnu si krve. Všichni našinci jsou sobci, napadne mě, sobci, kteří se plouží staletími a kromě sání nedělají takřka nic. Bůhvíproč mě to rozveselí. Představím si sama sebe jako bezstarostnou pijavku a hned je mi líp.

„Nepůjdem se projít, Kayi?“

Gothel nás stihne pohledem, který by byl zcela na místě, kdyby nám bylo třináct, Kay se zvedne a vypadneme. Pijavice, těším se svým novým nápadem. Jsem pijavice a nebudu se ničím trápit.

Představím Kaye Pajdovi i ostatním, potetované slečny po něm házejí oči, bohužel vždycky jen do té doby, než se na ně podívá.

„On je abstinent?“ šeptá mi Pajda.

„Jo. Taky nekuřák.“

„Hulí?“

Zavrtím hlavou a barman se znechuceně zašklebí.

„Není on nějakej jogín?“

Představa Kaye jako jogína mě pobaví skoro stejně jako to, že jsem se identifikovala s pijavicí. Možná mi trochu hrabe.

Po dvou hodinách je už situace neudržitelná, nic nekonzumující návštěvník baru je podezřelý, a navíc mi Kay šeptá, že má žízeň. Povzdychnu si. Chtěla bych tu zůstat až do rána, zapomenout, že už brzo budu muset zamknout byt a na pár let zahodit klíč, zapomenout, že mě zas čeká život nomáda.

„Já to máznu,“ přivolám otráveně Pajdu.

„Moc ses nerozšoupla,“ popíchne mě.

„To ne,“ sklouznou ze židličky. Někde za mnou se roztříští sklenice a já ucítím známý pach.

„Kayi, jdem,“ popadnu upíra za loket a vyvleču ho ven. Tohle je jedna z nocí, které páchnou lovem.

„Hu,“ oddychne si venku Kay, „tohle mi nedělej. Chvilí jsem měl pocit, že...“

„Taky jsem ho měla,“ okřiknu ho mrzutě. „S tebou je to těžký, když nepiješ nic normálního.“

„Jsem upír, Tino,“ urazí se.

„To já taky a přitom piju kdeco.“

„Jo, kdeco, to je přiléhavý označení. Počkej, až budeš mít zas žízeň.“

Klušeme dolů Žitnou, taxíky, které jsou taky na lovu, sviští kolem nás a snaží se nalákat ke svezení opilé Anglány. Pražská noc není nikdy tichá.

„Projdem se ještě?“ navrhnou.

„Ty to tady máš ráda, vid’?“

„A ty to v Berlíně rád nemáš?“

„Ne takhle. Ty to město miluješ, máš ráda každý šutr na náměstí, to já neumím.“

„Protože máš mámu,“ vysvětlím mu klidně.

„Cože?“

„Mámu. Gothel je tvůj domov a vždycky byla, ještě pořád se schováváš do její sukně. Já nemám nikoho, jen město.“

Obejme mě kolem ramen. „Vrátíš se sem.“

„Vrátím,“ přikývnu, ale vím, že to zní uboze. „Co jsem udělala špatně, Kayi?“

„Nic,“ odpoví nejistě.

„Měli jsme ty baby zabít mnohem dřív.“

„Dřív než někoho kously, Tino? Víš, co povídáš? Nemůžeš je zabíjet jen tak preventivně, i když...“

„Nojo,“ popadnu Kayovu ruku jako dítě, jdem na Střelák.“

„Střelák“ je v noci tichý a tmavý, což mi vyhovuje. Prsty putuju po Kayových žebrech. Kůži má studenou a dech téměř nezatelný. Je mrtvý, skoro... vyhrnu mu košili a jazykem jedu po břiše nahoru k bránici. I mrtví se mohou vzrušit, usměju se, obnažím zuby a pak... ozve se výkřik, známý charakteristický výkřik někoho, komu kdosi jiný stisknul krk. Rozběhnu se k místu, odkud bylo křik slyšet, a Kay za mnou. Vyrušení mi není nepříjemné, lov je jen přirozeným pokračováním stoupající touhy. Přitisknu se ke kmeni stromu a strnu. Už vím, proč zněl křik tak známě. Chlapec v bundě s nápisem Lucky 13 se neobratně zakusuje do hrdla opilé ženy. Nováček. Jeden z těch, které si Božidara nechávala v záloze, nebo někdo, kdo na horoměřickou párty prostě jen nestihl přijít. Mrknu na Kaye a pak vyrazím. Lov mě štípe v nose železitým pachem krve, dychtivě mladíkovi zvrátím hlavu a zachytím překvapený pohled jeho očí.

„Ještě o našincích nic nevíš, mladej,“ syкну, než mu prokousnu hrdlo. Piju zhluboka a tělo se zmítá v mém sevření. Pak ochabne.

„Zlomilas mu vaz,“ upozorní mě Kay, který mezitím posvačil z bezvědomé ženy.

„Máš kolík?“ napadne mě.

„Tino, jen ten, co mám napevno. Netahám to s sebou pořád.“

Vytáhnu desperada. „Uřízneme mu hlavu,“ navrhnou nevinně a hotovím se k dílu.

„Uříznu mu ji sám,“ odhání mě Kay a tasí vlastní nůž, „co s tou ženskou?“

„Smažu ji,“ nabídnu se šťastně a přitisknu dlaně k jejím spánkům. Už vím, že nikam nejedu.

* * *

Křeslo praská pod Konrádovým zadkem.

„Musíte pryč, Tino.“ Vypadá nevyspale a zrzavé strniště na jeho tváři mi připomíná, kým vlastně je.

„Timotej odjede, já ne. Někdo musí vylovit nováčky.“

„Další bezhlavá mrtvola?“ zeptá se nešťastně.

„Možná víc bezhlavých mrtvol, to teprve musím zjistit.“

„Odjede aspoň ten tvůj hrdlořez?“ Bér pomalu propadá zoufalství.

„Ne,“ mrknu na Kaye, který si špičkou Delta Dartu čistí dlouhé nehty, „ne, ten tu taky zůstává.“

„V tom případě si shánějte kandidáta na post ministra vnitra,“ řekne medvědodlak suše a zvedne se. „Nedokážu dlouho krýt upířskou válku.“

Usmíváme se na něj s Kayem mírně a přátelsky a naše zuby září.

Petra Neomillnerová (*1970)

Petra Neomillnerová se ve své tvorbě se zaměřuje především na fantasy. Její práce se vyznačují až naturalistickou syrovostí a tvrdostí, a to jak po stránce dějové, tak i v charakterizaci postav. Právě to dává jejím textům nádech opravdovosti. Ukazuje silné samostatné ženy schopné vyrovnat se s nástrahami světa, který jim příliš nepřeje.

Narodila se v lednu 1970 v Praze, kde stále žije. Vystudovala střední knihovnickou školu a později získala i grafické vzdělání. Od roku 1993 na volné noze a živí se jako grafička, a v poslední době zejména jako scenáristka a spisovatelka. Její články věnované magii pravidelně vychází v časopise Pevnost, se kterým dlouhodobě spolupracuje v oblasti recenzí knih a publicistiky.

Píše už od dětství, dlouhou dobu se však věnovala především poezii. S psaním prózy začala koketovat až v pětadvaceti letech, dnes se jí však už věnuje téměř výhradně.

Autorčiny začátky jsou spojeny s časopisem Pevnost. Tady také vyšla jako první text povídka *Ta, kterou smějí sedlat jen bohové...* O rok později tu také poprvé představila čarodějku Moire v příběhu *Hněv*, ve kterém se Moire pokouší zachránit malé městečko před stoupající vodou. Moire a jejímu příteli Desmondovi zůstala v dalších letech věrná a v Pevnosti postupně otiskovala nová a nová dobrodružství. Jen namátkou jmenujme *Čas, kdy klasy dozrají* nebo *Vlastní krev*. V Pevnosti vyšla také povídka *Stříbro je když...* jejíž hlavní hrdinkou je zaklínačka Lota. Má za úkol vyčistit starý hřbitov od upírů, přičemž se jí překvapivě dostane pomoci od jednoho z nich.

Publikuje také ve sbornících. V antologii **Punk Fiction** je zastoupena S/M příběhem *Capricorn 70* (Punk Fiction, Mladá fronta, 2004), do antologie editora Vlada Říši přispěla velmi temnou fantasy povídkou *Květ skály* (2005: Česká fantasy, Mladá fronta, 2006), v antologii **Legie nesmrtelných** se znovu na scéně objevuje Lota v povídce *Zmetek z temnot* (Legie nesmrtelných, Fantomprint 2006) a pokračování příběhu *Capricorn 70* „Odpal to, Red!“ vyšlo v dalším Říšově sborníku **Sorry, vole, error**.

Rok 2006 se pak nese ve znamení její první samostatné knihy, povídkové sbírky *Vlastní krev* (Triton, 2006). V ní soustředila

všechny zatím vydané texty o Moire a přidala několik dalších povídek. Vznikla tak drsná, ale tím netradičtější kniha. V listopadu letošního roku vydala první díl trilogie **Písně čarodějky** o Moire a Desmondovi. První díl má název **Nakažení**. U nakladatelství Triton vydala dvě knihy o magii, **Magické kameny** a **Milostná magie**.

Petra Neomillnerová žije s přítelem, dcerou Nikou a československým vlčákem Sněhurkou na pražské Letné.

Více informací o autorce najdete na www.alraune.cz.

Petra Neomillnerová
Sladká jak krev

Vydalo Nakladatelství TRITON roku 2007
jako svou 1185. publikaci, v edici TRIFID svazek 254.

Vydání 1.

Ilustrace na obálce Marek Hlavatý.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.
Vytiskla tiskárna Sprint Praha

ISBN 978-80-7387-066-9
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 199,- Kč
(členové SFK TRIFID 149,- Kč)